

Đứa Ngốc Mới Yêu Người

Contents

Đứa Ngốc Mới Yêu Người	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Chương 1	5
3. Chương 3: Chương 2	13
4. Chương 4: Chương 3	20
5. Chương 5: Chương 4	27
6. Chương 6: Chương 5	34
7. Chương 7: Chương 6	41
8. Chương 8: Chương 7	48
9. Chương 9: Chương 8	55

Đứa Ngốc Mới Yêu Người

Giới thiệu

Nàng là một người tài đức vẹn toàn, phải nói là một người hoàn hảo vô cùng. Lại thích kết bạn chơi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-ngoc-moi-yeu-nguoi>

1. Chương 1: Tiết Tử

Tiên giới, điện Nguyệt lão.

Một tiểu cô nương thoát nhìn ước chừng khoảng mười lăm tuổi, tung tăng bước vào điện Nguyệt lão, nhìn xung quanh một chút, không nhìn thấy người nàng người muốn tìm.

Nàng lập tức giương giọng kêu: “Nguyệt lão gia gia? Nguyệt lão gia gia? Hồng nương đến rồi, Nguyệt lão gia gia, ngài đang ở đâu?”

“Ở phía sau! Tự vào đi!” Thanh âm già nua của Nguyệt lão từ đầu sau điện Nguyệt lão truyền đến.

Phía sau, không phải là chỗ đá Tam Sinh, với Oa Nhi cư sao? Chắc hẳn Nguyệt lão gia gia đang làm việc.

Quá may mắn! Hồng nương lập tức hưng phấn chạy tới.

“Nguyệt lão gia gia, ngài đang làm cái gì vậy?” Hồng nương cố gắng che dấu sự hưng phấn của mình.

Thật là, năm mươi một năm trước nàng đã trở thành hồng nương thực tập, nhưng Nguyệt lão gia gia lại không cho nàng tiếp cận phòng Oa Nhi, nói sợ nàng làm bừa bãi thứ tự sắp xếp của ông, nói đến cùng giống như nàng luôn không tuân thủ quy củ vậy, nàng nhưng thật biết điều lại nhanh nhẹn, mặc dù có chút mơ màng màng, có chút cẩu thả, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng gây phiền toái gì đâu.

À, yến tiệc bàn đào của Vương Mẫu năm ngàn năm trước bị hủy hẳn không phải là lỗi của nàng, đều là lỗi của tên Bạch Xà lang quân kia, lúc khác thì không xuất hiện, cố tình xuất hiện đúng thời điểm nàng bưng bàn đào.

Người ta cái gì không cũng sợ, chỉ sợ răn thôi mà! Cho dù hần tiên tư tuần mỹ lỗi lạc, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới hần là xà, nàng tiện tay chân rết run thế nào! Nhưng đầu sở gây nên Bạch Xà lang quân không có việc gì, nàng lại vì vậy mà bị phạt ba năm.

Còn có bốn ngàn bảy năm trước rốt bể ảm Tử Tinh của Ngọc đế cũng không phải lỗi của nàng, nói đến thật đáng thương, đó là ngày kì hạn cuối bị phạt ba năm của nàng! Chỉ cần hoàn thành nó, trừng phạt dành cho nàng sẽ kết thúc, nhưng. bắt đắc kì tử, tên Bạch Xà lang quân lại phát hiện ra.

Ừm, hẳn không xuất hiện, chỉ là một nhóm tiên tử cùng quét tước nhắc tới hẳn, sau đó nàng nghe thấy xà thì biến sắc, nghĩ đến tên đáng sợ kia lại xuất hiện, sợ tới mức kêu to, đập nát vật đang cầm trên tay theo động tác phản xạ, muốn cưỡng chế không nhớ đến Bạch Xà lang quân tưởng xuất hiện nhưng lại không thấy đâu, sau đó. thời hạn thi hành án của nàng lại tăng thêm mười năm.

Còn có ba mươi bảy năm trước.

Còn có hai mươi năm trước.

Còn có mười lăm năm trước.

Còn có mười một năm trước.

Còn có ba năm trước đây.

A, tính một lần, nàng hình như sai không ít lỗi ha?

Gãi gãi đầu, Hồng nương ngượng ngùng thè lưỡi, nhưng không thể trách nàng, tất cả đều là lỗi Bạch Xà lang quân!

Hả? Nghĩ lại hết lần một mới nhớ ra, nàng phạm phải lỗi, tất cả đều có liên quan Bạch Xà lang quân nha!

Hậu! Nàng chỉ biết, nàng chỉ biết mình và tên Bạch Xà lang quân kia không đội trời chung! Tốt nhất vĩnh viễn đều không cần nhìn thấy, nghe thấy hẳn, bằng không thời hạn thi hành án của nàng vĩnh viễn không có biện pháp kết giản!

“Hồng nha đầu!” Nguyệt lão hô to, đem hồn nàng đang đi vào cõi tiên trở về.”Con đó! Khi nào thì mới có thể lớn lên? Làm một chuyện gì đều phải hết sức chăm chú, nhất là chúng ta người làm những việc chặt chẽ tương liên với nhân thể, lại không thể có sơ sẩy, con thường thất thần như vậy, thật không biết con chừng nào mới có thể một mình đảm đương một phía?” Phạt rồi lại phạt, ại! Từ năm mươi một năm trước nàng có hình thể, sau khi trở thành hồng nương thực tập, vẫn đang tiếp tục trừng phạt.

“Nguyệt lão gia gia, con cũng không muốn vậy mà! Còn không phải đều là người kia làm hại sao!” Hồng nương vĩnh miệng nói.

“Người kia? Người nào?” Nguyệt lão nghi hoặc.

“Còn không phải là tên Bạch Xà lang quân!”

“Bạch Xà lang quân? Con ở đây nói bậy bạ gì đó? Năm mươi năm trước trong yến tiệc bàn đào của Vương Mẫu, cho dù hẳn vô tình, nhưng hẳn biết là do mình hù con, từ đó không từng tái xuất hiện ở Tiên giới, vì

tránh cho lại có chuyện đồng dạng phát sinh, mà con lại đem tất cả sai lầm đều đổ lên trên người hần? !
Hong nương ơi Hong nương, con thật là làm cho ta quá thất vọng rồi!”

Nguyệt lão thở phì phì trừng mắt nàng, không muốn nói nhảm nhiều với nàng, trực tiếp dặn dò công việc.

“Con dựa trên sổ ghi chép nhân duyên xếp hàng cho toàn bộ tượng búp bê, một lát sau ta phải giúp bọn chúng buộc dây tơ hồng, đây là việc đầu tiên giao con làm sau khi kết thúc trừng phạt, ta hi vọng con có thể viên mãn hoàn thành, đừng sai lầm nữa.”

Hong nương lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt lão phát giận, sợ tới mức chỉ có thể khẽ giật mình nhìn ông phần nộ xoay người rời đi, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhận mệnh bắt đầu làm việc.

Căn bản không liên quan tới Bạch Xà lang quân sao?

Nhưng. Tuy rằng chỉ có lần đầu tiên là bị chính bản thân hần hù, nhưng sau lại cũng là bởi vì nghe thấy xà nên biến sắc, cho nên mới lại không cẩn thận gặp rắc rối thôi!

Hong nương lại gãi gãi đầu, không yên lòng liếc nhìn sổ ghi chép nhân duyên.

Ân Kỳ, thiếu gia thủy vận Thiếu Đông, hợp với. hiệp nữ vô lâm gặp thuyền thì choáng váng?

Phong Triều Sinh, hậu nhân của vô lâm danh môn, liệt nhân (thợ săn) săn tiền thưởng vô tình, hợp với. thiên kim quan gia nhu nhược?

Lý Mộ Tĩnh, Thuận thân vương phong lưu phóng khoáng, em trai hoàng thượng, hợp với. nữ cường nhân thương trường?

Ghép đôi thật lạ! Nếu như là nàng an bài, khẳng định đưa bọn họ đổi chỗ, thiếu gia thủy vận hợp với nữ cường nhân thương trường? Liệt nhân săn tiền hợp với vô lâm hiệp nữ, vương công quý tộc phong lưu phóng khoáng thì hợp với thiên kim quan gia, phu xướng phụ tùy, thật quá viên mãn rồi!

Rốt cuộc Nguyệt lão gia gia có phải già hồ đồ rồi hay không?

Dù vậy quần ông khỉ gió, nàng chỉ cần chiếu theo sổ ghi chép nhân duyên sắp xếp là được.

Chỉ là nàng không biết, nàng nhìn lầm sổ ghi chép nhân duyên rồi, thật ra phải xếp thành đôi như nàng đã nghĩ mới phải.

Nghĩ là vậy, nhưng. Hiện nay xếp thành như thế, cũng là nàng cho rằng thật kì lạ ghép thành đôi.

Rồi sau đó đến lúc Nguyệt lão buộc tơ hồng, cũng không xác nhận lại một lần, tơ hồng đã buộc, đá Tam Sinh đã định danh, khoáng nam oán nữ trên đời —— tự cầu nhiều phúc!

Trong tháng đó lão rốt cục phát hiện những con búp bê bùn bị xếp sai chỗ, ba đôi giai ngẫu đã ghép bị nhầm lẫn, tức giận đến thiếu chút nữa không nhịn nổi mà đến chỗ Ngọc đế thỉnh tội, may mắn Hong nương nhanh trí, vội vàng giữ chặt áo bào tức giận đến mất đi lý trí.

“Nguyệt lão gia gia, ngài đừng xúc động! Ngài bẩm báo Ngọc đế, Hong nương bị phạt là chuyện phải làm, nhưng Nguyệt lão gia gia ngài cũng khó thoát thất trách mà!”

Nguyệt lão ngăn người, biết nàng nói đúng sự thật.

“Con nói đúng phải không!” Hong nương nhẹ nhàng thở ra, thật vất vả xử phạt mới chấm dứt, nàng cũng không muốn lại bị phạt mười năm.”Nếu tơ hồng đều đã trói vào, đá Tam Sinh thượng định danh rồi, vậy hãy để cho bọn họ thuận theo tự nhiên không phải tốt sao, vừa không có tổn thất gì, đúng không!”

“Hong nương hồ đồ nhà ngươi biết cái gì?! Sự tình rất nghiêm trọng!” Nguyệt lão trừng mắt liếc nàng một cái.

“Hả? Vì sao?”

“Ba đôi này, ta giao con sắp xếp ghép thành đôi thành thế này, giữa bọn họ hoàn toàn không có duyên phận, lại bị trói vào tơ hồng, nhất định kết thành nhân duyên, nếu chiếu như lời con nói thuận theo tự nhiên phát

triển, khả năng đợi đến thất thập cổ lai hi vẫn không thể gặp phải mặt! Con nói xem, như vậy có khác biệt gì với việc phải cô độc cả đời?”

“Hả? Duyên phận bạc nhược đến vậy sao?” Hồng nương thất thần. Ngẫm lại cũng đúng, căn bản là người không cùng thế giới mà!

“Đúng vậy! Chính là bạc nhược vậy đấy!”

“Vậy. Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ, nghĩ biện pháp để bọn họ gặp mặt nhau vào đúng tuổi hôn phối! May mắn là ba đôi này tuổi xấp xỉ nhau, bằng không xem con làm sao thu dọn!”

“Nghĩ biện pháp làm cho bọn họ gặp mặt? Cần phải có biện pháp gì?” Hồng nương gãi đầu, vẻ mặt buồn rầu.

“Người hỏi ta ta hỏi ai! Họa là do con gây, con tự nghĩ biện pháp!”

“Con? Nguyệt lão gia gia, ngài không sợ con lại làm hỏng sao?” Tự mình hiểu ra công dụng của mình vào thời khắc này tựa hồ có điểm đã quá muộn.

“Lại phá hư thì cũng kết quả cũ.” Nguyệt lão tựa như ra lệnh.

“Được rồi! Vậy. Con sẽ nghĩ biện pháp ngay.” Hồng nương gật đầu tiếp nhiệm vụ.

“Ta sẽ thay con xin cho phép hạ phạm, nhớ kỹ, nếu may mắn thành công, trước khi rời đi phải xóa sạch trí nhớ của bọn họ đối với con, biết không?”

“Cái gì may mắn thành công, Nguyệt lão gia gia, ngài thực xem thường con nha!” Nếu không tin nàng, còn muốn nàng hạ phạm làm gì!

“Con cho là mình đáng giá phó thác trọng trách sao?”

“Vậy sao Nguyệt lão gia gia giao cho con nhiệm vụ này?”

“Bởi vì họa là con gây. Từ nay về sau, phạm là họa do con gây sẽ tự mình thu dọn, không phải là bị phạt vài năm có thể xong việc đâu.”

“Hả? Ý ngài nói, cho dù con thu xếp được ba đôi này, trở về thiên đình vẫn phải chịu phạt?” Không cần đâu! Ông trời thật không có mắt!

“Còn chưa biết, xem biểu hiện của con thế nào đã.” Nguyệt lão thất lại mẩu chốt.”Hãy bớt sàm ngôn đi, mau đi xuống đi, nhớ rõ, lúc phải đi nhớ xóa trí nhớ bọn họ về con!”

“Biết rồi!”

“Đúng rồi, Hồng nha đầu!” Nguyệt lão lại bất thành linh gọi nàng.

“Nguyệt lão gia gia còn có việc muốn phân phó sao?”

“Con tính bắt đầu từ đôi nào trước?”

Hồng nương cúi đầu cân nhắc, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên.

“Lấy năng lực của con, đương nhiên là ba đôi một lượt! Con không có khả năng có mặt mọi lúc mọi nơi, cứ tập hợp bọn họ ở chung một thời gian! Lợi dụng lúc đó, giúp bọn họ trở về đúng phối ngẫu của mình, đối với con mà nói hẳn không phải là quá khó khăn mới đúng.” Nàng nói tràn đầy tự tin, lại không phát hiện vẻ mặt Nguyệt lão đầy hắc tuyến.”Được rồi! Con muốn chạy nhanh xuống dưới đó, muốn nói chuyện phiếm thì chờ con trở về nói tiếp nha.”

Nguyệt lão nhìn theo nàng hạ phạm, nhin không được thở dài một tiếng.

Ai ——

2. Chương 2: Chương 1

Kiều phủ ở Kinh thành

Ngày hôm nay Tam tiểu thư Kiều phủ đầy tuổi, theo thường lệ, chuẩn bị chọn đồ vật đoán tương lai.

Nói đến Kiều phủ, Kiều lão gia cưới một thê ba thiếp, trước vị Tam tiểu thư này, đã có hai trai hai gái, tất cả đều là tiểu thiếp sinh, thật vất vả nguyên phối có thai, kết quả sinh ra cũng là hàng lỗ vốn, chính là Tam tiểu thư này đây.

Nghe nói a! Kiều lão gia thất vọng chán chường, đến nay ngay cả con dòng chính thức cũng không ẵm lần nào!

Cũng là nghe nói! Hai trai hai gái nọ lúc trước chọn đồ vật đoán tương lai, nói đến có chút buồn cười, hai đứa con trai đã chuẩn bị tốt này nọ cũng không bắt, phàm là thi thư, bàn tính, nguyên bảo, văn chương. Vân vân, nhìn cũng không nhìn liếc mắt một cái, trực tiếp bỏ qua, bỏ đến trước mặt khách nhân, bắt người ta đứt cơm cho, đây là trưởng tử.

Về phần thứ tử, Kiều lão gia đã có tấm gương trước mắt, rút toàn bộ thức ăn xuống, đứa con lần này cũng hiểu động, bỏ rồi lại bỏ, bỏ vào trong lòng bà vú sờ ngực, muốn bú sữa.

Đến trưởng nữ, lúc này Kiều lão gia ngay cả bà vú cũng đuổi đi, trưởng nữ này bỏ một hồi, cũng không bắt đồ, ngược lại đứng lên, lại dừng bước! Cũng không ổn, khẽ vấp, thiếu chút nữa ngã xuống dưới, đứng ngoài quan sát có một nam nhân trẻ tuổi tay chân nhanh nhẹn, tức thời bắt được nàng, mới tránh khỏi vận mệnh té xuống của nàng, sau đó. Nàng đã bắt hấn —— một nam nhân.

Tiếp theo là thứ nữ, Kiều lão gia không cho bất cứ nam nhân nào có mặt, để tránh nữ nhi chọn đồ vật đoán tương lai dám bắt nam nhân! Thứ nữ lần này cũng không có việc ngoài ý muốn gì, dù vậy cũng không bắt được gì, nàng căn bản là ngay cả đi cũng không đi, chỉ ngồi chảy nước miếng, sau đó oa oa khóc lớn.

Vài lần liên tục, Kiều lão gia lần nào cũng đều giận sôi lên, những người đứng xem nhiều lần cũng đem sự việc này ra làm chuyện giải trí, đùa giỡn một thời gian.

Bây giờ, đến lúc Tam tiểu thư chọn đồ vật đoán tương lai, mỗi người đều vạn phần chờ mong, nữ nhi do nguyên phối sinh ra, sẽ có biểu hiện kinh người gì.

“Ha, oa nhi này tướng mạo thật khôi ngô.” Trong đám thân thích, đột nhiên có một phụ nhân thấp giọng khen.

“Nàng hồ đồ, nữ oa nhi làm sao lại có tướng mạo khôi ngô.” Vi phu của nàng sửa đúng.

“Không không không, tướng mạo thật sữ khôi ngô mà! Chàng không nhìn thấy sao?” Phụ nhân kiên trì.

“Nhìn thấy, dù vậy thì như thế nào, nữ oa nhi chính là nữ oa nhi.”

“A! Nàng bắt đầu bỏ!”

“Không biết năm nay oa nhi này lại sẽ bắt cái gì thú vị đây?” Có người chờ mong.

Chỉ thấy nữ oa nhi bỏ bỏ, đối với thêu tuyền nữ công làm như không thấy, tay phải trực tiếp nắm mỹ kim lóe sáng trong bảo khố nhét trong lòng, tay trái bắt chước cầm bàn tính lắc lắc, tiếng bàn tính khua nhau không ngừng va chạm, tựa hồ cảm thấy thanh âm này rất thú vị, nàng vui vẻ nở nụ cười.

Khuôn mặt căng thẳng của Kiều lão gia lúc này chậm rãi thả lỏng, cũng hơi lộ ra nụ cười an tâm, rốt cục a! Có một đứa không gọt mất mặt mũi của ông rồi!

“Bắt được bàn tính và nguyên bảo, thật đáng tiếc! Là một nữ oa nhi, nếu không sau này nhất định là kỳ tài kinh thương.” Trong đám thân thích có người cảm thán. Kiều gia nhiều thế hệ kinh thương, ở kinh thành cũng coi như danh môn, kỳ tài kinh thương, đúng là hy vọng có con nối dòng của Kiều lão gia.

“Hả? Các người xem, oa nhi lại bắt. Bút, nàng lại bắt bút. Gì? Tại sao mới một tuổi, lại biết nhét đủ thứ vào trong lòng? Này này! Nàng bắt tứ thư. Hả? Lại nhét vào?”

Đứa trẻ này, về sau khẳng định không đơn giản, nhất định sẽ đối đầu với các ca ca tỷ tỷ.

Đây là tiếng lòng của tất cả những người có mặt lúc ấy, mà không bao lâu, ngắn ngủn năm năm, đã xác minh được tính chân thật của lời đoán.

“Cha, mày người nhưu lại giống toà núi nhỏ, đang phiền não gì sao?” Kiều Thủ Ngân năm ấy sáu tuổi——sau khi chọn đồ vật đoán tương lai thì được Kiều lão gia đặt chính danh——lúc huynh trưởng còn đang chơi đùa khắp nơi, gây rắc rối, đã ở trong thư trai trải qua hai năm đầu, đã nhận biết mặt chữ, biết đọc sách, sớm đã vượt trội hơn nhiều vị phu tử của hai vị huynh trưởng cùng hai vị tỷ tỷ.

“Ngân nhi, là con sao, sao không ở cùng một chỗ với đệ đệ con vậy?” Nguyên phối phu nhân bởi vì sinh Kiều Thủ Ngân, làm Kiều lão gia vui mừng, một năm trước lại mang thai, ngày trước sinh hạ một nam anh, chính là đệ đệ của Kiều Thủ Ngân.

“Nương đang cho đệ ấy bú sữa, Ngân nhi đến thư phòng bồi phụ thân.” Kiều Thủ Ngân nhu thuận lễ độ, trên vầng trán có cổ phong vận trưởng thành sớm, tuyệt đối không như đứa nhỏ sáu tuổi.”Phụ thân, người đang phiền não cái gì?” Nàng nhắc lại đề tài ban nãy.

“Một chút chuyện người lớn, con còn nhỏ, không hiểu đâu.” Kiều lão gia uất ức cười, nữ nhi tuy nhỏ tuổi nhưng đã biết quan tâm, làm cho phiền não của ông tạm thời đặt một bên.

“Phụ thân, nói Ngân nhi biết đi! Coi như là cầu nhàu vài câu, cũng có thể làm tâm tình thư giãn, rất tốt đó!” Nàng bám riết không tha.

“Nha đầu con, chỉ là muốn nghe. Phải không?”

Kiều Thủ Ngân cười ngọt ngào, nhìn Kiều lão gia.

“Được rồi! Ta kể thì kể, nói cho con biết cũng vậy thôi.” Ông bắt đầu dĩ cười.”Ngân nhi, con có biết chúng ta lấy nghề nông lập nghiệp chứ?”

“Ngân nhi biết.” Nàng gật đầu.

“Hai năm qua, tuy rằng mưa thuận gió hoà, cũng không biết vì sao, thu hoạch khiếm thu, rất nhiều tá điền ngay cả tô cũng giao không được.”

Kiều Thủ Ngân rũ mắt xuống, “Cha, là nơi nào vậy, cái gì thu hoạch khiếm thu?”

“Gạo, tiểu mạch, đậu nành vân vân, đều khiếm thu cả.” Kiều lão gia đem sổ sách giao cho nàng, để nàng tự xem, coi như là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, một đứa trẻ mà thôi, sao có thể làm được gì?

Kiều Thủ Ngân nhìn một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên.

“Cha, lần sau người muốn đi thu tô thuế có thể dẫn Ngân nhi theo không?”

“Vì sao?”

“Ngân nhi muốn nhìn thử mảnh đất bị khiếm thu.”

Chuyện này Kiều lão gia cũng không để trong lòng, hai tháng sau, hành trình đi thu tô Kiều Thủ Ngân lại thật sự đuối kịp, sau khi tới nơi, nàng chỉ sờ sờ nắm nắm đất, hết nhìn đông, lại nhìn tây, muốn Kiều lão gia thay đất trồng cây mía, lá trà thành trồng đậu nành với ngô, về phần thu hoạch khiếm thu khác, cũng nhất định sửa thành những cây thích hợp hơn, lúc đầu Kiều lão gia cũng không đồng ý, nhưng cuối cùng bởi vì yêu thương nàng, cũng bởi vì dù sao đều khiếm thu, thay đổi cũng không sao, vì thế hạ lệnh sửa đổi thu hoạch.

Không nghĩ tới, kết quả lại xuất hồ ý liệu thành công.

“Ngân nhi, vì sao con biết phải sửa đổi cây trồng?” Đến mùa thu hoạch, Kiều lão gia đưa ra nghi vấn.

“Cha, bởi vì mỗi cây có mỗi loại thổ nhưỡng thích hợp khác nhau” Kiều Thủ Ngân cười ngọt ngào.”Tựa như cha thích ăn khẩu vị mặn, nương lại thích ăn nhạt, nếu đổi thức ăn hai người cho nhau, khẳng định cũng sẽ giống mùa thu hoạch trước.”

Thì ra là thủy thổ bất phục?

Kiều lão gia nghi ngờ, chắc chỉ do mèo mù vớ cá rán! Bằng không, một đứa nhỏ chỉ mới sáu tuổi, làm sao có thể

Năm tháng như thoi đưa, thoáng chớp mắt, mười năm lại trôi qua. Ba năm gần đây, sinh ý của Kiều gia mở rộng nhanh chóng, trưởng thành kinh người, ngành nghề kinh doanh bao gồm sinh, lão, bệnh, tử, thực, quần áo, ở, đi các loại..., nhiều không kể xiết.

Chỉ tiếc, Kiều lão gia mặc dù có ba nam ba nữ, bắt thành lại chiếm đa số.

Trưởng tử Kiều gia hết ăn lại nằm, thứ tử trầm mê nữ sắc, trưởng nữ cứ như sắc nữ truy nam nhân khắp nơi, thứ nữ lại kiêu căng bá đạo không coi ai ra gì, giống hệt như những gì xảy ra trong ngày chọn đồ vật lúc đây năm, tính tình hiện nay của bọn họ toàn bộ thể hiện ra hết.

Kiều lão gia sớm bị những đứa con này làm trắng đầu, may mà ông còn có một gái một trai làm ông cảm thấy vui mừng, lúc tuổi già có thác, thì còn chỗ nguyên phối, hai đứa nhỏ nhất nhà là Kiều Thủ Ngân và Kiều Thủ Nghiệp.

“Chuyện này ta đã quyết định, không phải do các ngươi hồ nháo!” Kiều lão gia tay đập cái bàn, phát ra một tiếng vang thật lớn, làm cho phía dưới ba thị thiếp khắc khải không ngớt hoảng sợ, chẳng qua mới yên tĩnh trong chốc lát, lại tiếp tục rùm beng.

“Lão gia, ngài không công bằng! Thủ Chí là trưởng tử, ngài làm sao có thể đem quyền lớn giao cho.
. . . Giao cho một đứa không có tiền đồ?” Nhị phòng trưởng Kiều Thủ Ngân ngồi ngay ngắn bên cạnh Kiều lão gia, không cam lòng mà! Vốn tưởng rằng sinh con trai, lại là đứa con đầu lòng của lão gia, nhất định nở mày nở mặt cả đời. Kết quả.

“Hừ! Người cũng không nhìn một chút con của mình có đức hạnh gì, cả ngày hết ăn lại nằm, ta giao quyền lớn cho hắn, là để hắn quản gia nghiệp lụn bại hết thời là sao?” Kiều lão gia hừ nhẹ.

“Lão gia, nhưng Thủ Chí là con của ngài mà!” Nhị phòng kia kêu trời trách đất.

“Cho nên ta biết nó tuyệt đối không có khả năng gánh vác trọng trách, người nếu muốn sau này tiếp tục sống an nhàn ấm no, cũng đừng vọng tưởng để nó cầm quyền, bằng không không cần đến năm năm, chúng ta phải ăn xin trên đường rồi!”

“Lão gia! Gìn giữ cái đã có cũng không giống như người ta ăn ngon nhưng lưỡi làm, ngài không có lý do không cho con thiếp tiếp quản sự nghiệp chứ!” Tam phòng ở trong lòng cười trộm một trận, nhưng cũng theo công khai lên án.

“Đúng, nó không ăn xong lưỡi làm, nhưng cả cả ngày chỉ biết lưu luyến thanh lâu, ngủ đêm trong phòng mỹ nữ, cho dù Kiều gia mở kỹ viện, cũng chỉ dễ dàng cho nó làm bấy hơn, nó cũng không thay đổi được chút gì.”

“Vây. Vây Thủ Kiều đâu! Nếu Thủ Ngân là nữ nhi có thể tiếp quản gia nghiệp, Thủ Kiều vì sao lại không được?” Tam phòng ngoài sinh thứ tử, còn hạ sinh thứ nữ.

“Thủ Kiều, ha ha! Mất người bị mù sao? Thủ Kiều suốt ngày bá đạo ngang, nó cầm quyền ra sao đây? Không cần đắc tội tất cả khách nhân, đánh chạy tất cả bạn làm ăn của ta, đã a di đà Phật rồi!” Kiều lão gia trào phúng cười.

“Lão gia, ngài đã quên còn có Thủ Nguyệt, nó là trưởng nữ, vừa không hết ăn lại nằm, cũng không ngang ngược bá đạo, chẳng lẽ nó không được?” Tứ phòng rốt cục lên tiếng, trưởng nữ Kiều Thủ Nguyệt, đó là do nàng sinh.

“Người cho rằng nó được sao? Thấy nam nhân thì si mê không dứt, mặt trước hay mặt sau gì đều bị nó làm mất hết rồi, nếu nó cầm quyền, chỉ sợ nó đem gia sản cho nam nhân nó thấy thuận mắt thôi!”

“Nhưng lão gia.”

“Tất cả câm miệng cho ta!” Kiều lão gia lại phát uy, ba tiểu thiếp lập tức im miệng.”Nói nhiều nữa, ta hưu hết tất cả các người, đỡ phải bên tai luôn ồn ào không dứt!”

Ba tiểu thiếp không dám kháng nghị nữa, ánh mắt oán hận cũng không dám quang minh chánh đại trừng Kiều Thủ Ngân vẫn ngồi ngay ngắn không nói gì cạnh Kiều lão gia, chỉ có thể vụng trộm trừng.

“Tất cả đều đi xuống.” Kiều lão gia đuổi người, các nàng cũng không dám lại dị nghị, tâm không cam lòng tình không muốn, yên lặng lui ra.

“Cha, ngài thật sự quyết định sao?” Kiều Thủ Ngân sau khi ba vị di nương đều đã lui ra, mới chậm rãi mở miệng.

“Từ ba năm trước cha đã đem tất cả sinh ý giao cho con, tuy rằng ở mặt ngoài vẫn là cha làm chủ, nhưng lại do con vận tác, cha rất yên tâm.” Ba năm trước đây, nữ nhi bất quá chỉ là tiểu cô nương mười ba tuổi! Nói ra tuyệt đối không ai tin.

“Cha, Ngân nhi có thể tiếp nhận, nhưng đợi sau khi đệ đệ có thể một mình đảm đương một phía, Ngân nhi sẽ đem quyền lớn giao cho đệ đệ.” Nàng dù sao cũng là nữ nhi, cho dù thật sự là kỳ tài kinh thương, muốn kế thừa gia nghiệp, vẫn sẽ gây bất mãn với nhiều người.

“Thủ Nghiệp.” Kiều lão gia thở dài, “Con cũng đừng trông cậy vào nó giữ vững sự nghiệp, nó tuy rằng chỉ có mười một tuổi, nhưng cha đã nhìn ra lương trước được nó không phải người thích hợp làm thương nhân.” Khẩu khí mặc dù có chút tiếc hận, nhưng cũng không phải rất thất vọng, bởi vì Kiều Thủ Nghiệp tuy rằng năm ấy chỉ mười một tuổi, cũng đã đọc được hết tứ thư ngũ kinh, Chu tử bách gia*, nói không chừng Kiều gia sau này có thể sẽ có Trạng Nguyên lang không chừng, người trong tộc ai cũng theo thương nghiệp, nếu bây giờ có một người làm quan chẳng phải làm rạng rỡ tổ tông hay sao.

*Chư Tử Bách Gia (; Bính âm: zhū zǐ bǎi jiā) là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà tranh minh (“bách gia tranh minh”) này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Nhiều đề tài cổ điển Trung Quốc có nguồn gốc từ thời kỳ này đã có ảnh hưởng sâu rộng trong cách sống và ý thức xã hội của người Trung Quốc đến tận ngày nay. Xã hội trí thức thời kỳ này có đặc trưng ở sự lưu động của những người trí thức, họ thường được nhiều nhà cai trị ở nhiều tiểu quốc mời làm cố vấn về những cách thức điều hành chính phủ, chiến tranh, và ngoại giao. (Nguồn Wikipedia)

“Nhưng cha, Ngân nhi dù sao cũng là nữ nhi, cha đem gia nghiệp giao cho con, con lo bị người khác chỉ trích.”

“Nữ nhi ngốc, đây là việc nhà chúng ta, sự nghiệp là do cha khổ công gây dựng, ta muốn giao cho ai chẳng lẽ còn phải hỏi người khác đồng ý không? Đừng thay cha lo lắng nhiều, chỉ cần làm chuyện mình nên làm là được.” Kiều lão gia làm sao không biết nữ nhi thay ông lo lắng, sợ ông khó làm người, nếu không theo tính tình của nàng, làm sao có thể thoái thác. “Nếu con lo ba di nương hay bốn huynh tỷ của con, thì cha nói cho con biết, con muốn quản chế bọn họ như thế nào cha cũng không có ý kiến, như vậy được chưa?”

Kiều Thủ Ngân nghe vậy rốt cục nở nụ cười, đây mới gọi là “Tránh lo âu về sau”!

“Nếu cha nói như vậy, vậy Ngân nhi đành gắng sức tiếp nhận.”

Năm đó, Kiều Thủ Ngân vừa mới mười sáu, liền chính thức tiếp nhận sự nghiệp Kiều gia, lúc đầu xác thực gặp nhiều chuyện làm khó dễ, có nội, có ngoại, nhưng mà không đến một năm, nàng dùng thành tích đẹp mắt thất thành công dẹp bỏ ngoại, về phần nội, dù sao những di nương huynh tỷ này cũng chẳng làm ra chuyện gì lớn, nàng cũng mặc kệ bọn họ.

Đến tận bây giờ, thời gian lại vội vàng qua bốn năm, Kiều Thủ Ngân đã hai mươi, thủ đoạn buôn bán của nàng, ánh mắt độc đáo với việc biết tiến thủ, hơn nữa không sợ cường quyền, tính cách dám nói dám làm dám chịu, làm sự nghiệp của Kiều gia lại nâng cao một bước, thanh danh hiện nay ở kinh thành, đã cùng “Văn Nhân sơn trang” với “tứ lâu Tường Thụy” của Mục gia hình thành cục diện ba chân vững chắc.

Thanh lâu nổi tiếng vang dội nhất kinh thành, là “Tích Hoa Lâu” không ai không biết, các cô nương ở đây ngoài xinh đẹp như hoa, còn có bộ dáng thướt tha yêu kiều, còn cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, các kiểu kỹ năng mọi thứ tinh thông, mặt khác, cũng là bởi vì Tích Hoa Lâu chỉ tiếp “quan to” và ” quý nhân”, khách

nhân ở đây, không phải quan lớn thì là người giàu có, dân chúng bình thường muốn vào nơi này, ngay cả khe hở nhỏ cửa sổ cũng không có cơ hội.

“Mẫu Đơn cô nương, Mẫu Đơn cô nương!” Một nha hoàn mặc hồng y, thân hình kiêu nhỏ chạy trên hành lang gấp khúc, ngoài miệng còn không ngừng gọi đương kim hoa khôi của Tích Hoa Lâu tên Mẫu Đơn, cho đến khi bước vào “Mẫu Đơn các”, mới thở phò phò đứng ở mép giường, nhìn Mẫu Đơn vừa thức giấc cảnh xuân còn đang hiển lộ ra ngoài.

“Hong nhi, chuyện gì lớn tiếng ồn ào như vậy?” Khuôn mặt Mẫu Đơn vẫn luôn điềm lệ kiêu mỹ, sớm thành thói quen giơ tay nhắc chân rất tự nhiên, dáng người quyến rũ động lòng người đã biểu lộ ra không sót chút gì.

Hong nhi vội vàng tiến lên, nâng nàng nhẹ nhàng đứng lên, cũng phủ thêm áo khoác ngoài bằng sa mỏng cho nàng, che khuất cảnh xuân như ẩn như hiện tiết ra ngoài, càng làm người ta suy nghĩ xa hơn.

“Mẫu Đơn cô nương, mới vừa rồi Hong nhi nghe mẹ nói, tối hôm nay có vài vị Vương gia sẽ đến, hơn nữa, nghe nói trong mấy vị Vương gia đó, có Thuận thân vương!”

Mẫu Đơn mỉm cười sáng ngời.

“Tin tức này chính xác sao?”

“Đương nhiên! Hong nhi tin tức gì báo đến tai người mà chưa xác thật qua đâu, hiện nay mẹ đang ở dưới lầu sai khiến bọn tiểu nhị dọn dẹp bố trí đó! Mỗi lần các vị Vương gia xuất hiện, mẹ không phải đều như thế sao?”

“Ta muốn nói Thuận thân vương thật sự sẽ đến không?” Mẫu Đơn vội hỏi.

“Mẹ là nói như vậy.” Nàng gật gù đầu.

Mẫu Đơn sau khi nghe xong, khoe miệng lộ ra một nụ cười xinh như hoa nở chiếm hữu lòng người.

Nói đến Thuận thân vương Lý Mộ Tĩnh này, hẳn là biểu đệ của đương kim hoàng thượng, năm vừa mới mười bảy liền phụng chỉ trở thành quân sư của quân đội, tùy quân xuất chinh, binh pháp xuất sắc của hắn làm cho đại quân bách chiến bách thắng, vì triều đình lập nhiều công lớn không đếm xuể, cũng vì sự yên ổn an khang hiện nay của hoàng triều, sau khi đại quân khải hoàn quay về, tiên hoàng tứ phong thân vương. Bởi vì tiên hoàng lúc ấy cũng không có con nối dòng, vì thế tìm đến con tỷ tỷ của tiên hoàng sinh là Lý Mộ Tĩnh cho làm con thừa tự của tiên hoàng, trở thành người thừa kế duy nhất có thể bước lên ngôi vị hoàng đế, cho đến khi tìm thấy hoàng tử lưu lạc nhân gian, cũng chính là đương kim hoàng thượng bây giờ.

Thuận thân vương ngày thường tuấn mỹ tiêu sái, cá tính lại làm cho người không thể nắm bắt, có khi cảm giác hắn là người khô lạnh, bình dị gần gũi, không mang khí thế hoàng thân quốc thích, lại có khi sẽ nhìn thấy một mặt nghiêm khắc của hắn, bởi vậy, đồn đãi rằng Thuận thân vương hắn mắt cao hơn đầu, có lời đồn rằng mẫu thân hắn là người duy nhất hắn kiêng kỵ, cũng làm cho người ta bán tín bán nghi.

“Hong nhi, giúp ta trang điểm thay quần áo.” Nàng phải ăn diện thật đẹp, nhất định phải làm cho Lý Mộ Tĩnh kia quý dưới váy nàng, nói không chừng còn có thể vào Vương Phủ làm tiểu thiếp.

Hong nhi tay chân lanh lợi trang điểm thay quần áo cho Mẫu Đơn, cánh môi hồng dù vậy vẫn không ngừng huyền thuyên.

“Mẫu Đơn cô nương, Hong nhi có thám thính được một chút tin tức có liên quan đến Thuận thân vương.”

“Nói nghe thử.”

“Nghe nói Thuận thân vương không thích uống rượu mua vui, sở thích của hắn là du sơn ngoạn thủy, Mẫu Đơn cô nương hôm nay nếu có thể hợp ý, có lẽ ngày mai Vương gia sẽ mời người cùng du ngoạn.” Hong nhi mắt có quầng quang hiện lên.

“Này. . . . Phải hợp ý ra sao?”

“Hong nhi biết một chỗ non xanh nước biếc, Mẫu Đơn cô nương người chỉ nói ra làm cho Vương gia có hứng thú, còn sợ Vương gia không mời người cùng thưởng thức phong cảnh sao?”

“Tốt lắm, mau nói cho ta biết là chỗ nào, có gì đặc sắc?”

Cười đắc ý, Hồng nhi bắt đầu truyền thụ quy tắc giao chiến.

Nơi non xanh nước biếc tốt như vậy, người du ngoạn tất nhiên không ít, đương nhiên, có thể tạo nên không ít sinh ý.

Kiều gia có mở một tửu lâu ở nơi này, tên là “Nhạn lâu”, ngồi trong lâu dùng món ngon mỹ thực, vừa thưởng thức khí thế vĩ đại của tháp Đại Nhạn*, hướng nam yên lặng thưởng thức núi Chung Nam** đồ sộ, hướng bắc nhìn ra xa thành Trường An quy hoạch chỉnh tề những ngã tư đường liên kết nhau như một bàn cờ cùng với bình nguyên phía xa.

“Trần đại gia, chúng ta quyết định như vậy, khế ước này chia thành hai bản, mỗi người chúng ta tự giữ một bản, cùng nhau phát tài.” Trong một căn phòng trang nhã ở Nhạn lâu, Kiều Thủ Ngân đang hiệp đàm sinh ý với người khác.

“Nào dám, nào dám, Kiều cô nương thật sự là nữ trung hào kiệt, ánh mắt kỳ chuẩn, Trần lão nhân ta chỉ được lấy phúc khí của Kiều cô nương, kiếm chút tiền lẻ thôi.” Trần lão nhân ha ha cười không ngừng, có thể hiệp đàm thành công khoản giao dịch này với Kiều gia, bao nhiêu người muốn bỏ nhào vào cũng chẳng được, làm sao ông có thể không đắc ý cho được!

“Trần đại gia khách khí, nếu không chê, bữa trưa hôm nay dùng ở Nhạn lâu đi, ta đã sai người chuẩn bị, xin Trần đại gia cho chút thể diện, để ta làm chủ.” Nhạn lấy khế ước đã kí kết xong, nàng hơi lộ ra nụ cười thanh nhã.

“Vậy Trần lão nhân ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Mẫn nhi, phân phó tiểu nhị mang thức ăn lên.” Kiều Thủ Ngân khẽ gọi tỳ nữ ở một bên đợi lệnh.

“Dạ, tiểu thư.” Mẫn nhi mỉm cười cúi chào, xoay người xuống lầu. Không bao lâu, cùng với điểm tiểu nhị hai người thân thủ lanh lẹ bưng lên một mâm món ngon quý và lạ.

Kiều Thủ Ngân rót rượu cho đối phương, cười nhẹ duyên chuyển nâng ly rượu của mình lên.

“Trần đại gia, ly này ta mời ông, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Đương nhiên, vui vẻ, vui vẻ chứ.” Trần lão nhân mừng rỡ, ngửa đầu khoái ý uống cạn ly rượu ngon, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Thủ Ngân, ưu tư cảm khái.”Kiều cô nương mọi mặt đều giỏi, thật không biết vị công tử có vận khí tốt nào có thể lấy cô nương đây!”

“Trần đại gia quá khen rồi.”

“Kiều cô nương, lão nhân ta đây ỷ vào hơn cô nương nhiều niên kỷ, làm ông mối cho cô nương, cảm thấy như thế nào?” Nếu như có thể để nàng trở thành người trong nhà, vậy thì giống như đốt hương cầu phúc cả tám đời!

“Không dám làm phiền Trần đại gia, hơn ba tháng trước đã định hôn phối rồi.”

“Hả? ! Thật sao? Vì sao ta chưa nghe nói? Là công tử nhà nào đó?” Trần lão nhân cực kỳ kinh ngạc, vì sao trên phố không có đồn đãi gì?

“Là trưởng công tử thuyền vận Ân thị ở Giang Nam.” Hơn ba tháng trước, Ân lão gia và Ân phu nhân bởi vì gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn, ở lại Kiều phủ làm khách, trong lúc đó, đã đề nghị kết thông gia với cha mẹ nàng, cha mẹ hỏi ý kiến của nàng, trải qua một đêm suy nghĩ, nàng có điều kiện đáp ứng cộc hôn nhân này.

“A! Là “bá chủ sông nước” sao?!” Trần lão nhân khiếp sợ.

“Thì ra Trần đại gia cũng biết Ân thị.”

“Ân thị tên như sấm bên tai, ta cũng từng ủy thác thuyền vận Ân thị vận chuyển hàng hóa, không nghĩ tới Kiều cô nương lại kết thân với Ân thị, một nam một bắc lưỡng địa xưng bá, Kiều cô nương, sinh ý cả nước, đều bị các người bao trọn rồi.”

“Trần đại gia nói quá rồi, bất quá là sống tạm qua ngày kiếm miếng cơm thôi.”

“Ha ha ha!” Đột nhiên, một trận cười sang sảng từ nhĩ gian đối diện truyền đến, quấy rầy bọn họ nói chuyện, ngay sau đó, tiếng cười duyên của một cô nương mong manh trong suốt vang lên, Kiều Thủ Ngân theo bản năng nhìn hướng đối diện, lập tức nhú mày.

“Gi? Đây không phải là Mẫu Đơn cô nương hoa khôi của Tích Hoa Lâu sao?” Trần lão nhân cũng được coi như “quý nhân” trong mắt Tích Hoa Lâu, cho nên đã từng gặp qua Mẫu Đơn.”Thì ra Mẫu Đơn cô nương không phải bán nghệ không bán thân, mà là nhìn người bán! Cũng khó trách! Người ta là Vương gia được hoàng thượng sủng ái tín nhiệm nhất mà. A! Xin lỗi, trước mặt Kiều cô nương đây, mà Trần lão nhân ta lại đàm luận những chuyện kia.”

“Trần đại gia không cần để ý, ta làm ăn kiếm sống bên ngoài đã nhiều năm, làm sao chưa từng nghe qua chuyện gì?” Kiều Thủ Ngân không để tâm cười, những việc nàng trải qua, có dạng chưa thấy qua? Loại trình độ này căn bản không tính là gì. Nhưng thật ra Thuận thân vương này, tuy rằng đây là nàng lần đầu tiên thấy mặt hắn, nhưng thanh danh vang dội của hắn đã sớm nghe từ lâu, theo những lời đồn đại lan tràn trước đây, nói với họ trước mặt nhiều người mà hắn làm ra hành động phóng đảng như bây giờ sẽ làm người ta kinh ngạc, nhưng lại chứng thật một điều: lời đồn đãi chưa chắc có thể tin!

Dời tầm mắt, không hề để ý tới bọn họ, Kiều Thủ Ngân cười nhẹ với Trần lão nhân, đợi lát nữa nàng phải phân phó tiểu nhị, khách nhân giống như vậy lần sau mời bọn họ vào ghế lô, miễn cho có bộ mặt gậy trưởng ngại, phá hỏng phong cách của Nhạn lâu, người không biết chuyện thấy thế, e rằng sẽ nghĩ Nhạn lâu là nơi bướm hoa!

Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, trong phòng trang nhã đối diện nổi lên một trận xôn xao, Kiều Thủ Ngân nhìn đi qua, chỉ thấy nha hoàn bên cạnh Mẫu Đơn đang giúp nàng ta lau chùi xiêm y, miệng thì luôn mồm mồm, một bên là tiểu nhị trong điểm mang thức ăn lên quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu, mà Thuận thân vương kia, vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế. Xem tình hình, xác nhận điểm tiểu nhị phạm lỗi, làm đổ toàn bộ mỹ thực lên kiện váy hoa của Mẫu Đơn.

“Kiều cô nương không cần đi nhìn một cái sao?” Trần lão nhân nghi hoặc hỏi.

“Chưởng quầy sẽ xử lý.” Kiều Thủ Ngân mỉm cười, từ trước đến nay nàng luôn hiểu tri nhân thiện nhậm (biết nhìn và khéo dùng người), tín nhiệm năng lực bọn họ, sẽ không ra tay can thiệp liên.

Bên này Kiều Thủ Ngân thờ ơ, làm cho Hồng nhi bên kia trong lòng lo lắng. Tại sao nàng cố ý gạt chân tiểu nhị té gây hỗn loạn, Kiều Thủ Ngân là lão bản lại không ra mặt? Đây chính là mưu kế nàng vắt óc mới nghĩ ra đó! Bằng không một hoàng thân quốc thích với một nữ cường nhân trên thương trường làm sao có thể chạm mặt được!

“Như vậy bảo ta như thế nào gặp người đây!” Mẫu Đơn hờn dỗi, nhưng ngại Lý Mục Tĩnh ở đây, không dám chửi ầm lên.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết!” Điểm tiểu nhị kinh sợ dập đầu không ngừng, lúc này, chưởng quầy đã lên đến.

“Xin lỗi, hai vị khách quan, hôm nay sẽ do Nhạn lâu mời khách, xiêm y của cô nương, tiểu nhân sẽ lập tức phái người đến “Gắm chức phường” mua một bộ đồ mới cho cô nương, bồi thường tổn thất cho người.” Chưởng quầy nói ra ý kiến trưng cầu khách nhân nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mẫu Đơn nhìn Lý Mục Tĩnh chỉ nhưng cười không nói, mình cũng không nên quá mức lễu lĩnh, đang định nhận thì Hồng nhi mở miệng.

“Vậy làm sao được? Cô nương nhà ta cùng Vương gia du ngoạn, đang thưởng ngoạn vui vẻ, các người lại làm mất sạch hứng thú, không nói đến việc ngoài thân, chỉ là thức ăn rất nóng, nếu làm phỏng cô nương nhà ta các người bồi thường được hay sao? “

“Cô nương.” Chưởng quầy cảm thấy hơi kinh sợ. Thì ra vị quý khách trước mặt kia đúng là Vương gia?!

“Chẳng lẽ các người nghĩ Vương gia chúng ta sẽ quan tâm một bàn rượu và tiền thức ăn sao? Nhạ lâu các người đem Vương gia chúng ta trở thành cái gì? Phàm phu tục tử muốn ham món lợi nhỏ sao?!”

Oa, việc chụp mũ người lại không thể không đội này thật ác!

“Cô nương nói vậy hù tiểu nhân rồi, tiểu nhân mở cửa buôn bán, hòa khí sinh tài, có sơ xuất nên bồi thường, cô nương chụp lên đầu tiểu nhân cái mũ nặng như vậy, thật sự làm cho tiểu nhân sợ hãi!”

“Đúng vậy, có sơ xuất nên bồi thường, nhưng Nhạ lâu các người một chút thành ý bồi thường cũng không có.”

Mẫu Đơn kinh ngạc nhìn nha hoàn nói lời “chính nghĩa”, nàng cũng không biết Hồng nhi lại làm khó dễ người khác như vậy.

Lý Mục Tĩnh vẫn cười cười nhìn nha hoàn đang văn chương lai láng kia, không biết sao, hẳn có một cảm giác, nha đầu kia sợ là có mục đích riêng, cũng không đơn thuần là làm khó dễ.

“Chúng ta tuyệt đối là thành ý vạn phần muốn bồi tội, cô nương trăm ngàn không nên hiểu lầm!”

“Ta lại nhìn không ra thành ý của các người ở chỗ nào! Vương gia chúng ta đã bị đãi ngộ như vậy, từ lúc xảy ra chuyện không may đến bây giờ, ta cũng không thấy lão bản của các người ra mặt.”

“Chuyện này. Cô nương, lão bản sinh ý bận rộn, rất ít đến nơi này, Nhạ lâu này toàn bộ giao cho tiểu nhân đây toàn quyền xử lý.”

“Không phải, ta thấy xem thường Vương gia chúng ta thì có!” Hồng nhi tiếp tục gây sóng gió, nói lý lẽ không buông tha người, muốn làm cho Kiều Thủ Ngân không thể không ra mặt, nếu không nàng chạy một chuyến này không phải là dư thừa sao?

“Cô nương nói quá lời.” Thanh âm thanh nhã truyền vào giữa lúc hỗn loạn, Kiều Thủ Ngân thốt tha đi vào căn phòng.

“Lão bản.” Chương quỳ và điểm tiểu nhị đồng thời nhẹ nhàng thở ra, cung kính gọi xong lui về phía sau đứng một bên.

Lý Mục Tĩnh theo thanh âm nghiêng đầu nhìn phía Kiều Thủ Ngân, dừng cười biểu tình hơi ngẩn người, vị tiểu thư thanh lệ động lòng người, trong nhu có cương này, chính là lão bản Nhạ lâu?

“Nếu chương quỳ xử trí như vậy khiến tiểu cô nương không hài lòng, vậy xin mời tiểu cô nương nói thẳng, Nhạ lâu nên bồi thường tổn thất của chư vị như thế nào? Chỉ cần cô nương nói ra, Nhạ lâu nhất định làm được.” Vốn không muốn ra mặt, nhưng nhìn tiểu nha hoàn này vú lấp miệng em, dưới tình huống chương quỳ lại không dám đắc tội khách quý chỉ phải thoái nhượng này, nàng đành phải ra mặt.

“Hồng nhi.” Giọng nói trầm thấp của Lý Mộ Tĩnh vang lên, bất ngờ lên tiếng.”Không thể quá mức làm càn.”

“Dạ, Vương gia.” Hồng nhi biết nghe lời phải, nếu nhân vật chính muốn ra mặt, nàng chỉ có thể xuống đài khom người chào!

“Vương gia, theo ta thấy bây giờ, hứng thú cũng không còn, chúng ta hãy rời đi, ta bồi Vương gia đến nơi khác khác ngắm cảnh.” Mẫu Đơn vội vàng dựa vào Lý Mục Tĩnh, nàng đã từng trải qua vô số người, làm sao nhìn không ra Lý Mục Tĩnh đối với Kiều Thủ Ngân đột nhiên xuất hiện có thừa hứng thú, bất kể là phương diện hứng thú nào đều giống nhau, nàng không muốn!

“Cô nương một thân đầy mỡ, có thể đi chỗ nào? Vậy thì làm theo lời chương quỳ đề nghị lúc này, thay đổi xiêm y rồi muốn đi đâu thì đi cũng không muộn!” Lý Mục Tĩnh mỉm cười, không để lại dấu vết tránh nàng ta, cũng không muốn cũng dính vào người đầy mỡ thế kia.

“Nhạ lâu sẽ tiếp đãi cô nương phòng tốt nhất của chúng tôi để cô nương đây rửa mặt chải đầu thay quần áo.” Kiều Thủ Ngân bày ra tư thế chương quỳ dẫn đường.”Mần nhi, muội đi theo hỗ trợ.”

“Dạ, tiểu thư.” Mần nhi cung kính tòng mệnh.

“Mẫu Đơn cô nương mời đi theo tiểu nhân, tiểu nhân mang người đến phòng tốt nhất.” Chương quỳ lập tức tiến lên.

Mẫu Đơn lo lắng, nhưng vì Lý Mộ Tĩnh đã gật đầu, không thể không thuận theo rồi đi, Hồng nhi cười trộm đi phía sau nàng, thậm chí thuận tay lôi điểm tiểu nhị bị kinh ngạc rời khỏi.

“Cô. Cô nương.” Điểm tiểu nhị chưa hết kinh hãi.

“Người phải đi theo bưng nước ấm chứ, chẳng lẽ muốn khách nhân tự mình nói ra mới làm sao?” Hồng nhi kéo hẳn rồi đi, điểm tiểu nhị đáng thương hoàn toàn không dám phản kháng.

(*)Tháp Đại Nhạn (大雁塔, pinyin: Dàyàn Tǎ) là một tháp ở thành phố Tây An, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Năm 629, sư Huyền Trang xuất phát từ Trung Quốc để hành hương đất Phật, năm 630 thì đến nơi, năm 645 quay về Trung Quốc. Đường Tam Tạng đã lập một khu dịch thuật kinh khổng lồ để dịch Kinh Phật từ tiếng Phạn sang chữ Hán sau khi thỉnh kinh từ Ấn Độ về. Tháp Đại Nhạn được xây năm 652 cao 64 m dùng để chứa bản dịch Kinh Phật của Đường Tam Tạng. Ban đầu tháp có 5 tầng và đã được xây lại năm 704 trong thời Võ Tắc Thiên, bề mặt ốp gạch được trùng tu vào thời nhà Minh. Tháp gốc được xây trong thời kỳ trị vì của Đường Cao Tông (trị vì 649-683), lúc đó tháp cao 54 m (177 ft).[1] Tuy nhiên, tháp được xây bằng đất nhồi với bề mặt bằng đá và đã sập 5 thập kỷ sau đó. Võ Tắc Thiên đã cho xây lại và thêm 5 tầng mới vào năm 704. Nhưng trong trận động đất Thiểm Tây năm 1556 thì tháp bị hư hại nặng nề và bị giảm đi 3 tầng và có chiều cao như ngày nay với 7 tầng.[2] Tháp Tiểu Nhạn được xây vào thế kỷ 8 chỉ bị hư hại nhỏ trong trận địa chấn năm 1556 (vẫn chưa bị sửa chữa lại).[2] Tháp Đại Nhạn được đại tu vào thời nhà Minh (1368–1644) và được phục chế vào năm 1964. Hiện tại tháp cao 64 mét tính từ đỉnh và từ đỉnh có thể nhìn bao quát thành phố Tây An. (Nguồn Wiki)

(**)Chung Nam sơn, cũng gọi là Nam Sơn, thuộc trung đoạn dãy núi Tần Lĩnh thuộc tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. (Wiki)

3. Chương 3: Chương 2

Thức ăn bị đổ trên bàn và dưới nền đất sớm đã được hầu bàn nhanh tay lẹ chân quét dọn sạch sẽ, sau khi những người khác đi khỏi, căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh lạ kỳ.

Kiều Thủ Ngân lộ ra nụ cười nghề nghiệp, tiếp nhận bầu rượu một điểm tiểu nhị khác đưa lên, rót ra hai chung.

“Hạ nhân tay chân vụng về, quấy rầy hứng thú du ngoạn của Vương gia, dân nữ ở đây bồi tội Vương gia, còn hi vọng Vương gia người lớn không chấp nhất, đại nhân không nhớ tiểu nhân.”

Lý Mộ Tĩnh tiếp nhận chung rượu nàng đưa qua, đầu ngón tay chạm nhẹ vào nhau, hai người có chút chấn động, ánh mắt tràn ngập hứng thú của hắn vẫn luôn dừng trên người nàng.

“Kiều lão bản khách khí, dù gì cũng chỉ là một hoa nương (ý chỉ gái thanh lâu), Kiều lão bản bồi thường đã quá nhiều so với tổn thất của nàng ta.” Nếu nói đối với món nhạc đệm đó có cảm giác gì, thì chỉ có thể nói là cảm thấy may mắn, vì chuyện này để cho hắn gặp được một cô nương thú vị như — Kiều Thủ Ngân.

Không phải lời nói hay cử chỉ của nàng thú vị, mà là một cô nương có cách xử sự hợp lý, tài mao xuất chúng, tự gây dựng một vùng trời kinh doanh riêng cho mình ở kinh thành, hắn cảm thấy thú vị.

Kiều Thủ Ngân mỉm cười chưa biến, ánh mắt nhưng thật ra thoáng trầm xuống, “Dù gì cũng chỉ là một Hoa nương” những lời này làm nàng đã đánh giá không cao Lý Mộ Tĩnh, giờ lại càng hạ thấp hơn.

“Dân nữ lấy trước làm kính, Vương gia tùy ý.” Nàng ngửa đầu uống cạn rượu trong ly.

“Kiều lão bản thật có khí phách.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, cũng nâng ly làm theo.

“Ngày hôm nay Nhạn lâu làm chủ, mời Vương gia chậm rãi hưởng dụng, tiếp tục hứng thú, dân nữ còn có việc phải làm, không thể bồi Vương gia.” Kiều Thủ Ngân mỉm cười cúi chào, xoay người chuẩn bị rời đi, dưới lầu lại truyền đến tiếng ồn ào không thôi, ngay sau đó, nguồn gốc tiếng ồn kia cũng đã đi lên lầu.

Chắc, hôm nay phiền toái quá nhiều! Đáy mắt nàng hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Đột nhiên, nàng kinh ngạc nhìn Lý Mộ Tĩnh đang đứng bên cạnh, sao vậy? Hắn tại sao đứng kế bên nàng? Lý Mộ Tĩnh cười với nàng.

“Lòng hiếu kỳ, mọi người đều có.” Lời này nói ra giải đáp nghi vấn nàng chưa kịp mở miệng hỏi.

Kiều Thủ Ngân cười nhạt, thì ra là muốn xem kịch.

“Hà đại gia, lão bản chúng tôi thật sự bề bộn nhiều việc, ngài không nên xông loạn như vậy!” Giọng nói lo lắng khuyên nhủ của điểm tiểu nhị rơi vào trong tai Kiều Thủ Ngân. Hà đại gia? Sẽ không phải lại là cái người đó nữa chứ! Hiếm khi nàng đến Nhạn lâu một chuyến, tại sao người nào cũng biết đến nơi này tìm nàng gây phiền toái?

“Kiều Thủ Ngân, Kiều Thủ Ngân, người đi ra cho ta!” Tiếng nói thô lỗ của nam nhân ác thanh ác khí truyền đến.

“Tìm Kiều lão bản nàng.” Lý Mộ Tĩnh cười nhìn nàng.

“Dân nữ nghe được.” Nàng cũng không phải kẻ điếc, còn cần hắn giải thích sao?

“Không ra mặt sao?” Lý Mộ Tĩnh hỏi.

“Tại sao chứ? Dù sao hắn lập tức sẽ xông lên thôi.” Chưởng quầy còn đang trấn an “khách quý” này nhưng chỉ sợ điểm tiểu nhị ngăn không được.

Quả nhiên, không bao lâu liền gặp một gã nam tử chừng hơn ba mươi lên lầu, phía sau còn có điểm tiểu nhị không biết xử trí ra sao.

Nam tử kia lập tức nhìn thấy Kiều Thủ Ngân, nổi giận dưng dưng đi về hướng nàng.

“Kiều Thủ Ngân, người lại trốn sao! Nhưng cuối cùng lại vẫn bị ta tóm được!”

“Hà Chi Công, thời giờ của ta không phải dùng để chơi trốn tìm với người.” Lúc nào thì nàng chạy trốn hắn, lại vì sao phải trốn hắn? Hơn nữa, rõ ràng là tự bản thân nàng đứng ở chỗ này, hắn lại có thể bắt nạt nói chính hắn tóm được nàng?

“Đúng! Thời gian của người đều là dùng để hủy diệt cuộc sống người khác!” Hà Chi Công nghiêng răng nghiêng lợi giận trừng mắt nàng, hai tay vươn về phía trước, giống như muốn xé rách nàng vậy.”Người được, người lợi hại, thủ đoạn người cao, sự nghiệp Hà gia ta toàn bộ hủy ở trên tay người, người thật muốn làm cho chúng ta không đường để đi, ta cũng sẽ không để người sống thoải mái!”

“Làm ăn lời hay lỗ là do bản thân mình, Hà Chi Công, không cần đem sự bất lực của mình trách tội đổ lên thân người khác, có thời gian đến nơi này giận lây sang ta, sao không lợi dụng thời gian ngẫm lại làm sao cứu sống sự nghiệp Hà gia? Người kêu gào một trận như vậy, mắng ta, cũng chẳng được ích lợi gì, nói người, không thể cứu lại sự nghiệp nhà mình, loại này đối với người vô ích, đối với ta vô hại, làm đến vậy người không thấy dư thừa sao?” Kiều Thủ Ngân lạnh nhạt nói.

“Người!” Hà Chi Công tức giận xông lên trước, muốn giáo huấn nàng một phen thật tốt, không ngờ lại bị điểm tiểu nhị đứng phía sau bắt lấy.

Mà đồng thời, Kiều Thủ Ngân chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, nàng kinh ngạc nhìn bóng dáng cao lớn đột nhiên đứng che trước mặt mình, làm sao vậy? Thuận thân vương này tại sao đột nhiên đứng che trước mặt nàng?

“Kiều Thủ Ngân, người rất giỏi mà? Tại sao bây giờ tránh sau lưng nam nhân, người không có can đảm đối mặt ta, vẫn cảm thấy có lỗi với ta?!” Hà Chi Công giẫy dụa, kêu gào Kiều Thủ Ngân.

Kiều Thủ Ngân dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ lưng Lý Mộ Tĩnh, thấy hắn hơi nghiêng người về phía sau, để nàng hiểu hắn biết nàng đang gọi mình, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Hà Chi Công.

“Thật xin lỗi quá nhiều đến ngài, ngài có thể đứng một bên quan sát, bên này dân nữ có thể xử lý.” Thật là, che khuất nàng, làm sao nàng xử lý chuyện này được!

Lý Mộ Tĩnh không nói gì, dù vậy vẫn lui ra đứng một bên —— bên cạnh người nàng.

Lại nghi hoặc nhìn hắn một cái, xem cuộc vui không cần thiết đứng gần như vậy chứ? Dù thế Kiều Thủ Ngân quyết định không truy cứu thêm, vẫn là xử lý kẻ gây chuyện này trọng yếu hơn.

“Đối mặt với người cũng không cần phải dùng đến lá gan của ta, ta cũng không cần xin lỗi bất luận kẻ nào, Vương gia che ở trước mặt ta, là bởi vì nhân đức ngài ấy nghi ngờ, sợ tiểu nữ tử ta bị chó điên cắn.” Hả? Vốn chỉ là tìm chút cớ, tùy tiện nói một chút, có thể nghe được, nhưng dù nói sao cũng cảm giác hấn bảo hộ nàng?

“Người nói ai là chó điên?! Kiều Thủ Ngân, người đừng khinh người quá đáng!” Hà Chi Công rống giận, căn bản không chú ý tới Kiều Thủ Ngân nói hai chữ “Vương gia”.

“Ta cũng không chỉ mặt gọi tên, người làm gì vội vã thừa nhận?” Nàng cười lạnh.

“Kiều Thủ Ngân, ta cho người biết, một ngày nào đó ta muốn người hối hận vì từng vũ nhục ta như vậy!”

“Ta chờ đây, nhưng mà. Đừng để ta chờ quá lâu.” Kiều Thủ Ngân không thèm để ý nói, lười lãng phí thời gian với hắn.”Tiểu nhị, buông hắn ra.” Nàng phân phó, lời vừa mới dứt, nàng phát hiện Thuận thân vương bên cạnh thế nhưng càng thêm tới gần nàng, cảm giác toàn thân hấn căng thẳng, tựa hồ bày sẵn tư thế chuẩn bị giết địch.

Không thể nào? Hấn thật muốn bảo hộ nàng?!

Hà Chi Công thoát được kiềm chế của tiểu nhị, tiếp theo trong nháy mắt liền lao đến Kiều Thủ Ngân.

Trước mắt Kiều Thủ Ngân lại tối sầm, kinh ngạc nhìn Lý Mộ Tĩnh lại che trước mặt nàng, nàng rất muốn nói cho hấn biết không cần lo lắng, nàng tự có năng lực bảo vệ mình, bất quá nàng cái gì cũng không kịp nói, ngay sau đó, nàng nhìn thấy Lý Mộ Tĩnh di chuyển thân mình, tiếp theo nàng bị ôm vào trong lồng ngực rắn chắc, cứ như vậy trong chớp mắt, trước mặt Lý Mộ Tĩnh đã xuất hiện hai gã hộ vệ.

“Làm càn! Dám vô lễ với Vương gia!” Tiêu Quân Đình trầm giọng quát. Không biết là khí thế của bọn hấn làm cho Hà Chi Công lùi bước, không dám tiến lên trước một bước, hay là bởi vì rốt cục hiểu ra thân phận nam tử trước mặt là “Vương gia” mà sững sờ.

Phun! Kiều Thủ Ngân ở trong lòng thầm nói. Thì ra có hộ vệ âm thầm tương hộ! Cũng khó trách, thân là Vương gia, xuất môn cũng nên mang vài hộ vệ.

“Vương gia, ngài có thể buông rồi chứ?” Nàng lạnh nhạt nói. Nàng thật hoài nghi hấn nhân cơ hội khinh bạc nàng.

“Thất lễ, Kiều cô nương.” Lý Mộ Tĩnh khẽ mỉm cười, buông tay để nàng thối lui, liếc mắt nhìn Hà Chi Công. “Người này nàng định xử lý như thế nào?”

“Để hấn đi đi, dù sao hấn cũng chỉ có thể như vậy.” Kiều Thủ Ngân vẫn lạnh nhạt nói.

Hà Chi Công không cam lòng bị nhục, thẹn quá thành giận mất lý trí, đã quên người trước mặt hấn không thể trêu vào.

“Kiều Thủ Ngân, ta cảnh cáo người, nếu người không thu tay lại, ta nhất định sẽ giết người!” Không thể nói ra oán khí ngay mặt, cũng chỉ có thể cách bức tường người kêu gào.

“Muốn giết ta, người phải gia nhập vào đội ngũ xếp hàng thật dài rồi, hi vọng người kiên nhẫn một chút, vận khí tốt một chút..., căn bản không cần tự mình động thủ.” Những nam nhân làm ăn thất bại, vì sao đều đem lỗi mình đổ lên người nàng? Việc buôn bán vốn phải dựa vào bản lĩnh mỗi người, nàng chưa bao giờ cố ý đi chèn ép đối thủ cạnh tranh khác, mà không có sức cạnh tranh như những thương gia này, đóng cửa thật là chuyện hiển nhiên, lại bởi vì sinh ý nàng làm quá tốt, lại là nữ nhân, mới có thể rước lấy nhiều “chú ý” như vậy, ngấm lại cũng thật buồn cười đến cực điểm.

“Người rất đặc ý phải không, ta sẽ không để cho người được đặc ý lâu đâu!”

“Ta mỗi mắt mong chờ.” Đối với người như thế, nàng không kiên nhẫn lãng phí thời giờ lâu.”Mời trở về đi! Hà Chi Công, chẳng lẽ người muốn ta đem người lên quan phủ?”

“Loại nữ nhân như người, tuyệt đối không ai thèm lấy!”

“Chuyện đó không phiền người lo.” Làm thông gia với Ân thị, trên thực tế chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, đối với hôn sự nàng không để ý, nếu Ân thị không đáp ứng điều kiện của nàng, nàng sẽ không đồng ý! Lập gia đình làm chi? Nàng không thể chịu đựng được loại nam nhân tự cao tự đại giống tự Hà Chi Công xem trời là của mình, mà cứ nhìn quanh đi, loại nam nhân này chỗ nào cũng có.” Tiểu nhị, tiễn khách.”

“Hà lão gia, mời!” Điểm tiểu nhị cung kính thẳng thắn tiễn khách.

“Hừ! Kiều Thủ Ngân, hãy đợi đấy!” Hà Chi Công khinh thường hừ nói, phất tay áo rời đi, đã xong một hồi trò khôi hài.

Lý Mộ Tĩnh dùng ánh mắt sai khiến hai hộ vệ, chỉ thấy bọn họ đi theo Hà Chi Công vừa mới rời khỏi.

“Kiều lão bản thường gặp phải loại sự tình này?” Lý Mộ Tĩnh nghiêng đầu nhìn nàng.

“Để Vương gia chê cười.” Kiều Thủ Ngân lảng tránh vấn đề của hắn, không cho rằng mình có trách nhiệm báo cáo gì với hắn.

“Thường gặp phải sao?” Hắn lại hỏi, không định để nàng rời đi.

“Việc buôn bán khó tránh khỏi, bất quá cũng không tính thường xuyên.” Ngại thân phận Vương gia không thể đắc tội hắn. Kiều Thủ Ngân đành phải trả lời, dù thế nàng lập tức nói sang chuyện khác.” Vương gia mời ngồi, lại làm mất hứng du ngoạn của Vương gia một lần nữa, thật áy náy, vì bởi thường Vương gia, ngoài hôm nay bốn điểm chiều dài ra, sau này Vương gia đến bốn điểm, cũng sẽ được ưu đãi như vậy.”

Lý Mộ Tĩnh nhìn nàng hồi lâu, mới mỉm cười, quay trở về phòng ngồi xuống.

“Vậy không quấy rầy Vương gia”

“Mời ngồi, Kiều lão bản, uống rượu một mình càng mất hứng, trước khi Mẫu Đơn cô nương chưa quay lại, phiền Kiều lão bản theo giúp ta trò chuyện, được không?”

Đương nhiên không được, nàng cũng không phải cô nương bồi rượu!

“Đương nhiên. Không thành vấn đề.” Nở nụ cười chuyên nghiệp, Kiều Thủ Ngân ngồi xuống, “Vương gia muốn trò chuyện những gì?”

“Vị công tử vừa nãy kia là làm nghề gì?”

“Hà Chi Công đích thực là lão bản quán ăn “Ngọc lâu”.” Nàng giới thiệu đơn giản.

“Đóng cửa rồi sao?” Nhìn phía ngoài cửa sổ, “Ngọc lâu” cách đó không xa vắng tanh không bóng người so với “Nhạn lâu” lúc này đây, thật sự cách một trời một vực.

“Nhanh quá phải không?” Nàng nhún nhún vai.

Lý Mộ Tĩnh cười nhìn nàng, xem ra dường như nàng cố ý làm đối tượng nói chuyện “không thú vị”.

“Là bởi vì như hắn mới vừa lên án sao?”

Kiều Thủ Ngân nhướn mày, đối với thủ đoạn làm ăn của nàng, nàng sẽ không để người khác nói xấu.

“Ngọc lâu ban đầu sinh ý cũng khá ổn, dù sao nó là cửa tiệm lâu đời, có khách hàng cố định, nhưng sau khi Hà lão gia qua đời liền xuất hiện một vài vấn đề, đối với phương thức chuởng sự của lão bản đương nhiệm, dân nữ không tiện có nhiều lời bình, dù vậy Ngọc lâu làm đầu bếp lâu năm bỏ đi, ngay sau đó lại ngày ba ngày hai đổi đầu bếp, dần dần, làm khách nhân ăn vào thức ăn ôi thiu, mặn đậm không cùng khẩu vị, Vương gia cho rằng bọn họ còn sẽ có khách tới cửa sao?”

“Cho nên nói không dính dáng với nàng sao?”

“Đương nhiên không dính dáng, nếu không phải Vương gia cố tình muốn nghe nguyên do, loại chuyện này dân nữ cũng chưa từng nói ra khỏi miệng.” Nàng căn bản không cần làm loại chuyện như thế này.

“Một khi đã như vậy, vì sao hắn còn tới cửa kêu gào?” Lý Mộ Tĩnh quay đầu, không hiểu hỏi.

“Thứ nhất: bởi vì nam nhân không muốn thừa nhận mình bại bởi nữ nhân, bởi vậy nhất định phải vu một vài tội đồ trên đầu nữ nhân, nói cho những người khác, là vì nàng dùng thủ đoạn bất chính mới hại hắn thất

bại, mà không phải năng lực của hấn lại bại bởi một nữ nhân!” Kiều Thủ Ngân cười nhạt, ở trên thương trường lâu, loại sự tình này sớm thấy nhưng không thể trách.

Nam nhân nào, cũng tự cho mình là bầu trời của nữ nhân, khi bọn hấn phát hiện bầu trời bỗng dưng sụp đổ, hơn nữa còn là bị một nữ nhân nào đó làm ra thì có thể cực kì vô lại vu khống.

“Còn thứ hai?” Lý Mộ Tĩnh nghe đến đây bắt đầu mờ mịt không rõ, không thể phủ nhận, có vài nam nhân thật là như thế, đây là bởi vì nam nhân từ xưa đến nay chính là lấy phương thức giẫm lên nữ nhân để thể hiện uy nghiêm bản thân, nay bại bởi một nữ nhân, đương nhiên là không thể nhận.

Kiều Thủ Ngân ngẩng đầu nhìn phía trước, lại là mỉm cười, nụ cười lúc này thêm một chút thật tình, bởi vì nàng nhìn thấy bóng dáng Mẫu Đơn đang được nha hoàn nhanh nhẹn nhanh miệng lúc này dìu đến.

“Vương gia, Mẫu Đơn cô nương đến rồi, dân nữ nên lui xuống.” Nàng lập tức đứng dậy.

Lý Mộ Tĩnh quay đầu lại, thấy Mẫu Đơn xinh đẹp tuyệt trần, đáy lòng lại cảm thấy có hơi hờn giận. Không kịp nói gì, chỉ thấy Kiều Thủ Ngân mỉm cười cúi chào, liền rời đi.

“Thật có lỗi, Vương gia, để ngài phải đợi lâu.” Mẫu Đơn liếc xéo Kiều Thủ Ngân vừa rời đi, thấy ánh mắt Lý Mộ Tĩnh đuổi theo bóng lưng của nàng ta, cảm thấy hơi kích động, tại sao vậy? Trong khoảng thời gian nàng rời khỏi, chuyện gì đã xảy ra?

“A! Không thể trách, nhìn dáng vẻ Mẫu Đơn cô nương bây giờ, chờ đợi này vạn phần đáng giá.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, thật sự rất đáng, bất quá tuyệt đối không phải bởi vì Mẫu Đơn.

Một bên Mẫu Đơn mang tâm tư ngờ vực vô căn cứ, một bên khoe miệng Hồng nhi lại nhếch lên, xem ra sự tình tiến triển thật sự thuận lợi, thật sự quá tốt!

Tiếng xa mã (xe ngựa) lộc cộc, bóng cây hòe xanh ngát hai bên đường, quán xá náo nhiệt.

Trên xa mã, Lý Mộ Tĩnh nhắm mắt chợp mắt, hai gã cận vệ ngồi bên cạnh, không ai khác là hai huynh đệ Tiêu Quân Đình và Tiêu Quân Hạo. Một hồi du ngoạn, vì hai huynh đệ bọn họ xuất hiện mà dừng lại giữa chừng.

Hai người cách Lý Mộ Tĩnh mất đi mảy lại, giống như đang bàn bạc cái gì.

“Có chuyện gì cứ nói đi, chớ ở trước mặt ta liếc mắt đưa tình, làm ta cảm giác mình gây cản trở hai người.” Lý Mộ Tĩnh đang nhắm mắt đột nhiên nói, ngữ điệu mang ý đùa cợt.

“Chủ tử nói đùa.” Tiêu Quân Hạo cười đến xấu hổ, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Quân Đình liếc mắt.

“Chủ tử, Từ công công mang khẩu dụ của hoàng thượng đến, mời ngài giờ Tuất tối nay tiến cung.” Tiêu Quân Đình dưới cặp mắt của huynh trưởng, đành phải mở miệng.

“Sao vậy? Người ái khanh nổi danh của hấn vừa rời khỏi, hấn lại nhớ tới có biểu đệ như ta?” Lý Mộ Tĩnh nhướn mày, chậm rãi mở mắt ra. Năm đó nếu Long Tuyên Ký không đột nhiên xuất hiện, người bây giờ ngồi lên ngôi vị hoàng đế rất có thể là hấn.

“Chủ tử, Từ công công còn đang chờ chủ tử trong phủ.”

“Chờ ta làm gì? Chẳng lẽ ta còn có thể kháng chỉ sao?” Lý Mộ Tĩnh bật cười.

“Từ công công nói, hoàng thượng có vật muốn đưa cho chủ tử, phân phó hấn phải tự tay giao cho người.” Tiêu Quân Hạo tiếp lời.

“Cho nên các người mới có thể không để ý mệnh lệnh của ta chạy đến tìm ta.” Rõ ràng phân phó bọn họ không được phép đi theo.

Huynh đệ Tiêu thị thoáng ngừng một chút, kỳ thật bọn họ vẫn đi theo phía sau Vương gia âm thầm bảo hộ, là vì mới vừa rồi gia đình Vương Phủ vội vàng mà đến, bị bọn họ ngăn lại, sau khi hỏi rõ bọn họ mới ra mặt.

“Là vật gì?” Lý Mộ Tĩnh hỏi.

“Thuộc hạ không biết.”

“Thần bí như vậy.” Lý Mộ Tĩnh trầm ngâm.”Vậy chúng ta đành phải hồi phủ.”

Tiêu Quân Đình lập tức phân phó xa phu hồi phủ, hai huynh đệ đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

“Đúng rồi, người nọ các người xử lý như thế nào?” Lý Mộ Tĩnh cúi đầu từ trong tay áo lấy ra một thứ, là trăm bạc không biết từ đâu có được mà nhìn ngắm.

“Đưa đến quan phủ, trong thời gian ngắn sẽ không đến mức lại đi quấy rầy vị cô nương kia.”

“Không để lộ thân phận của ta chứ?”

“Không có, thuộc hạ vẫn chưa nói ra thân phận chủ tử.” Nếu mang thân phận chủ tử ra, Hà Chi Công kia sợ là không thể thoát khỏi lao ngục.

Xe ngựa trở lại phủ Thuận thân vương, thủ vệ của lớn lập tức tiến lên, cung nghênh Vương gia hồi phủ.

Lý Mộ Tĩnh bước xuống, trực tiếp đi về hướng đại sảnh.

“Để Từ công công chờ lâu, bốn vương thật áy náy.” Một chân hần vừa bước vào đại sảnh, lời cũng thoát ra khỏi miệng.

Từ công công vừa nghe nghe thấy, vội vàng buông ly trà không biết thứ mấy trong tay xuống, đứng dậy đón chào.

“Nô tài ra mắt Vương gia.”

“Từ công công không cần đa lễ.” Lý Mộ Tĩnh ngồi xuống, tiếp lấy trà người hầu dâng, chậm rãi uống. “Từ công công, hoàng thượng có chuyện gì cần dặn dò sao?”

“Đúng vậy, phụng khẩu dụ hoàng thượng, mời Vương gia giờ Tuất vào cung.”

“Có chuyện gì sao?” Lý Mộ Tĩnh cố ý hỏi, biết rõ không chiếm được câu trả lời. Chỉ là hần không hiểu, vì sao mỗi lần triệu kiến luôn chọn buổi tối?

“Chuyện này. Nô tài không biết.” Từ công công lau mồ hôi trên trán, vội vàng thay đổi đề tài, từ trong ngực lấy ra một hộp gấm nhỏ trình lên.”Vương gia, mặt khác hoàng thượng muốn nô tài giao cho Vương gia thứ này.”

“Đây là.” Lý Mộ Tĩnh không lập tức tiếp nhận.

“Nô tài chỉ phụng mệnh, cũng không biết trong hộp gấm đựng cái gì.”

Lý Mộ Tĩnh suy nghĩ một chút, mới hướng Tiêu Quân Hạo gật gật đầu.

Hần lập tức tiến lên tiếp nhận hộp gấm, sang tay đặt nó trên bàn bên cạnh Lý Mộ Tĩnh.

“Được, bốn vương nhận, nhờ Từ công công chuyển cáo hoàng thượng, bốn vương sẽ đúng giờ phò ước.”

“Dạ, nô tài đây hồi cung phục mệnh, nô tài cáo lui.”

“Quân Đình, tiễn Từ công công.” Lý Mộ Tĩnh nói.

“Vâng” Tiêu Quân Đình vừa chấp tay, chuyển hướng Từ công công.”Từ công công mời.”

“Không dám, xin dừng bước.” Hần khách khí nói.

“Việc phải làm.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười.

Tiến bước Từ công công, Lý Mộ Tĩnh nhìn hộp gấm nho nhỏ, tinh xảo đặt trên bàn kia, sờ soạng hồi lâu, mới cười một tiếng.

Khó trách Từ công công không biết bên trong đựng vật gì, thì ra là bởi vì đã khóa lại.

Suy đoán mãi cũng không biết bên trong chứa vật gì, vì sao Long Tuyên Ký lại giao cho hần hộp gấm bị khóa, nhưng không đưa chìa khóa kèm theo?

Chẳng lẽ thứ này thần bí đến ngay cả Từ công công cũng không thể biết?

Như vậy, ý chỉ tối nay tiến cung, là vì. đưa cho hắc chìa khóa sao?

“Vương gia.” Tiêu Quân Đình trở lại đại sảnh, thấp giọng nói với Lý Mộ Tĩnh: “Lão Vương phi đến.”

Lý Mộ Tĩnh che giấu suy nghĩ, biểu tình làm như không có việc gì.

“Ta đã biết.” Đem hộp gấm giao cho Tiêu Quân Hạo.”Để vào phòng của ta, Quân Đình, người cũng đi xuống.”

“Dạ, Vương gia.” Hai huynh đệ lui ra từ phía sau, không chạm mặt đại trưởng công chúa.

Lý Mộ Tĩnh ngồi trong chốc lát, mới đứng dậy đi về phía cửa, vừa lúc ở cửa đụng mặt bà.

“Tĩnh nhi, rốt cục con đã trở lại.” Đại trưởng công chúa vừa thấy nhi tử, lập tức nói.

“Nương, con đang muốn đến thư phòng xử lý một ít công sự.” Lý Mộ Tĩnh tiến lên đỡ khuỷu tay bà, trở về đại sảnh.

“Thì ra con cũng biết phải xử lý công sự? Ta còn tưởng rằng ôn nhu hương làm đã làm đầu con mù mịt hết!” Đại trưởng công chúa giọng điệu không tốt.”Con chính bởi cái dạng này, cho nên tiên hoàng huynh mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đã.”

“Nương!” Lý Mộ Tĩnh sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn bà.

Bà rung mình, khí thế suy giảm.”Quên đi quên đi, đây cũng không phải chuyện ta muốn nói, Tĩnh nhi, nghe nói đã. A, ta nói là, hoàng thượng triệu con tiến cung tấn kiến, có phải hay không?”

“Nương tin tức thật sự linh thông, con cũng là mới vừa rồi mới biết được, không nghĩ tới nương đã biết.” Lý Mộ Tĩnh giấu cợt cười.

“A, ta chỉ là.” Đại trưởng công chúa nghẹn lời, cuối cùng quyết định không thêm biện giải.”Tĩnh nhi, con có biết hoàng thượng triệu con tấn kiến có dụng ý gì không?”

“Từ công công không nói.”

“Con phải cẩn thận! Tĩnh nhi, hoàng thượng có lẽ còn kiêng kị con, muốn loại bỏ uy hiếp là con!”

“Nương đa tâm, hoàng thượng nhân đức yêu dân, trị quốc có câu, uy danh lan xa, ngoại cường không dám rục rịch, trong nước sớm đã lo bình ổn, hiện nay quốc thái dân an, dân sinh giàu có, lòng dân kính trọng, ta chỉ là một Thuận thân vương nho nhỏ, căn bản uy hiếp hắc không được.” Lý Mộ Tĩnh cười nhạt.

“Nếu không phải con, ngoại cường làm sao không dám rục rịch, tất cả đều là công lao của con!” Vì như thế, có thể để hắc trước mặt tiên hoàng ngẩng cao đầu, vốn tưởng rằng ngôi vị hoàng đế có hi vọng, ai ngờ.

“Nương, đừng quên, ta họ Lý, không phải họ Long.”

“Mà ban đầu nếu không phải hắc đột nhiên xuất hiện, người ngồi trên ngôi vị hoàng đế chính là con, cái này đủ để tạo thành uy hiếp với hắc, Tĩnh nhi, không phải nương đa tâm, nương chỉ có mình con để dựa vào, con cũng không thể gặp chuyện không may!”

“Yên tâm, nương, con không có việc gì.” Lý Mộ Tĩnh than nhẹ, không phải bởi vì hắc là nhi tử của bà, mà là bởi vì hắc là nơi duy nhất có thể dựa vào của bà, cho nên hắc không thể xảy ra chuyện gì. A!”Nương, nếu không có việc gì, con còn phải xử lý công sự, miễn cho hoàng thượng trách tội con hành sự bất lực, đến lúc đó thật sự đổ tội lên người.”

“A! Được được được, con nhanh đi làm đi!” Đại trưởng công chúa cả kinh, không dám lại kéo nhi tử.

“Vậy con xin lui xuống.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, rời đi đại sảnh.

“Ai, đợi đã, lần trước đề cập với con.” Bà đột nhiên nhớ tới, nhưng bóng dáng nhi tử đã biến mất rồi.”Quên đi, lần sau bàn lại cũng được.”

“Công chúa, việc này chậm chạp quá rồi.” Nhũ mẫu đứng một bên lập tức nói, bà là cung nữ hầu hạ đại trưởng công chúa, khi bà già đi, là của hồi môn đi theo công chúa.

“Nhũ mẫu, việc này vốn không thể gấp!”

“Công chúa, Vương gia đã hai mươi bảy tuổi, cho nên chuyện này không thể kéo dài được nữa.”

“Nhưng. . . . Ta không thể lay động Tĩnh nhi!” Đại trưởng công chúa cũng không biết làm như thế nào.

“Công chúa, ngài có biết cả ngày nay Vương gia ở cùng ai không?”

“Ai?”

“Cùng Mẫu Đơn cô nương hoa khôi của Tích Hoa Lâu! Tiểu vương gia mang theo nàng ta du sơn ngoạn thủy, theo tin tức nô tỳ nhận được, Mẫu Đơn cô nương kia làm khá Vương gia vui vẻ, hơn nữa nàng ta đã tâm rất lớn, là Hoa nương tâm cơ thâm trầm, đã sớm vọng tưởng bước vào phủ Thuận thân vương chúng ta rồi!”

“Ả nằm mơ đi! Phủ Thuận thân vương không phải là nơi một Hoa nương như ả có tư cách bước vào.” Bà cả giận nói.

“Công chúa, nàng ta chỉ cần mê hoặc Vương gia, thì không còn kiêng nể gì đâu.”

“Này. . . . Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Công chúa, chuyện này giao cho nô tỳ làm đi! Trước tiên nô tỳ tìm một người thích hợp, đến lúc đó công chúa sẽ tìm cơ hội nói rồi lại nói Vương gia một chút, ngài nghĩ vậy được không?”

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.”

4. Chương 4: Chương 3

Giờ Tuất, Lý Mộ Tĩnh đúng giờ đến Hoàng Thành, Từ công công đã đứng chờ ở cửa thành từ lâu.

“Nô tài tham kiến Vương gia, hoàng thượng đang ở đình Trầm Hương cung Hưng Khánh chờ Vương gia.”

“Hoàng thượng không ở bên trong hoàng thành?!” Hắc kinh ngạc, thật là một tên thích tìm phiền toái!

“Không có, hoàng thượng ở cung Hưng Khánh.”

Lý Mộ Tĩnh thở dài, “Đến cung Hưng Khánh.” Hắc phân phó Tiêu Quân Đình đang làm xa phu tạm thời. Một lần nữa ngồi trên xe ngựa.

Nửa khắc sau, xe ngựa đi vào cung Hưng Khánh, Lý Mộ Tĩnh nhảy xuống xe ngựa xong nói với hai hộ vệ: “Các người đợi ở đây, tỳ ta đi vào.”

“Chủ tử. . . .” Tiêu Quân Hạo không đồng ý.

“Hoàng thượng ở chỗ này, thị vệ còn thiếu được sao? Trừ phi các người lo lắng hoàng thượng chém ta.” Lý Mộ Tĩnh cười khế trên chọc.

“Chủ tử, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, huynh đệ chúng tôi thân là cận vệ chủ tử ngài, thì không thể rời chủ tử.”

“Đủ, Quân Hạo, ta muốn các người đợi ở đây, là mệnh lệnh.”

“Xin thứ cho thuộc hạ không thể tòng mệnh.” Huynh đệ Tiêu thị đồng thời quỳ một chân trên đất thỉnh cầu.

“Các người thật là. . . .”

“Chắc! Hộ vệ trung thành và tận tâm thật tốt, trầm thật hâm mộ người!” Long Tuyên Ký rất xa đã nghe thấy tiếng xe ngựa, vì thế đã sớm đến cửa cung Hưng Khánh, ngồi trên đầu nhánh cây xem diễn.

Lý Mộ Tĩnh cả kinh, lập tức xoay người quỳ xuống.

“Thần khẩu kiến hoàng thượng.”

“Nô tài khẩu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Huynh đệ Tiêu thị cùng với thị vệ đứng canh tất cả đều quỳ xuống.

Long Tuyên Ký không kiên nhẫn nhíu mi.

“Xem ra các người cũng coi trăm là đại họa trong tai họa, phải không?”

“Nô tài không dám!”

“Không dám? Mỗi lần nhìn thấy trăm, thì nói một lần, còn có cái gì không dám?” Tâm tình của hắn không thể nào tốt được.

“Hoàng thượng, cũng đừng ép buộc các nô tài.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, dẫn đầu đứng dậy.

“Trăm ép buộc bọn họ lúc nào, tục ngữ nói: “Tai họa lưu lại ngàn năm” Vậy bọn họ mỗi lần thấy trăm, liền hô vạn tuế vạn tuế vạn tuế, không phải ở trong tội ví trăm là đại họa trong tai họa, bằng không làm sao có thể lưu lại vạn năm?”

“Hoàng thượng muốn làm người tốt sao?” Người tốt bình thường sống không lâu! Huống chi, một “người tốt” không thích hợp làm vua của một nước.

“Hoàng đệ hi vọng trăm làm người tốt sao?” Long Tuyên Ký hỏi lại.

Lý Mộ Tĩnh lại cười, câu hỏi hoàng đệ này làm hắn phải đề phòng.

“Thần hi vọng hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Nếu nói không hợp lẽ..., phiền toái sẽ là hắn.

“Phun! Biết người cũng chỉ như vậy.” Long Tuyên Ký hơi ảo não, thả người nhảy xuống cây, xoay người rời đi. “Vào đi, bọn họ cũng cùng vào, trăm cũng không muốn cung Hưng Khánh có người tự vận.” Huynh đệ Tiêu thị thoát nhìn giống như người sẽ vì không bảo vệ chủ tử được mà tự vận tạ tội.

“Hoàng thượng!” Lý Mộ Tĩnh gọi lại cước bộ của hắn. “Có thể cho bọn họ bình thân chứ?” Trước cửa cung Hưng Khánh thị vệ xung quanh tất cả đều còn quỳ phát run!

“Thật là, tự mình đứng lên cũng không được!” Long Tuyên Ký cảm thấy những người này thật sự rất phiền. “Hãy bình thân!”

“Tạ hoàng thượng.”

“Đừng vạn tuế nữa!” Hắn lập tức quát lên để tránh khỏi một chuỗi vạn tuế dài ngoằng. “Hoàng đệ, đi thôi! Trăm có việc muốn trao đổi với người, đến đình Trầm Hương.” Hắn dẫn đầu đi đến đình Trầm Hương, Lý Mộ Tĩnh đuổi theo ở phía sau.

Đình Trầm Hương ở phía đông bắc Long trì, ở trên gò đất, đình Trầm Hương được dựng bên trên. Đình dùng gỗ trầm hương làm chính, chung quanh trồng hoa mẫu đơn đỏ, tím, hồng hay chỉ đơn thuần là màu trắng.

“Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan

Thường đắc quân vương đối tiểu khan

Giải thích xuân phong vô hạn hận

Trầm Hương đình bắc ỷ lan can.”

Lý Mộ Tĩnh vừa đến đình Trầm Hương, liền nhẹ giọng ngâm, thản nhiên mỉm cười. “Chỉ tiếc, danh hoa đã tàn héo, lại không thấy mỹ nhân khuynh quốc làm bạn, hay là đây là nguyên nhân khiến quân vương nhíu mi trầm ngâm?”

Long Tuyên Ký dựa vào lan can, nghiêng đầu nhìn chiếu đến ánh trăng, thật lâu sau, khóe môi nhẽ nhếch.

“Người muốn biết nguyên nhân trăm nhíu mày sao?”

Lý Mộ Tĩnh đi vào bên trong đình, “Vì hoàng thượng phân ưu giải nhọc, là chức trách của thần.”

“Tốt lắm, trăm chính là muốn nghe những lời này.” Ha ha! So với ái khanh Văn Nhân trốn đi kia, Thuận thân vương hẳn tương đối dễ lừa hơn.

Lý Mộ Tĩnh hơi nhướng mày, bất động thanh sắc, chậm rãi đợi Long Tuyên Ký nói tiếp.

“Người chắc hẳn biết chuyện quốc cữu vài ngày trước làm phản.”

“Hoàng thượng xử lý thích đáng, vì tôn nghiêm hoàng thất, việc này cũng không quá mức lộ liễu, thần cũng chỉ là có nghe chút chút, không biết hoàng thượng nhắc tới việc này có dụng ý gì?”

“Nếu trăm nói cho người biết, trăm muốn tha cho hắn một mạng, hoàng đệ nghĩ có thể không?”

“Thần nghĩ, thả hổ về rừng, là việc không khôn ngoan, lưu lại hậu hoạn, hoàng thượng không nên làm loại chuyện ngu xuẩn này mới đúng.”

“Trăm không có làm, dù vậy Thiệu Quốc Đống đã không còn ở đại lao là sự thật. Trăm hoài nghi, là Mẫn quý phi thu mua được tay chân, mang Thiệu Quốc Đống ra khỏi Hoàng Thành.”

“Loại sự tình này chỉ cần hoàng thượng thẩm vấn, hẳn là rất nhanh có thể điều tra rõ chân tướng.”

“Trăm hỏi qua rồi, nhưng Mẫn quý phi kiên quyết phủ nhận, cũng bởi vì quá mức kích động ngất một lần, ngại y nói, Mẫn quý phi đang có mang, chẳng qua thân mình không quá ổn định, cảm xúc tốt nhất không cần bị kích thích thêm, nếu không thai nhi khó bảo toàn.” Khóe miệng hắn có chút chế giễu trào phúng, không giống như đang cao hứng.

Lý Mộ Tĩnh như có suy nghĩ gì nhìn hắn, cuối cùng quyết định hỏi thêm một vài điều.

“Thật là, bởi vậy mẫu bằng tử quý, vì long chủng, hoàng thượng cũng không thể trị Mẫn quý phi tội liên đới.”

“Đúng vậy.” Long Tuyên Ký liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên thay đổi đề tài.”Hoàng đệ, nhận được hộp gấm trăm giao cho người chứ!”

“Đúng vậy, Từ công công đã giao cho thần.”

“Người đại khái còn không biết bên trong là vật gì phải không?”

“Còn không biết được.” Khóa lại cũng không đưa chìa khóa, trừ phi làm vỡ hộp gấm, nếu không ai biết bên trong chứa cái gì?

“Muốn biết sao?”

“Hoàng thượng nếu muốn nói, thần nguyện ý nghe.” Hắn cũng không vòng vo.

Long Tuyên Ký nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, xem ra Thuận thân vương của hắn cũng không phải dễ lừa như đã nghĩ.

“Bên trong, là ngọc tỷ.” Hắn nói nhỏ bên tai Lý Mộ Tĩnh.

“Cái gì?!” Lý Mộ Tĩnh khiếp sợ, tròn to mắt nhìn hắn, không dám tin.

“Là ngọc tỷ, hoàng đệ, người không có nghe sai.”

“Quân Hạo, lập tức hồi phủ đem hộp gấm mang tới!” Lý Mộ Tĩnh lập tức cao giọng ra lệnh.

“Vâng” Tiều Quân Hạo mới lên tiếng trả lời, liền bị đánh gãy.

“Không cần.” Long Tuyên Ký ngăn cản hắn rời đi.

“Hoàng thượng làm sao có thể tùy tiện giao cho thần ngọc tỷ?!”

“Đây là nguyên nhân trăm triệu kiến người tối nay, Mục Tĩnh, chìa khóa hộp gấm kia. Đã đánh mất.”

“Đã đánh mất?!” Lý Mộ Tĩnh kinh ngạc, chẳng lẽ đêm nay triệu kiến, là muốn hắn.

“Mục Tĩnh, trăm có một chuyện nữa muốn ủy thác, người có bằng lòng giúp trăm một việc hay không?”

Đáy lòng Lý Mộ Tĩnh cười khổ, hỏi thật sự khách khí, nhưng ai dám cự tuyệt đây?

“Hoàng thượng mời nói, thần sẽ cố hết sức.”

“Trẫm hi vọng người giúp trẫm tìm chìa khóa.”

Thật sao bị hấn đoán trúng! Ai ——

“Chìa khóa kia mất ở đâu?”

“Trẫm hoài nghi, chìa khóa bị Mẫn quý phi trộm, giao cho Thiệu Quốc Đống mang đi.”

“Cho nên hoàng thượng muốn thần tìm Quốc Đống, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Hiện nay có tin tức gì về Quốc Đống không? Hoàng thượng hẳn là có phái mật thám điều tra nghe ngóng?”

“Tin tức chính xác hay không còn không thể định, dù vậy Thiệu Quốc Đống hình như đi về phía Nam. Hoàng đế, chuyện này nhất định phải bí mật tiến hành, nếu để phần tử có dã tâm khác biết được trẫm không lấy ngọc tỷ ra được, có thể gây phiền toái lớn.”

“Hoàng thượng có thể cạy mở hộp gấm.”

“Hộp gấm kia được chế tạo từ ngọc thạch siêu cường đặc biệt xuất xứ từ núi Thiên Sơn, ngoại lực không thể phá hư, chiếc chìa khóa thì do cao thủ làm khóa danh xưng “đôi tay đệ nhất thiên hạ” dùng hết trí lực thiết kế công phu, không thể cạy ra được.”

Khó trách không tìm chìa khóa thì không được! Lý Mộ Tĩnh hoài nghi, Thiệu quốc cữu kia khẳng định cũng biết, mới có thể chỉ lấy chìa khóa đi.

“Hoàng thượng, có thể đưa thần bản vẽ thiết kế chìa khóa cho thần hay không?”

“Nói cũng đúng, ngày mai ta sẽ ra lệnh sư phó vẽ bản thiết kế, sau khi vẽ xong lại đưa đi cho người.” Long Tuyên Ký chân thành nói: “Mục Tĩnh, người phải biết chuyện này có thể sẽ có phiêu lưu, dù như vậy, người hoàn toàn nguyện ý giúp trẫm chứ?”

Có thể nói không sao? Trong lòng Lý Mộ Tĩnh bất đắc dĩ thở dài.

“Vì hoàng thượng không màng sống chết thề không chối từ.”

“Vậy chuyện này giao cho người xử lý, chậm nhất là trước ngày mừng năm mới phải tìm được chìa khóa, bởi vì nghi thức tế thiên đầu tháng giêng, phải có ngọc tỷ bên mình.” Nói chính xác hơn, hẳn còn thời gian gần bảy tháng.

“Thần tuân chỉ.”

Kiều phủ, nằm ở phía Tây nhìn về hướng Đông, bước vào cửa, vô số đường nhỏ quanh co vắng vẻ, từng sam dày đặc, bóng râm che phủ, vì trồng đầy mai, hạnh, lê, dẻ.Khe suối nhỏ nằm bên phải, cách khe suối trúc trồng gần trăm cây, bao quanh như hàng rào; lại còn có, ngô đồng san sát nhau thẳng tắp dọc lối đi, đi vào con đường nhỏ hẹp kế tiếp, xuyên qua cây liễu trên gò đất, cảnh liễu rũ xuống chiếc cầu nhỏ nối qua một cánh cửa, trên cửa khắc “Đạm yên sơ vũ”, đây là sân viện của Kiều Thủ Ngân.

Dòng suối nhỏ xung quanh lầu các của “Đạm yên sơ vũ”, từ hành lang, phòng ốc, tạo nên một tiểu viện độc lập, thư phòng nằm dưới lầu, trên lầu là khuê phòng và nơi ngắm cảnh của Kiều Thủ Ngân.

Dù vậy, ở trong lầu các, bởi vì thiết kế cửa sổ cả bốn phía, cho nên cứ việc an tâm giữa trời hè nóng bức, cũng không thấy sợ mặt trời chói lọi, gió mát thổi vào, ở lại không đi, thật là mát mẻ.

Hiếm có được một ngày, Kiều Thủ Ngân ban ngày ban mặt mà lại ở trong phòng, cùng Mẫn nhi hai người tìm kiếm xung quanh lầu các, không biết đang tìm thứ gì.

“Quên đi, Mẫn nhi, đừng tìm, có lẽ rơi ở nơi khác rồi!” Kiều Thủ Ngân một thân mồ hôi nhễ nhại, bỏ cuộc.

“Nhưng tiểu thư, cây trâm kia người không phải rất thích sao?”

“Dù ta thích nhưng vẫn còn không đến mức quá chấp nhất, dù gì cũng chỉ tốn một lượng bạc để mua, ta chỉ là thích hình dáng tao nhã đặc biệt của nó thôi.” Cây trầm, là nàng mua được ở một cửa hàng lỗi thời lúc trước, lão nhân gia bán nó còn nói rằng, nói đó là một cây trầm bạc cực kì đặc biệt.

Đặc biệt hay không nàng cũng không thêm để ý, cũng không tin tưởng, nếu thật như thế, sao có thể chỉ có một hai lượng bạc đã bán rồi? Nhưng nàng thích hình dáng tao nhã của nó, cho nên mua nó làm trầm gài tóc thường dùng. Dù vậy, nay mất thì cũng đã mất, nàng cũng sẽ không quá bận tâm, tìm nó đến trưa, đã là đãi ngộ quá mức rồi.

“Kia. Thật sự không tìm sao? Có lẽ rớt trong vườn hoa cũng không chừng.”

“Cũng có có thể là không cẩn thận rơi ở bên ngoài, xem ra có thể phải đảo lộn hết Trường An lên để tìm.” Kiều Thủ Ngân trêu chọc.

“Vậy cũng là một vấn đề khó khăn.” Mẫn nhi nhú mi buồn rầu.

“Mẫn nhi ngốc này, muội còn tưởng ta nói thật sao?!” Nha đầu kia, chân chất ngay thẳng, nếu không phải nàng giữ lại hầu hạ bên người, khẳng định rằng các gia nhân khác trong phủ sẽ vùi dập không thương tiếc.

“Thật sự không tìm?” Nàng ta cười ngây ngô.

“Không tìm.” Kiều Thủ Ngân quyết định.”Mẫn nhi, giúp ta chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.” Nàng cũng không thể một thân dinh dính xuất môn.

“Dạ, tiểu thư.” Mẫn nhi lĩnh mệnh rời đi.

Kiều Thủ Ngân thừa dịp đang rảnh rỗi, ngồi vào trước bàn đọc sách, mở quyển sách đã được làm dấu trang ra.

Buổi sáng gác lại sinh ý, buổi chiều cần phải làm gấp đôi.

Sau đó, Mẫn nhi nhẹ giọng gọi, “Tiểu thư, nước ấm đã chuẩn bị xong.”

Kiều Thủ Ngân ngẩng lên, gạt đầu, đứng dậy lên lầu.

“Đúng rồi, tiểu thư, đầu tháng ba Mẫn nhi về nhà một chuyến, muốn xin phép tiểu thư trước.” Mẫn nhi một bên giúp nàng cởi áo nơi dây lưng, một bên nhắc tới.

“Đầu tháng ba, chính là ngày kia, lại đến ngày giỗ cha muội.” Kiều Thủ Ngân ngồi vào dục dũng (bồn tắm), thoải mái nhắm mắt lại thở ra.”Trước khi về nhà đến trưởng phòng lãnh mười lượng bạc, lấy về cho nương muội trợ cấp chi phí trong nhà.”

“Không cần, tiểu thư, tiền lương mỗi tháng người cho Mẫn nhi, Mẫn nhi đều có sai người mang về, trong nhà đã không lo đói bụng nữa rồi.” Nàng ta vội vàng khéo léo từ chối, tiền lương tiểu thư trả, đã là gấp đôi những nhà khác.

“Mùa đông nhanh đến rồi, cho nương và đệ muội của muội may vài bộ quần áo mùa đông, còn có, đĩa muội lớn của muội không phải dự tính sang năm thi khoa cử sao, dự trữ càng nhiều bạc, dự phòng vạn nhất, hiểu không?”

“Cám ơn tiểu thư.” Mẫn nhi cảm kích vạn phần.

“Nếu cảm tạ ta, vậy thì xin dùng lực nhẹ chút, không cần như muốn bóc một lớp da của ta, sẽ rất đau.” Kiều Thủ Ngân cười nhẹ.

“A! Xin lỗi, tiểu thư, Mẫn nhi không phải cố ý.” Mẫn nhi cả kinh, vội vàng dùng lực nhẹ lại, nàng ta chỉ là quá kích động một chút.

“Ừm, tốt hơn nhiều.”

“A a! Đúng rồi, tiểu thư, lúc Mẫn nhi chuẩn bị nước tắm cho người đừng phải Nhị thiếu gia.” Nghĩ đến ánh mắt kia của Nhị thiếu gia, nàng ta mặc dù biết kia đại biểu cái gì, nhưng vẫn Nhịn không được cảm thấy bất an trong lòng.

Kiều Thủ Ngân lúc đầu nhắm mắt chậm rãi mở ra, đáy mắt có chứa ánh sáng lạnh.

“Nhị thiếu gia có làm gì hay không?” Nhị ca kia của nàng, mơ ước tư sắc Mẫn nhi đã lâu, nếu không ngại sự tồn tại của nàng, Mẫn nhi sớm đã bị ăn sống nuốt tươi.

“Làm gì thì không có, dù vậy lại nói một câu nghe không hiểu gì.”

“Nói nghe một chút đi!” Xem ra Nhị ca coi như thức thời, có nghe vào tai cảnh báo của nàng.

“Nhị thiếu gia nói, không lâu nữa, Mẫn nhi sẽ không có núi dựa vào nữa, đến lúc đó Mẫn nhi chính là của hắn. Tiểu thư, Nhị thiếu gia có ý gì? Mẫn nhi không hiểu nha.”

Đôi mắt Kiều Thủ Ngân híp lại, nàng biết, núi dựa của Mẫn nhi chính là nàng, Nhị ca sở dĩ nói như vậy, là vì nàng đáp ứng hôn sự với thuyền vận Ân thị!

“Muội yên tâm, hắn chỉ đang nằm mơ thôi.” Nàng mỉm cười. Không nghĩ tới hôn sự của nàng còn chưa cử hành, đã có người bắt đầu không an phận. Chẳng qua. Nàng đột nhiên nhủ mi, cho dù là bởi vì hôn sự, núi dựa của Mẫn nhi cũng sẽ không biến mất! Trừ phi. Nàng đã chết!

Chẳng lẽ bọn họ tính. Giết nàng rồi chiếm đoạt?

Bọn họ sẽ không ngu xuẩn như vậy chứ?

Từ từ nhắm hai mắt, suy nghĩ của nàng dần dần mờ mịt, làn nước ấm áp làm gân cốt toàn thân đều thư giãn, chậm rãi ngủ mất.

“Tiểu thư, nước lạnh rồi, người muốn đứng dậy không?” Một khoảng thời gian sau, Mẫn nhi mới cất giọng, nhưng không được câu trả lời. Nghi hoặc lại gọi thêm lần nữa, mới phát hiện Kiều Thủ Ngân đã ngủ. “Nguy rồi!”

Ai thán một tiếng, Mẫn nhi nhắm mắt nhưng miệng lại mỉm cười, đừng nhìn tiểu thư nhà nàng bình thường khôn khéo có thực lực, hoàn mỹ vô khuyết, ôn hòa kiên nghị, chỉ cần tiểu thư ngủ, sẽ rất khó tỉnh lại, mà thật vất vả tỉnh lại rồi, khoảng nửa canh giờ tỉnh tỉnh sẽ rất kém, sau mới có thể khôi phục bình thường, mà khi tiểu thư đang ngủ ngon mà bị đánh thức, nếu ngủ không đủ giấc..., thời gian này đại khái sẽ kéo dài đến một canh giờ hơn.

Muốn kêu sao? Nàng có chút sợ tiểu thư vừa tỉnh ngủ nha.

Cũng không kêu lại không được, cuối cùng Mẫn nhi chỉ có kiên trì, kêu.

Gương mặt Kiều Thủ Ngân lạnh lùng, bước ra “Đạm yên sơ vũ”, rất xa đã nhìn thấy ba vị di nương không biết đã chờ bao lâu, muốn “tình cờ gặp gỡ” nàng.

“Tiểu thư.” Mẫn nhi lôi kéo tay áo của nàng, nàng rất sợ ba vị di nương này, trong khoảng thời gian ngắn đã quen hiện tại tiểu thư cũng rất dọa người.

“Đừng nói bên tai ta những lời sợ hãi rụt rè!” Kiều Thủ Ngân lạnh giọng quát nhẹ.

“Xin lỗi.” Nàng ta le lưỡi, ngoan ngoãn, im lặng tránh phía sau nàng.”Không biết ba vị phu nhân lúc này muốn gây phiền toái gì đây.” Nàng nói thầm.

“Hừ! Đợi lát nữa sẽ biết.” Nhìn ba vị di nương đi về phía nàng, khuôn mặt lạnh băng của Kiều Thủ Ngân hiện lên một chút cười lạnh.

“Hừm! Ngày hôm nay là thế nào? Tiểu thư Kiều gia nhà chúng ta lại có thể rảnh rỗi ở nhà? Như thế nào, muốn Kiều gia chúng ta suy sụp sao?” Nhị di nương Trần Ngọc Nương dùng giọng điệu the thé nói.

Kiều Thủ Ngân cười trào phúng.

“Nếu ước Kiều gia suy sụp sớm như vậy, ta đây sẽ như mong muốn cầu các người, cho nên từ tháng này trở đi, tiền tiêu vật các phòng hủy bỏ toàn bộ! Người nào bất mãn thì tìm cha nói —— nếu không sợ bị cha đuổi ra Kiều gia ngay lập tức.” Cười lạnh nhìn ba người sắc mặt đại biến. Gây phiền toái cho nàng? Hừ, ngu xuẩn! Cũng không nhìn một chút là ai cho các người ăn ở!

“Ai a! Nói vậy cũng nói được sao?” Tam nương Vân Cơ cao giọng nói, “Nói đến tiền tiêu vật, ai! So với lúc trước, một ít tiền tiêu vật quả thực là không đáng kể, hại ta cũng không dám ra phố, chỉ sợ mất mặt!” Bà ta cố ý hăng giọng than thở.

Kiều Thủ Ngân lạnh lùng cười, “một chút” tiền tiêu vật kia lại là chi phí hai, ba năm của một gia đình bình thường!

“Nếu Tam nương sợ mất mặt không dám ra đường, vậy thì quá tốt rồi, an phận thủ thường canh giữ ở trong nhà, miễn cho đi ra ngoài mất mặt xấu hổ, thuận tiện trông nom tốt Nhị ca và Nhị tỷ, đừng để Nhị ca luôn gặp rắc rối với tỳ nữ trong nhà, cũng không cần để Nhị tỷ động một chút là lấy roi xử phạt hạ nhân!”

“Hừm —— còn không phải do tiện nhân này muốn bay lên đầu cành, mới quyến rũ Nhị ca người, làm sao có thể trách Nhị ca người được? Hơn nữa hạ nhân phạm sai lầm, xử phạt một chút là chuyện đương nhiên, ai kêu bọn họ không thông minh một chút, trách ai được!” Sắc mặt Phí Vân Cơ khó chịu.

“Bay lên đầu cành? Tam nương thật thích nói giỡn, một gốc cây mục nát, ngay cả quạ đen cũng không thèm đậu, cũng không cần suy nghĩ tâm kế! Về phần xử phạt hạ nhân, bọn họ thật sự phạm sai lầm hay không cũng không phân rõ, nếu Tam nương không nghe khuyên bảo, ta sẽ lập tức rút người hầu của các người đi hết, để mấy người tự gánh vác lấy.”

“Kiều Thủ Ngân, người không nên chèn ép hiếp người quá đáng!” Nàng ta giận dữ la ó.

“Tam nương xác định ta chèn ép là “con người” sao?” Căn bản không bằng cảm thú!

“Ta biết rồi, nhất định là tiện nhân phía sau người, lại nói huyền thuyên trong lỗ tai người, bịa đặt chuyện về Nhị ca người, đúng hay không?!” Phí Vân Cơ giận dữ trừng mắt nhìn Mẫn nhi.

Mẫn nhi sợ tới mức núp phía sau Kiều Thủ Ngân, liếc mình lắc đầu.

“Mẫn nhi không có. Không có!”

“Tam nương, ta có ánh mắt biết tự nhìn, hay là Tam nương người mắt bị mù, nhìn không thấy sự thật? Chỉ trong năm nay, trong viện các người đã có ba tỳ nữ bị ép uống thuốc nạo thai, sau đó đuổi khỏi Kiều gia, loại sự tình này, Tam nương không thể không biết chứ?” Có một nhi tử chuyên phá hư cô nương nhà lành, thân là mẫu thân lại chuyên “che giấu dùm con”!

“Ta. Cái loại tiện nhân không biết kiểm điểm đó, đương nhiên phải đuổi đi!”

“Dù hạ tiện thể nào, cũng không hạ tiện bằng mấy người!” Kiều Thủ Ngân không khách khí nói.”Ta cảnh cáo lần cuối, nếu lại để ta phát hiện Nhị ca hoặc Nhị tỷ không thu liễm hành vi bản thân, ta liền rút tất cả hạ nhân, các người tự giải quyết cho tốt!”

“Người dựa vào cái gì nói với chúng ta như vậy, người chỉ là văn bối.”

“Dựa vào chi phí ăn mặc của các người toàn bộ đều cho ta phân phát, điểm ấy có đủ hay không?!” Giọng nói giận dữ của Kiều Thủ Ngân chặn lời bà ta, lạnh như băng trừng mắt nhìn ba người đang hoảng sợ, cuối cùng, chuyển hướng Tứ phòng Hà Như Song.”Tứ nương còn người? Có lời gì muốn “răn dạy” Thủ Ngân?”

Nàng ta vội vàng lắc đầu, “Tứ nương chỉ cùng Nhị nương và Tam nương tản bộ, không có chuyện gì muốn nói.”

Kiều Thủ Ngân gật đầu.”Một khi đã như vậy, ta còn có việc phải làm, sẽ không bồi ba vị di nương nói chuyện phiếm. Mẫn nhi, chúng ta đi.” Lướt qua ba người, nàng cũng không quay đầu lại rời đi.

“Nha đầu kia, càng lúc càng không để chúng ta vào mắt rồi!” Trần Ngọc Nương cắn răng, giận dữ trừng mắt nhìn bóng lưng Kiều Thủ Ngân.

“Nó căn bản chưa bao giờ đem chúng ta để vào mắt!” Phí Vân Cơ thật sự nổi cáu.

“Nhưng Nhị tỷ, Tam tỷ, cho dù như thế, chúng ta còn có thể làm gì? Thủ Ngân nắm quyền, lão gia lại buông tay mặc kệ sống chết của chúng ta, tùy ý Thủ Ngân áp chế chúng ta. Ai! Tiểu muội lo lắng, tương lai không xa, chúng ta có thể sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.” Hà Như Song sâu kín thở dài, bộ dáng vạn phần ủy khuất.

“Nó dám!”

“Tin ta, nó không có gì không dám.”

Trần Ngọc Nương và Phí Vân Cơ nhìn nhau, trong lòng cũng biết Hà Như Song nói không sai, nha đầu Kiều Thủ Ngân chết tiết kia không có gì không dám!

“Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Nhị tỷ, Tam tỷ, tiểu muội nghĩ, vì tự bảo vệ mình, chúng ta đáp ứng đề nghị của “người kia?”” Hà Như Song thấp giọng nói nhỏ.

“Muội nói. “người kia?””

Nàng ta gật đầu.”Như thế nào? Các tỷ tỷ thấy sao?”

Hai người trầm ngâm, có chút do dự.

“Nếu sự việc đã bại lộ, kết cục chúng ta sẽ thảm hại hơn, huống chi nha đầu chết tiết kia lại không nhất định sẽ làm như vậy.”

“Nhị tỷ, Tam tỷ, tiểu muội vì bất bình cho các tỷ tỷ! Rõ ràng sinh nhi tử cho lão gia, lại chỉ có thể lãnh một chút tiền tiêu vật không đáng vào đâu mỗi tháng sống qua ngày, theo lý thuyết nhi tử vốn là hắc làm kế thừa gia nghiệp, dù thế nào đi nữa, cũng không nên đến phiên Thủ Ngân, chẳng lẽ trong lòng các tỷ cam nguyện sao? Lão gia bây giờ còn đang tại thế, Thủ Ngân đã cả gan làm loạn, không để các tỷ vào mắt, mới vừa rồi thậm chí tuyên bố muốn bỏ hết hạ nhân chúng ta, theo như thế thì, chẳng lẽ các tỷ còn cho rằng nó không chắc sẽ đuổi chúng ta ra khỏi nhà sao?”

“Này.” Trần Ngọc Nương do dự nhíu mi, bà đương nhiên không cam lòng, bà sinh trưởng tử, tất cả Kiều gia vốn nên toàn bộ. Ít nhất cũng đại bộ phận thuộc về trưởng tử, nay có kết cục như thế này, bà làm sao cam tâm?! Nhưng.”Thủ Ngân đã phải xuất giá rồi, chắc là

“Nhị tỷ, Thủ Ngân tuy rằng đồng ý hôn sự với Ân thị, nhưng lão gia nói, tất cả duy trì không thay đổi, tỷ phải biết là có ý gì chứ! Cho dù Thủ Ngân xuất giá rồi, lão gia vẫn muốn đem sự nghiệp giao cho nàng kế thừa!” Hà Như Song làm ra vẻ thương tiếc cho số phận tỷ muội bà.

“Ta không cam lòng!” Phí Vân Cơ càng nghĩ càng tức giận, hạ quyết định.”Nhị tỷ, còn tỷ? Nghĩ cho tương lai, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết!”

“Đúng vậy! Nhị tỷ, không thể do dự nữa, tỷ nên vì Thủ Chí bảo vệ những gì thuộc về nó.”

“. Được rồi! Tứ muội, vậy nhờ muội liên lạc với người kia.”

5. Chương 5: Chương 4

Mặt khác, Kiều Thủ Ngân và Mẫn nhi bước ra cửa lớn, lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị xong từ lâu.

“Đưa ta đến Trần gia trang.” Kiều Thủ Ngân phân phó xa phu, cùng Mẫn nhi ngồi trên xe ngựa, sắc mặt đã dần dần dịu đi.

Mẫn nhi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, vụng trộm thở ra, một canh giờ đã qua rồi, dường như tiểu thư đã khôi phục bình thường.

“Tiểu thư, ngài rất lợi hại nha, ba vị di nương đều bị tiểu thư giáo huấn không nói được lời nào!” Nàng ta tán thưởng, rất bội phục.

Kiều Thủ Ngân có chút ảo não, dù sao nàng một chút cũng không muốn dùng loại thái độ này đối với nhóm di nương, nhưng là các bà ấy lại chọn ngay đúng thời điểm tâm tình nàng xấu nhất gây rối. Ai!

“Muội đó! Luyện lá gan cho lớn một chút, không nên hơi một tí đã xanh mặt ra.” Đi theo nàng lâu như thế, sao lá gan vẫn nhỏ như vậy?

“Tiểu thư, người ta ở bên ngoài lá gan rất lớn.” Nàng ta vội vàng thanh minh.

“Nói cũng đúng, chuyện này không phải thật kỳ quái sao? Ở bên ngoài muội dám đấu khẩu nói lý lẽ với những nam hán cao sáu thước vạm vỡ, vì sao ở nhà lại giống hệt con chuột nhỏ?”

“Mẫn nhi cũng không biết, ai! Người ta cũng rất bức mình.” Khuôn mặt Mẫn nhi nhăn nhó, ai oán thở dài.

“Muội đó!” Kiều Thủ Ngân lắc đầu bật cười.”Được rồi, không nói chuyện các bà ấy. Muội có biết chúng ta đến Trần gia trang để làm gì không?”

“Tiểu thư muốn đi đến đại tạp viện phải không?” Ánh mắt Mẫn nhi ảm đạm.

“Ừm, muốn hỏi xem có một chút tin tức gì của Dung Dung không.” Trần Dung Dung kia, là một trong số những tỷ nữ bị Nhị ca nàng làm hại, sau khi mang thai bị Tam nương bắt buộc uống thuốc phá thai, sau đó đuổi khỏi Kiều gia. Những người khác nàng đã tìm được và thả dần xếp thỏa đáng, nhưng Trần Dung Dung thì lại biệt tăm.

“Nhất định không có, bằng không Trần đại ca sẽ nói cho muội biết.” Mẫn nhi nhẹ giọng thở dài, Trần Dung Dung là của nàng bạn tốt, gặp được loại sự tình này, nàng so với ai khác cũng còn muốn khổ sở.

Kiều Thủ Ngân thở dài, bất kể như thế nào, nhất định phải tìm được người mới được.

“Xem ra không thể không phải thêm người tìm kiếm.”

Trong đại tạp viện Trần gia trang, hai, ba đứa trẻ đang chơi đùa trên khoảnh đất trống, một lão phụ nhân đang phơi quần áo ở góc sân, gà mái dẫn gà con tìm đồ ăn trên cỏ, heo mẹ mang theo heo con chơi bùn.

Xe ngựa dừng lại ở đầu hẻm, vì không thể chạy vào đường nhỏ được. Kiều Thủ Ngân và Mẫn nhi xuống xe, mang theo bao lớn bao nhỏ đi bộ đến đại tạp viện.

“Tam tiểu thư đến rồi, Mẫn nhi tỷ tỷ đến rồi!” Tiểu hài tử đang chơi đùa vừa nhìn thấy hai người, lập tức hoan hô đón chào, tiếng hô của bọn chúng lại gọi đến càng nhiều tiểu hài tử, từ tám, chín tuổi đến vừa bắt chước đi bộ theo tổng cộng có chín người, mỗi đứa vây xung quanh các nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang biểu tình hân hoan.

“Đại Bảo, Nhị Bảo, các đệ có ngoan ngoãn đến tư thực siêng tập viết chữ hay không?” Kiều Thủ Ngân hỏi hai đứa trẻ lớn nhất.

“Có, chúng đệ đã nhận biết nhiều mặt chữ rồi, phụ tử nói, bắt đầu từ tháng sau, muốn dạy chúng đệ biết nghĩa!” Đại Bảo lớn tiếng nói, Nhị Bảo thì ngại ngùng gật đầu phụ họa.

“Tốt, giỏi lắm, đến đây, cho các đệ nè.” Nàng giao một bao lễ vật cho Đại Bảo.”Bên trong có văn phòng tứ bảo, hai người các đệ mỗi người một phần.”

“Cám ơn Tam tiểu thư.” Đại Bảo, Nhị Bảo tiếp nhận lễ vật, vui sướng đứng một bên.

“Đại Nữu, muội lại đây.” Kiều Thủ Ngân ngoắc tay với cô bé lớn nhất đang đứng phía ngoài, trên tay còn đang ẵm một oa nhi nhỏ tuổi nhất.

“Tam tiểu thư.” Đại Nữu ngượng ngùng chậm chạp lại gần.

“Muội muội có ngoan hay không? Gần đây buổi tối còn gây âm ỹ không?” Nàng thân thiết hỏi.

Đại Nữu lắc đầu.”Muội muội gần đây rất biết điều, ban đêm cũng ngủ rất ngoan.” Đại Nữu năm nay mười ba, ban đầu cũng muốn vào Kiều phủ làm việc, nhưng sau khi xảy ra chuyện của Trần Dung Dung, cha và nương của cô nhóc liền bỏ đi ý niệm trong đầu, tạm thời để nữ nhi ở nhà chăm sóc đệ muội.

“Tốt lắm.” Kiều Thủ Ngân sờ sờ đầu nàng, đem một bao lễ vật nhẹ nhàng đặt trên người đứa nhỏ, nháy mắt với Đại Nữu.”Đây là thứ lần trước ta nói sẽ đem cho muội, sau khi trở về phòng hãy mở ra.” Đây là vài cái yếm, mười ba tuổi rồi, sớm nên mặc.

Đại Nữu đỏ mặt, ôm muội muội và lễ vật, vội vàng khẽ chào, liền đi vào phòng.

Lễ vật phát từng món từng món, rót cục, mỗi tiểu hài tử đã nhận được hết lễ vật, tản ra.

“Lại để cho Tam tiểu thư tổn kém rồi.” Lão phụ nhân lúc này mới có thể đi tới.

“Hoan bà bà.” Kiều Thủ Ngân và Mẫn nhi bước lên phía trước, đỡ bà ngồi vài cái ghế cũ kỹ ngoài sân.”Gần đây bà thế nào, cuộc sống có vui vẻ không?”

“Vẫn như vậy, mấy đứa con ta và thê tử của chúng đều làm ruộng, năm nay thu hoạch cũng không tệ lắm, may mà nghe theo lời Tam tiểu thư!” Hoan bà bà vui mừng nói.”Đúng rồi, Tam tiểu thư, ngày Trung thu Dung Dung không thể trở về một chuyến sao? Nó đã lâu chưa trở về nhà, Trung thu là ngày giỗ của cha nó, ít nhất để nó trở về cúng bái cho cha, có được không?”

“Chuyện này. . . . Ta sẽ thu xếp, Hoan bà bà, người đừng lo lắng.” Đôi mắt Kiều Thủ Ngân ẩn chứa chút áy náy, bởi vì không đành lòng để lão nhân gia thương tâm, cho nên các huynh trưởng Trần gia đều muốn giấu chuyện của Trần Dung Dung, không để bà biết.

“Nương!” Đột nhiên, con út Trần gia Trần Bích Hâm chạy từ bên ngoài về, đôi mắt chăm chú nhìn xem xét Kiều Thủ Ngân và Mẫn nhi, như là sợ các nàng nói chuyện gì không nên nói.

“A Hâm, sao con quay về sớm vậy?” Hoan bà bà kinh ngạc hỏi.

“Có người nói cho con biết Tam tiểu thư đến đây, vừa hay con có việc muốn thảo luận với Tam tiểu thư, liền gấp trở về.”

“Như vậy sao.” Bà gật gù.

“Nương, chúng ta đi ra ngoài trước, lát nữa Tam tiểu thư cũng sẽ không trở lại.” Trần Bích Hâm dặn dò một tiếng, liền dẫn đầu đi ra đại tạp viện.

Kiều Thủ Ngân liếc mắt nhìn nhau với Mẫn nhi, đành phải đi theo hân.

“Các người về sau không cần đến nữa!” Vừa rời khỏi đại tạp viện, Trần Bích Hâm thay đổi thái độ ban đầu, không khách khí trừng mắt nhìn các nàng.

“Trần đại ca, tiểu thư chỉ quan tâm các người, muốn làm chút chuyện cho các người. . . .” Mẫn nhi lên tiếng trước, muốn nói giúp tiểu thư.

“Không cần!” Trần Bích Hâm đánh gãy lời nàng, “Những vật ngoài thân này thay thế được Dung Dung sao?! Chẳng lẽ Tam tiểu thư nghĩ tổn chút tiền thu mua mọi người, chúng ta sẽ quên Dung Dung phải chịu những gì ở Kiều gia?!”

Kiều Thủ Ngân im lặng không nói gì, trong lòng đã sớm chuẩn bị sẽ bị chỉ trích.

“Trần đại ca! Tiểu thư có lòng hảo tâm, huynh không nên hiểu lầm tiểu thư như vậy, tiểu thư nàng cũng rất khổ sở! Ta cũng rất khó chịu, Dung dung là bạn tốt của muội. Còn nữa, tiểu thư phải rất nhiều người tìm tung tích Dung Dung khắp nơi, sự quan tâm của người đối với Dung Dung tuyệt đối không thua kém các người!”

Ánh mắt Trần Bích Hâm phức tạp nhìn Mẫn nhi, lập tức bỏ qua một bên.”Tóm lại, về sau các người không cần đến nữa, nương ta vẫn chưa biết chuyện của Dung Dung, các người đến thường như vậy, nếu để bà hoài nghi..., ta không tha cho các người!”

“Nhưng Trần đại ca, Hoan bà bà vừa mới yêu cầu tiểu thư cho Dung Dung ngày Trung thu về nhà một chuyến.”

Trần Bích Hâm cả kinh, giận trừng mắt Kiều Thủ Ngân.”Ta đã sớm kêu các người đừng đến rồi, chính là không muốn phát sinh loại sự tình này, bây giờ thì tốt rồi, người phải làm sao để Dung Dung về nhà đây?!”

“Ta sẽ tăng số nhân thủ tìm kiếm, cách Trung thu còn có thời gian gần nửa tháng, hi vọng đến lúc đó đã tìm được Dung Dung.”

“Bất kể như thế nào, từ nay về sau các người không được đến đây nữa!”

Kiều Thủ Ngân không hứa gì, liếc nhìn Mẫn nhi,”Mẫn nhi, ta về xe ngựa trước.”

“Tiểu thư.”

“Có lời gì muốn nói, cứ nói đi!” Kiều Thủ Ngân cười nhẹ, rời đi trước.

Mẫn nhi cúi thấp đầu, mắt vụng trộm dò xét Trần Bích Hâm.

“Trần đại ca, về sau. Ngay cả Mẫn nhi cũng không tới sao?”

Trần Bích Hâm nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

“Trần đại ca.”

“Mẫn nhi, muội.” Hấn đánh gãy lời của nàng.”Muội ở Kiều gia cũng phải cẩn thận một chút, cũng không nên bước theo con đường của Dung Dung.”

“Sẽ không, Trần đại ca yên tâm, tiểu thư mặc kệ ở đâu đều phải mang Mẫn nhi theo trên người, Mẫn nhi sẽ không bị bỏ lại một mình đâu.”

“Vậy thì tốt, nhưng bất kể thế nào vẫn nên cẩn thận một chút, trở về đi!”

“Trần đại ca, Mẫn nhi còn muốn đến nữa, có được không?”

Trần Bích Hâm mở miệng muốn cự tuyệt, nhìn mắt của nàng, lại nói không ra lời, vẻ mặt phức tạp biến đổi không ngừng, cuối cùng thở dài.

“Nếu như chỉ có mình muội, ta sẽ đón muội ở cửa sau Kiều phủ.”

“Vậy còn tiểu thư?”

“Nàng ta thì không được!” Hấn quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng Mẫn nhi là tỳ nữ thân cận của tiểu thư, không thể rời tiểu thư.”

“Nếu nàng ta quan trọng như thế, vậy đừng tới!” Hấn thốt ra.

Mẫn nhi ủy khuất nhìn hấn.”Trần đại ca chán ghét Mẫn nhi sao?”

Trần Bích Hâm ảo não thở dài.”Không có, làm sao ta có thể chán ghét muội, bỏ đi, thích thì cứ đến!” Không có cách, đối với nàng, hấn không có cách! Kiều Thủ Ngân chết tiệt, nhất định là nhìn đúng điểm này, cho nên mới để nàng ấy nói chuyện riêng với hấn!

“Thật tốt quá!” Mẫn nhi cao hứng cực kỳ.”Ta đây đi về trước, lần khác lại đến thăm mọi người.”

“Mẫn nhi, tuần sau muội không phải phải về nhà một chuyến sao?” Hấn nhớ rõ bất cứ chuyện gì của nàng, bao gồm ngày giỗ cha nàng.

“Đúng rồi! Sao Trần đại ca lại biết?” Nàng kinh ngạc.

“Đường xá xa xôi, Tam tiểu thư có cho người hộ tống muội không?”

“Không cần! Cũng không phải quá xa, không đến một ngày đã tới nơi rồi mà.”

“Ta đưa muội về!” Trần Bích Hâm bật thốt lên, đối với việc Kiều Thủ Ngân xem thường an toàn của nàng rất bất mãn.

“Hả?! Trần đại ca muốn đưa Mẫn nhi về nhà?” Mẫn nhi lúc này há to miệng, không thể khép lại.

“Đúng, bởi vì. ừm, dạo gần đây nơi này không được an toàn như trước, có người bên cạnh an tâm hơn.” Hấn thoáng đỏ mặt.

“Trần đại ca thật tốt với Mẫn nhi, nhưng sao Mẫn nhi có thể gây phiền phức cho Trần đại ca chứ?”

“Không sao cả, muội là bạn tốt của Dung Dung, chẳng khác nào là muội muội của ta, bảo vệ muội cũng là chuyện nên làm.” Đáng chết, hấn không nên nhắc tới vấn đề này, hấn phải nhân cơ hội thổ lộ tâm ý chứ!

“Cám ơn huynh, Trần đại ca.” Mẫn nhi cười trong sáng, vẫy vẫy tay, bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh xe ngựa, lại vẫy tay với Trần Bích Hâm, mới nhảy lên xe ngựa.

Nhìn xe ngựa chậm rãi đi xa dần, Trần Bích Hâm bắt đắc dĩ thở dài, ruốt cuộc nàng có biết cảm tình của hắn dành cho nàng không?

“Sao nàng ta có mặt ở đây?” Trần Bích Hâm trừng mắt nhìn Mẫn nhi đứng chung với Kiều Thủ Ngân, không vui hỏi.

“Tiểu thư nàng và bá bá trưởng phòng (phòng sổ sách) muốn về phía Nam thu tô thuế, vừa hay tiện đường với Mẫn nhi, cho nên cùng đi thôi.” Mẫn nhi giải thích thật cẩn thận.

“Ta lo cho Mẫn nhi tốt xấu gì vẫn là khuê nữ chưa xuất giá, ở cùng người cô nam quả nữ ba ngày, ai biết người sẽ làm ra chuyện gì.” Kiều Thủ Ngân liếc xéo Trần Bích Hâm, nhìn sắc mặt của nàng, đại khái còn chưa bình tĩnh sau khi rời giường.

“Ta cũng không phải cầm thú xuất thân từ Kiều gia!” Hắn tức giận hừ.

“Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nữa!” Mẫn nhi lo lắng đứng trung gian hòa giải.

“Hừ!” Hai người đồng thời khề hừ, quay đầu về hai hướng.

Cứ như vậy, xe ngựa khởi hành, Kiều Thủ Ngân, Mẫn nhi cùng với trưởng phòng Kiều gia ngồi trong xe ngựa, Trần Bích Hâm thì ngồi cùng xa phu, xuất phát đi về phía Nam.

Không biết qua bao lâu, Kiều Thủ Ngân đột nhiên rùng mình.

“Có tiếng đánh nhau.” Nàng xóc rèm cửa sổ lên, nhìn phía về rừng cây quan đạo trải dài phía Tây kia.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Mẫn nhi thắc mắc.

“Trong khu rừng có tiếng đánh nhau.” Kiều Thủ Ngân nói cho nàng ta biết, ngay sau đó lên giọng ra lệnh, “Dừng xe.”

Xa phu vội vàng dừng xe, nàng lập tức nhảy xuống xe ngựa.

“Tiểu thư, người đừng làm chuyện điên rồ!” Trưởng phòng lo lắng gọi, biết tiểu thư nhà hắn muốn gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ.

“Lâm bá, người đừng lo lắng, Thủ Ngân đi một chút sẽ trở lại.” Kiều Thủ Ngân vừa nói xong, liền chạy về hướng cánh rừng, không quên quay đầu dặn.”Mẫn nhi, muội đừng đi theo, ngoan ngoãn ngồi nghỉ trên xe với Lâm bá. Trần Bích Hâm, làm cho tốt trách nhiệm của người.” Chính là bảo vệ Mẫn nhi.

“Người muốn làm gì?” Trần Bích Hâm hô to, nhưng không được đáp lại, nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong rừng cây, không thể tin được nàng lại nhúng tay vào.

“Những người đó. gặp họa lớn rồi.” Mẫn nhi thấp giọng lầm bầm, thương tiếc cho những nhân sĩ sắp đối đầu với tiểu thư.

“Tam tiểu thư nàng không phải chỉ là nữ tử yếu đuối thôi sao?” Trần Bích Hâm thắc mắc.

“Không đâu, lão gia nhà ta từ lúc tiểu thư sáu tuổi, đã quyết định tương lai sẽ giao cho nàng chưởng quản Kiều gia, cho nên từ năm đó trở đi, ngoại trừ học tập đạo kinh thương tất yếu, còn dùng một số tiền lớn mời võ lâm cao thủ dạy nàng võ công, Tam tiểu thư thiên tư (tư chất trời cho) thông minh, bất chước cái gì đều dốc lòng hết sức.” Lâm bá vuốt râu nói.

“Vậy các người lo lắng cái gì?”

“Lo lắng cho những người đó thôi!” Mẫn nhi thở dài.”Cáu giận khi rời giường của tiểu thư còn chưa tan, đại khái còn phải một khắc nữa mới có thể khôi phục bình thường, mà chuyện xảy ra gay lúc này, cũng đủ làm cho những người đó thảm bại rồi.”

“Cáu giận khi rời giường?” Trần Bích Hâm lại càng thêm hồ đồ.

“Thời điểm tiểu thư vừa rời giường tính tình rất kém, Trần đại ca không thấy tiểu thư sáng hôm nay, so với tiểu thư lúc trước huynh từng gặp không giống nhau sao?” Bởi vì muốn sớm xuất phát, cho nên bọn họ rời giường sớm hơn so với bình thường, tính tình tiểu thư cũng kém hơn thường ngày.

“Ta cũng cảm nhận được.” Thì ra Kiều Thủ Ngân cũng có một mặt này.

“Lúc này người ngủ không đủ giấc, ít nhất phải một canh giờ sau tiểu thư mới có thể khôi phục bình thường, nhìn thời gian, đại khái còn một khắc.” A di đà Phật, thiện tai thiện tai!

Kiều Thủ Ngân thật cẩn thận tiếp cận phạm vi đánh nhau, ẩn thân phía sau cây theo dõi cuộc chiến, nhìn thấy rõ ba người bị bao vây, kinh ngạc há to mồm.

Là Lý Mộ Tĩnh và hai hộ vệ của hắn!

Lý Mộ Tĩnh được hai hộ vệ bảo hộ đứng bên trong rất khá, chẳng qua mười tên hắc y nhân bao vây bọn họ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, làm bọn họ có chút mệt mỏi ứng phó, trên người đã có nhiều chỗ bị thương, xem ra không kéo dài được bao lâu.

Quả nhiên, tiếp theo trong nháy mắt, nhóm hắc y nhân lần lượt thay đổi nhanh chóng đánh úp về phía bọn họ, trên người hai người Tiêu Quân Đình và Tiêu Quân Hạo hai lại thêm vài vết thương sâu đến tận xương, không chỉ có như thế, ngay cả Lý Mộ Tĩnh cũng bị chém hai nhát.

“Vương gia!” Tiêu Quân Hạo kêu lên, một mặt ra sức ngăn cản công kích, một mặt tự trách áy náy không thôi.

“Đừng phân tâm!” Lý Mộ Tĩnh cắn răng nhin đau nhức, cúi đầu né lưỡi đao đang lao về phía hắn.

Những người này thật sự là thần thông quảng đại, hắn mới ra khỏi cửa thành không bao lâu, bọn họ đã phát hiện, có thể thấy được chuyện này quả thật có liên quan đến người trong cung!

“Vương gia cẩn thận!” Khóe mắt Tiêu Quân Đình thoáng thấy một cây đao đã sắp tiếp cận Lý Mộ Tĩnh, che chắn không kịp, trong lúc nước sôi lửa bỏng, chỉ có thể bỏ nhào về trước, lấy thân mình bảo vệ, thay hắn chịu một đao.

“Quân Đình!” Lý Mộ Tĩnh kinh ngạc kêu lên, thân thủ chống đỡ hắn đang ngã xuống, đến tận giờ phút này, chỉ còn lại Tiêu Quân Hạo miễn cưỡng chống trả, bọn họ lâm vào khổ chiến.

Đây là một loại bố trận, năng trùng hợp biết phương pháp phá giải, chặc! Xem ra không ra mặt cũng không được.

Kiều Thủ Ngân nói thầm trong lòng, chợt thấy một bả đao khác muốn bổ về phía Lý Mộ Tĩnh, nàng nhặt một viên đá tròn, lập tức ném về phía tay cầm đao.

Keng một tiếng, lưỡi đao lệch khỏi quỹ đạo, chỉ xẹt qua cánh tay Lý Mộ Tĩnh, tránh được một đao trí mạng.

“Ai?!” Hai gã hắc y nhân rời khỏi trận địa, nhìn về hướng nàng.

Kiều Thủ Ngân thân hình lướt gấp tới, một chiêu “Nhu quyền ảo ảnh” lấy đao trong tay một gã hắc y nhân, sau đó dùng cây đao kia làm vũ khí, chém đứt gân chân hai gã hắc y nhân, làm cho bọn họ chính thức gia nhập hàng ngũ phế nhân.

“A!” Bọn họ kêu thảm một tiếng, té trên mặt đất không cách nào tác quái nữa.

“Kiều lão bản?!” Lý Mộ Tĩnh kinh ngạc nhìn vị cứu tinh đột nhiên trên trời rơi xuống này, lại có thể là nàng?!

“Cẩn thận!” Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Kiều Thủ Ngân phi thân vươn đao chặn lưỡi đao chém sau lưng Tiêu Quân Hạo, hứng lấy hầu như toàn bộ công kích.

“Hộc. Hộc.” Tiêu Quân Hạo thở dốc kịch liệt, bởi vì nàng xuất hiện, làm hắn thả lỏng không ít. “Cám ơn. Kiều lão bản.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, chuyên tâm đối phó với địch, ta cũng không phải đến giúp mấy người nhặt xác.” Nàng không khách khí nói. Một hắc y nhân lao đến, tiếp theo nháy mắt lại giải quyết đi một người nữa.

Quả nhiên giống như phán đoán của nàng, dù trận thức của bọn chúng mười người thiếu đi hai cũng không gặp ảnh hưởng. Nhưng thiếu ba người thì lại khác, trận thức của đám người hắc y nhân xuất hiện lỗ hổng.

“Lợi dụng thời cơ này, bên trái!” Kiều Thủ Ngân gọi Tiêu Quân Hạo, cùng lúc hất thẳng hướng bên trái, nàng thì nhanh chóng đánh hướng bên phải, trong nháy mắt, đám hắc y nhân hai bên trái phải bị đánh bay khỏi trận thức, ngã trên mặt đất mà chết, mà còn lại ba người, thì bị điểm huyết thân mình không thể nhúc nhích.

“Là ai sai các người ám sát Vương gia?” Tiêu Quân Hạo chất vấn.

“Hừ!” Ba người hừ lạnh, không trả lời.

“Nếu không thành thật cung khai, đừng trách ta nghiêm hình bức cung!” Tiêu Quân Hạo uy hiếp nói.

“Chắc! Người thật làm ta muốn nôn.” Kiều Thủ Ngân lạnh giọng khinh thường nói, tiến lên đẩy hắc ra.”Người đi chiếu cố Vương gia nhà người đi! Có lẽ hắc không chịu đựng nổi nữa.”

Tiêu Quân Hạo cả kinh, lập tức đi đến bên cạnh Lý Mộ Tĩnh.

“Vương gia.”

“Ta vẫn tốt, nhưng Quân Đình.” Lý Mộ Tĩnh nhìn Tiêu Quân Đình trong lòng hắc.

“Ta. Không có việc gì.” Hắc ra sức thốt ra một câu.

“A ——” Tiếng hét thảm làm cho ba người cả kinh, đồng thời nhìn phía Kiều Thủ Ngân, kinh ngạc nhìn thấy nàng đã cắt một bên lỗ tai của tên hắc y nhân.

“Hắc không nói, bây giờ tới phiên người.” Kiều Thủ Ngân nhìn phía tên hắc y nhân thứ hai.”Là ai phái các người tới?”

“Ta. Chết cũng không khai!” Giọng hắc run rẩy.

“Như vậy sao.” Nàng lạnh lùng cười, gơ tay chém xuống, tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, mũi của tên hắc y nhân thứ hai cũng bị cắt xuống.

“Trời ạ!” Tiêu Quân Hạo thấp giọng rì rầm, mà Lý Mộ Tĩnh và Tiêu Quân Đình cũng có cảm thụ như vậy, chính là không còn khí lực để sợ hãi than vãn.

“Kế tiếp là người.” Kiều Thủ Ngân đứng trước mặt tên hắc y nhân thứ ba.”Vấn đề cũ, là ai phái các người tới?”

“Ta. Ta.”

“Người biết kế tiếp ta muốn cái gì không? Hắc là lỗ tai, hắc là mũi, về phần người! Chỉ còn lại đôi mắt.” Nàng nở nụ cười chẳng khác gì địa ngục âm u.

“Ta nói! Ta nói!” Hắc kinh hoàng sợ hãi la lớn.”Phải. A ——” Chưa kịp nói xong, phút chốc hai mắt hắc tròng lớn, ngã phục xuống đất, trên lưng găm một cây chủy thủ, toàn bộ lưỡi dao ngấp trong thi thể, chỉ còn lại chuôi dao, đủ thấy lực đạo rất mạnh.

Ngay sau đó, chỉ trong chớp mắt, người duy nhất sống sót cũng bị diệt khẩu.

Đôi mắt âm trầm của Kiều Thủ Ngân quét về chỗ sâu trong rừng, đang muốn phi thân lung bắt thì Lý Mộ Tĩnh ngăn cản nàng.

“Kiều lão bản, đừng đuổi theo, tránh bị mắc bẫy người khác.”

Kiều Thủ Ngân xoay người trở lại bên cạnh bọn họ, vội vàng xem xét một chút thương thế của bọn hắc, nhìn không được lắc đầu. Nàng chỉ vào Tiêu Quân Đình. “Không nhanh chóng chạy chữa..., hắc chết chắc rồi.” Nàng nhìn phía Lý Mộ Tĩnh, “Về phần Vương gia người, cũng rất nguy hiểm, miệng những vết thương kia rất sâu.”

“Bốn vương chưa cảm tạ ơn cứu mạng của Kiều lão bản.”

“Không cần.” Kiều Thủ Ngân không kiên nhẫn cướp lời hắc, ngược lại ra lệnh Tiêu Quân Hạo, “Người khiêng hắc, về phần Vương gia người, hắc là có thể chính mình hành tẩu! Xe ngựa của ta dừng bên ngoài cánh rừng, ta sẽ lấy xe ngựa đưa các người về chữa trị.” Chắc! Xem ra phải chậm trễ chút thời gian.

“Đa tạ Kiều lão bản.” Sau khi giao Tiêu Đình cho Tiêu Quân Hạo, Lý Mộ Tĩnh miễn cưỡng cử động thân mình.”Nhưng chúng ta không trở về trong thành, chúng ta phải xuống phía Nam.”

“Đi về phía Nam còn phải nửa canh giờ nữa mới có thể đến thành trấn, người cho rằng gã hộ vệ kia của người chồng đỡ được đến lúc đó sao?”

“Đa tạ. Kiều lão bản. Quan tâm, ta chịu đựng được.”

“Ta chỉ không muốn xe ngựa của mình có chứa người chết.” Kiều Thủ Ngân đập tan những lời Tiêu Quân Đình tự cho là đúng.

“Kiều lão bản không cần lo lắng, chúng ta có chuẩn bị thuốc trị thương, có thể tạm thời tự cứu.” Lý Mộ Tĩnh nói.

Liếc xéo hắn, Kiều Thủ Ngân gật đầu, đi trước dẫn đường.

“Vương gia, thuộc hạ cảm thấy Kiều lão bản này có điểm kì lạ, so với lúc gặp mặt lần trước không giống nhau.”

Lý Mộ Tĩnh gật đầu, hắn cũng cảm thấy vậy, Kiều Thủ Ngân trước mắt này, so với lần gặp mặt trước, có cách biệt một trời, hơn nữa hắn trăm triệu không dự đoán được, võ công của nàng lại tốt như vậy.

Tính tình thay đổi vô chừng, rốt cuộc người nào mới chân chính là nàng?

6. Chương 6: Chương 5

Vốn cho là vết thương Lý Mộ Tĩnh không cần lo lắng quá nhiều, người nghiêm trọng sẽ là Tiêu Quân Đình mới đúng, thật không nghĩ đến đêm khuya, Lý Mộ Tĩnh lại đột nhiên bắt đầu sốt cao.

Kiều Thủ Ngân vừa mới nằm ngủ bị Tiêu Quân Hạo đang lo lắng đánh thức, trừng mắt nhìn Lý Mộ Tĩnh đang mê man nói lời vô nghĩa nằm trên giường, khuôn mặt nàng tức giận.

“Thật được ân trời ban, một người chết cũng không có nhĩ?”

“Quân Đình thương thế tuy nặng, nhưng đã ổn định rồi.” Sắc mặt Tiêu Quân Hạo hơi có vẻ khó chịu.

“Ta không phải là đại phu, cũng không hiểu y thuật, càng không có đan dược quý hiếm bảo vệ được mạng sống, người đánh thức ta làm gì? Muốn nhận xác cũng không tới phiên ta!” Vì chủ tở ba người bọn họ một mỗi một ngày, thật vất vả mới được nghỉ ngơi thật tốt, nhưng lại bị đánh thức, cơn tức giận của nàng so với bình thường còn lớn gấp ba lần.

“Kiều cô nương, thỉnh không cần nguyên rửa Vương gia!” Hắn lạnh giọng cảnh cáo.

“Chú ý khẩu khí nói chuyện của người, Tiêu Quân Hạo, đừng quên bây giờ người đang đứng trên chỗ của ai! Nếu người muốn nửa đêm mang theo hai tử thi bị đuổi ra khỏi nhà, ta rất vui lòng góp chút sức lực!” Kiều Thủ Ngân giận dữ trừng mắt hắn.

“Kiều cô nương!” Tiêu Quân Hạo thật sự không thể tin được nàng không biết ý tứ biết tiết chế giữ mồm giữ miệng, trực tiếp nguyên rửa Vương gia.

“Cái gì?!” Nàng cũng rống trả.

“Tiểu thư, tiểu thư, bình tĩnh một chút.” Mẫn nhi vội vàng chạy tới, vội vàng đứng giữa hai người đang muốn phát hỏa.”Tiểu thư, người về phòng ngủ trước đi, nơi này để Mẫn nhi lo được rồi.”

Kiều Thủ Ngân trừng nàng ta, sau đó lại trừng Lý Mộ Tĩnh nằm trên giường, thật lâu sau, mới hất đầu xoay người rời đi.

“Phù ——” Mẫn nhi nhẹ thở ra, ngược ngược cười với Tiêu Quân Hạo.”Tiêu công tử xin đừng trách móc, tiểu thư nhà ta rất coi trọng giấc ngủ, khi bị đánh thức tính tình sẽ có chút kém.”

“Đây được xem là có chút kém sao?” Hắc cười nhạt.

“Ha ha!” Nàng ta cười gượng hai tiếng, nói sang chuyện khác.”Hiện nay quan trọng nhất, vẫn là nghĩ biện pháp làm Vương gia hạ sốt! Mẫn nhi có đến giếng bên cạnh lấy chút nước, Tiêu công tử giúp Vương gia chườm lạnh. Tiểu thư?!”

Kinh ngạc nhìn Kiều Thủ Ngân bưng chậu nước đứng trước cửa, tiểu thư nàng.

“Không phải phát sốt sao? Còn ngốc nghếch ở trong đó làm cái gì? Thật muốn chủ tử ngươi mất mạng à?” Nàng tức giận giao chậu nước trong tay cho Tiêu Quân Hạo, chạm vào vết thương đang đau của hắn, làm hắn thiếu chút nữa quăng bỏ chậu nước.

“Tiểu thư, không phải người trở về phòng ngủ sao?”

“Nếu ta trở về phòng ngủ, còn có thể xuất hiện ở nơi này sao?” Kiều Thủ Ngân trừng mắt nhìn Mẫn nhi.

Nàng ta thè lưỡi, tự trách mình lắm miệng.

Kiều Thủ Ngân đoạt lại chậu nước, không vui nhìn Tiêu Quân Hạo đang kinh ngạc.

“Ta nhìn ngươi cũng thuộc dạng vụng về không biết gì, vẫn nên trở về nghỉ ngơi, không nên ở chỗ này vướng chân vướng tay.”

“Không, ta không thể rời khỏi Vương gia.”

“Trở về phòng ngay, bằng không chủ tử ba người các người lập tức rút khỏi biệt trang của ta!” Nàng không kiên nhẫn uy hiếp.

Tiêu Quân Hạo cắn răng, cuối cùng bất đắc dĩ khuất phục.

“Ta ở trong phòng Quân Đình, có việc cần.”

“Ta kêu ngươi trở về gian phòng của mình!” Kiều Thủ đặt chậu nước bên giường, kéo cao ống tay áo, đặt khăn tay vào trong nước thấm ướt, sau đó vắt khô để trên trán Lý Mộ Tĩnh.”Mẫn nhi, muội đi trông chừng gã hộ vệ bị thương kia đi. Để hắn ta lo? Hừ, ta không muốn trong trang có người chết!”

“Dạ, tiểu thư.” Mẫn nhi khẽ chào, ngoan ngoãn nghe lời, khi rời khỏi thuận tay lôi Tiêu Quân Hạo không muốn rời đi bằng mọi cách.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nghe lệnh của tiểu thư, nếu không mấy người nhất định sẽ bị đuổi đi.” Sau khi ra khỏi phòng, nàng ta mới thấp giọng cảnh cáo.

“Nàng ấy làm sao có thể không nói lý lẽ như vậy!” Tiêu Quân Hạo giờ đây rất bất mãn, hắn chưa từng chịu loại đãi ngộ như thế này!

“Tiểu thư không phải không phân rõ phải trái, vào thời điểm này tiểu thư nàng khẩu khí sẽ có chút không tốt, tính tình có thể hơi bạo phát, tự ra quyết định không để người khác phản bác, nhưng Tiêu công tử tự mình nghĩ xem, tiểu thư dễ dàng ra quyết định sai lầm sao?”

Tiêu Quân Hạo không nói gì, không thể phủ nhận Kiều Thủ Ngân quyết định mọi chuyện rất hoàn hảo, bởi vì thương thế của mình mặc dù không nghiêm trọng như Vương gia và Quân Đình, nhưng cũng là vết thương chồng chất, cần nghỉ ngơi thật tốt.

“Tiêu công tử nhanh đi nghỉ ngơi đi, lệnh đệ của ngươi ta sẽ chăm sóc tốt.” Mẫn nhi cười thân thiện với hắn, đi vào phòng ngủ tạm của Tiêu Quân Đình.

Nhìn hai cánh cửa phòng đóng chặt, thật ra hắn không quá lo lắng về Quân Đình, bởi vì Mẫn nhi cô nương sẽ dịu dàng cẩn thận trông chừng đệ ấy, về phần Vương gia.

Nếu hắn nói “tự cầu nhiều phúc”, có phải quá mức đại nghịch bất đạo rồi không?

Ai!

Dày vò đến canh năm, thật vất vả mới làm Lý Mộ Tĩnh giảm sốt, Kiều Thủ Ngân thở ra, ngồi liệt ở ghế không muốn cử động.

“Mệt quá đi.” Nàng thở dài, nhìn mình đôi tay trắng nõn của mình vì ngâm nước quá lâu nên bị nhão, bắt giắc lại thở dài. Thật là, nàng là đã chọc phải người nào, tại sao phải ôm chuyện không đầu vào người?

Nhìn Lý Mộ Tĩnh nhắm chặt mắt nằm trên giường, rất khó xem dung mạo tuấn mỹ của hắn, tuy rằng lúc này sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng cũng không tổn hại mỹ mạo cùng quý khí trời sinh của hắn.

“Người rút cuộc trên chọc tới ai, phải rơi vào kết cục như vậy?” Nàng nói khẽ, tại sao hắn rời kinh thành? Tại sao lại bị người ám sát?

“Ha a ——” ngáp một cái, Kiều Thủ Ngân cực kì mệt mỏi nằm nhoài trên mép giường, nếu không phải nàng trùng hợp xuất hiện, hắn khẳng định đã chết.

“Nhớ kỹ, người nợ ta một nhân tình cực kì cực kì cực kì lớn!” Nàng chậm chậm nhắm hai mắt, lẩm bẩm, ý thức dần dần mơ hồ, cuối cùng rốt cục cũng ngủ.

Đột nhiên, ngoại trừ tiếng hít thở, trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, hồng nương một thân hồng y (y phục màu hồng) cười hì hì nghiêng đầu nhìn hai người một nằm một úp sấp.

“Muốn để hai người các người gặp nhau một lần mà hao hết cả công lực, các người thật là một chút duyên phận cũng không có là thế nào!” Nàng ta nói thầm, thật cẩn thận đến gần chiếc giường, để lại bên gối Lý Mộ Tĩnh một bình đan dược, đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nổi hứng trên đầu.”Hi. Dù sao cũng không ảnh hưởng toàn cục.”

Nàng cười trộm, kéo tóc hai người kết lại với nhau.

“Ta giúp các người kết tóc, các người cần phải cảm tạ ta thật nhiều nha!” Kết xong bím tóc, ngón tay nhỏ nhắn quơ quơ, làm phép trên bím tóc, nếu pháp thuật của nàng hiệu nghiệm, không xảy ra ngoài ý muốn..., bím tóc này phải ba ngày sau mới tháo ra được.

“Ba ngày nay, các người bồi dưỡng cảm tình cho tốt đi, trăm ngàn lần không cần phá hoại nhiệm vụ của ta!” Tốt nhất có thể thiên lời động đến địa hỏa, gạo nấu thành cơm, sau đó trở lại kinh thành bái đường thành thân. Ha ha! Bàn tính này gậy đúng như toan tính nha!

“Nha đầu! Người tính chơi bao lâu nữa, còn không mau đi!” Nguyệt lão đột nhiên xuất hiện, dọa hồng nương nhảy dựng lên.

“Nguyệt lão gia gia. Sao ngài lại hạ phàm?!”

“Vì dự phòng vạn nhất!” Nguyệt lão tức giận nói.”Như là hiện tại.”

“Ta lại làm sai chuyện gì?”

“Tề Hiểu Diệp đã muốn rời nhà về Giang Nam, người còn không mau chút!”

“Được rồi, được rồi! Vội vã như vậy làm gì, dù sao nàng ta cũng chạy không thoát.”

“Thiếu nhiều lời! Đi rồi!” Nguyệt lão không nói hai lời, kéo nàng ta đi, nháy mắt tiếp theo, hai người liền biến mất trong phòng ngủ.

Lý Mộ Tĩnh khẽ mở mắt ra, đầu óc còn hơi mờ mịt trong khoảng thời gian ngắn chưa thể hoạt động bình thường lại.

Mới này là chuyện gì?

Hắn vốn tưởng rằng mình thấy nha hoàn Hồng nhi của Mẫu Đơn cô nương, nhưng là. Lão nhân gia kia làm sao có thể đột nhiên xuất hiện, sau đó hai người lại cùng nhau biến mất?

Nhất định hắn còn chưa thanh tỉnh.

Nghiêng đầu, lập tức kinh ngạc trừng to mắt, có người ghé vào đầu giường hắn ngủ, là Kiều cô nương?!

Xem ra hắn thật sự đang nằm mơ?!

Mệt mỗi nhắm mắt lại, hần ý thức lơ mơ, lại ngủ tiếp.

“Vương gia, người cũng nên tỉnh đi!” Kiều Thủ Ngân ngồi ở bên giường mệt mỗi, dứt khoát ngồi xuống dưới giường, làm như vậy cũng để không cần khom người.

Bím tóc chết tiệt này, tại sao không gỡ được?! Nàng thậm chí muốn hiến tế tóc mình, lấy cây kéo muốn cắt bỏ nó, nhưng chuyện quỷ dị đã xảy ra, cắt hoài vẫn không đứt!

Mà Lý Mộ Tĩnh, đến bây giờ vẫn cứ không tỉnh lại!

“Tiểu thư, người làm vậy không được lịch sự lắm đâu!” Mẫn nhi nhỏ giọng nói.

Kiều Thủ Ngân thở dài.”Mẫn nhi, nơi này ngoại trừ người đang nằm chết, chỉ thừa ra một pho tượng môn thần, không có “người” nào để ý.”

Môn thần Tiêu Quân Hạo mắt lạnh trừng nàng, muốn kháng nghị nàng không kính trọng Vương gia, nhưng người đang ở dưới mái hiên, cuối cùng hần vẫn phải nhịn xuống.

“Nếu muội lo lắng như thế, sao không nghĩ biện pháp giúp ta gỡ bỏ bím tóc.” Kiều Thủ Ngân liếc xéo Mẫn nhi, cùng hần “kết tóc” chung một chỗ, nàng cảm thấy cực kì. Không thoải mái!

“Tiểu thư, ngay cả kéo cũng không cắt được, muội làm gì có biện pháp nào nữa!” Nàng ta sợ hãi.

“Đáng giận, ta còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, không rảnh ở cùng một chỗ với người chết!” Kiều Thủ Ngân ảo não cực kỳ.”Thật không nên cứu người, đây là báo ứng xen vào việc của người khác.”

“Kiều cô nương, chờ Vương gia quay về kinh thì nhất định sẽ báo đáp ân cứu mạng của Kiều cô nương, sẽ không bạc đãi.” Tiêu Quân Hạo rốt cục không thể nhịn được nữa lên tiếng.

Kiều Thủ Ngân không để ý đến hần, tập trung nghỉ ngơi ở mép giường một chút, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng.

“Tiêu hộ vệ, thương thế lệnh đệ có chuyển biến tốt chưa?”

Tiêu Quân Hạo ngăn người, nhất thời không thể hoàn hồn trong kinh ngạc.

“Tiểu thư khôi phục bình thường.” Mẫn nhi nói nhỏ với hần. Lần này tương đối ngăn, đại khái bởi vì tiểu thư ngủ thẳng giấc tự nhiên tỉnh đi!

“Những lời nói lúc trước Tiêu hộ vệ chớ để ở trong lòng, nghe một chút coi như xong.” Kiều Thủ Ngân cười nhạt.

“Đương nhiên rồi, Kiều cô nương.” Tiêu Quân Hạo rốt cục phục hồi tinh thần lại, đúng rồi, Kiều cô nương như vậy, mới giống với lần đầu tiên diện kiến.

Đột nhiên, Lý Mộ Tĩnh hơi than nhẹ, trở mình, làm Kiều Thủ Ngân hộ nhỏ, vì không muốn làm da đầu của mình phải chịu đau, nàng vội vàng đứng lên đi theo phương hướng hần xoay người ngang nhiên xông qua, kết quả bởi vì quá mức vội vàng, cước bộ mất thăng bằng, ngã thật mạnh trên người hần.

“A ——” Thanh âm bi thảm của Lý Mộ Tĩnh đang ngủ mê man vang lên, hần thống khổ mở mắt ra, tỉnh rồi.

“Vương gia!” Tiêu Quân Hạo vọt tới bên giường, muốn cứu đưa Vương gia đáng thương của hần từ trong “ma trảo”, tiếc là bị cản trở do bím tóc giữa hai người, hần không thể ngăn Kiều Thủ Ngân.

“Thật có lỗi, Vương gia, nhất thời trượt chân.” Kiều Thủ Ngân vẫn cười nhạt, ít nhất hần tỉnh rồi.

“Kiều lão bản.” Lý Mộ Tĩnh rên rỉ, miệng vết thương đau nhức cơ hồ làm hần ngất, hần có thể cảm giác được lại bắt đầu chảy máu.”Ta có thể biết, vì sao nàng ở trên người của ta không?”

Nàng thật cẩn thận nâng thân mình.”Nếu Vương gia có thể xoay người lại, như vậy ta sẽ tương đối có thể giải thích.”

“Quân Hạo, giúp ta.” Lý Mộ Tĩnh than nhẹ, dưới sự trợ giúp của Tiêu Quân Hạo xoay người lại.

Kiều Thủ Ngân nhẹ nhàng thở ra, ngồi dưới giường một lần nữa.

“Người thấy được chứ!” Nàng nắm lên bím tóc kết giữa hai người.

Lý Mộ Tĩnh nhú mày.”Đây là trò chơi mới?”

“Sai rồi, đây là một loại hiện tượng thần quái, có ai đó kết tóc hai chúng ta chung một nơi, còn dùng sức mạnh nào đó khiến chúng nó không thể cởi bỏ, thậm chí ngay cả kéo cũng cắt không đứt.” Kiều Thủ Ngân buông bím tóc ra, tìm một vị trí thoải mái tựa đầu vào mép giường.

“Thần kỳ như thế?” Hấn nhớ tới đêm qua nằm mộng, kia thật sự chính là mộng sao?” Hôm qua ta mơ thấy Mẫu Đơn cô nương”

“Phun! Chúng ta mệt mỏi chết khiếp chăm lo cho Vương gia ngài, Vương gia thật không tồi, trong mộng gặp gỡ hoa khôi, khẳng định cực kì tốt đẹp.” Kiều Thủ Ngân nhin không được nói nhỏ.

Mặc dù đang đau, nhưng nghe nàng nói nhỏ, hấn nhin không được mỉm cười.

“Kiều lão bản hiểu lắm, người ta mơ thấy là nha hoàn bên người Mẫu Đơn cô nương, tối hôm qua nàng ta xuất hiện bên cạnh giường ta, sau đó lại đột nhiên xuất hiện một lão nhân gia, sau đó hai người họ lại đột nhiên biến mất, vốn ta không xác định thật sự hay chỉ nằm mơ, nhưng nhìn thấy Kiều lão bản ghé vào mép giường ngủ, ta mới khẳng định là đang mơ.”

“Đó là sự thật.” Kiều Thủ Ngân cổ quái nhìn hấn.

“Cái gì?” Lý Mộ Tĩnh khó hiểu.

“Tối hôm qua ta thật sự ghé vào mép giường ngủ.”

Lý Mộ Tĩnh nhướng mày.”Nói như vậy, tối hôm qua đều là Kiều lão bản chăm sóc ta?”

Có cần kinh ngạc như vậy không?

“Hai hộ vệ của Vương gia một bị thương một hôn mê, ốc còn không mang nổi mình ốc, ta cũng chỉ có thể tự thân xuất mã.” Kiều Thủ Ngân lạnh nhạt nói.”Không nói chuyện khác, Vương gia xác định thật sự nhìn thấy nha đầu kia sao?”

“Có nhìn thấy, nhưng không thích hợp không phải sao? Hơn nữa người không thể có khả năng biến mất không thấy dạng được.”

“Phải không? Vậy tóc chúng ta giải thích thế nào?” Nàng lại nắm bím tóc lên trước mắt hấn.

Lý Mộ Tĩnh nhìn bím tóc, không biết như thế nào, trong lòng dâng lên một tia cảm xúc khác thường, kết tóc thành phu thê.

Kiều Thủ Ngân khẽ nhú mi, nhìn thấy vẻ mặt khác thường của hấn, bất động thanh sắc buông bím tóc ra, xoay về đề tài chính “Không biết Vương gia có thể ra quyết sách, để giải quyết vấn đề giữa chúng ta hay không?”

“Vấn đề?” Ánh mắt hấn giằng co ở cánh môi hồng nộn lúc đóng lúc mở, đại não trong thời gian ngắn chưa thông suốt.

“Vương gia, chúng tôi có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm, nay lại biến thành bộ dáng như vậy, Vương gia tính như thế nào?” Lòng mày Kiều Thủ Ngân càng nhú chặt, lần đầu tiên gặp mặt đã lưu lại ấn tượng xấu, giờ phút này càng gia tăng, Lý Mộ Tĩnh này căn bản là một tên háo sắc, vẻ bề ngoài được tán dương, nói vậy chỉ là xu nịnh vuốt mông ngựa thôi!

Suy nghĩ của Lý Mộ Tĩnh rốt cục khôi phục bình thường.

“Kiều lão bản có việc gì cần làm thế?”

“Thu tô, chúng ta phải tới Phàn thành trước, rồi đến Tương Dương, dọc về nam, cho đến Võ Xương.” Tuyến đường này là do nàng phụ trách, những nơi khác thì an bài những người khác phụ trách.

Lý Mộ Tĩnh suy nghĩ, kỳ thật lần này bọn họ xuống phía Nam cũng không có mục đích nhất định, hoàng thượng cho rằng Thiệu Quốc Đồng ngay từ lúc đầu sẽ không bó tay chịu trói, thậm chí cấu kết với Mẫn quý phi trong cung, muốn nội ứng ngoại hợp. Hiện tại vấn đề nằm ở chỗ Mẫn quý phi nhưng ngay thời điểm

mẫn cảm, lại vừa lúc mang thai long chủng, làm cho hoàng thượng không thể động đến nàng ta, cho nên người làm biểu đệ như hần, chỉ có thể lĩnh “Mật chỉ” xuất thành làm việc không mục tiêu.

“Một khi đã như vậy, ta cùng đồng hành với Kiều lão bản!” Hần ra quyết định, sau khi được chứng kiến công phu và thủ đoạn của nàng, hần cũng không lo lắng mình sẽ phải thay nàng rước lấy phiền toái.

Kiều Thủ Ngân hoàn toàn không muốn, nhưng. Tình thế bất đắc dĩ, đành phải chấp nhận.

“Mẫn nhi, bắt đầu từ đây chúng ta mỗi người đi một ngã đi! Muội cùng Trần công tử đi trước, nếu không sẽ không kịp ngày giỗ cha muội.” Kiều Thủ Ngân dặn dò Mẫn nhi đứng một bên.

“Nhưng tiểu thư.”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, dù sao nếu không phải ở đây, khi đến một thôn vẫn phải là phân đường mà đi, đi cùng Trần công tử nói một tiếng, các người nhanh lên đường đi!” Hiện tại đã là cuối giờ Tỵ, sắp đến trưa rồi, xuất phát sớm một chút, còn có thể kịp đến thành trấn kế bên trước hoàng hôn.

“Dạ, tiểu thư.” Mẫn nhi lo lắng nhìn nàng, mới bất đắc dĩ lui ra.

Kiều Thủ Ngân liếc nhìn Lý Mộ Tĩnh.

“Sắp xếp như vậy, để cho các người dưỡng thương thêm hai ngày, đến lúc đó nếu bím này còn chưa được gỡ, xin làm phiền Vương gia đồng hành chung với ta, có thể chứ?” Nàng cũng không muốn hỏi bọn hần hành trình xuôi Nam lần này, dù sao hần nếu đã biết cần phải nói gì, nàng cũng không cần nghĩ nhiều.

“Có thể, cứ quyết định như vậy.” Lý Mộ Tĩnh đồng ý.

“Kiều cô nương, Quân Hạo đã rời đi, trong phòng chỉ còn hai người chúng ta, ta nghĩ. nàng đã quá gấp rồi, nên không cần thẹn thùng chi nữa.”

Kiều Thủ Ngân đỏ mặt, “Người đừng nói hươu nói vượn!”

“Kỳ thật không dối gạt Kiều cô nương, ta cũng có chút gấp gáp.” Lý Mộ Tĩnh nghiêng đầu nhìn nàng, nàng vẫn đưa lưng dựa vào dưới giường, cho nên hần có thể thấy rõ sau cổ nàng, màu da trắng nõn non mềm ban đầu, lúc này phỉm hồng quang.

Mỉm cười, hần thật muốn nhìn bộ dáng e lệ của nàng.

“Không cho phép!” Nàng kêu lên, “Người không được đến gần ta!”

“Kiều cô nương, nàng làm khó ta rồi, dưới tình huống này mà nói, rất tổn hại sức khỏe.” Khóe miệng hần thoáng nở nụ cười mờ ám, chậm rãi tới gần nàng, ở sau đầu nàng than nhẹ.” Dù sao hai chúng ta đồng túc đồng thực (cùng ngủ cùng ăn) đã sắp hết một ngày rồi, thừa dịp này cũng chưa làm được gì, nếu chúng ta cũng không biết còn phải cột vào nhau bao lâu, sao không thuận theo tự nhiên, để nó phát sinh?”

Kiều Thủ Ngân vừa thẹn lại quẫn, cho dù tung hoành thương trường nhiều năm, trường hợp thế nào đều đã chứng kiến, nhưng cũng chỉ là “kiến thức”, mình là người xem thôi!

“Kiều cô nương, nàng thật sự không nghĩ muốn sao?” Đầu Lý Mộ Tĩnh dường như tựa vào đầu nàng, hần tìm lòng không đập ngửi mùi bách hoa trên tóc nàng.

“Ta.” Nàng thân mình run rẩy, cực lực muốn khắc chế thân thể mình, nhưng nàng đã phải nhẫn nại quá lâu, chứa rất nhiều rồi, cái loại cảm giác này đã quá mức mãnh liệt, rốt cuộc không cách nào nhịn được.” Đúng, ta. muốn.” Đồ ửng lúi không đi, mà lan tràn trên mặt nàng.

Kiều Thủ Ngân chậm rãi xoay người, trước giúp Lý Mộ Tĩnh ngồi dậy, tựa vào thành giường, nàng cực lực tránh ánh mắt dây dưa của hần, phát hiện trốn không được thì nàng sẵn giọng: “Người. Nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác.”

“Nếu ta xoay người sang chỗ khác, nàng cũng phải đổi lại phương hướng.”

“Ta biết.”

Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, ngoan ngoãn xoay người nhắm mắt lại, nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của nàng, miệng vết thương dù đau cũng coi như đáng giá.

“Người dựa vào phía sau thêm một chút đi.” Tóc kéo quá căng, da đầu có chút không chịu nổi.

“A.” Khi Lý Mộ Tĩnh di chuyển, tác động đến miệng vết thương, nhin không được than nhẹ một tiếng.

“Người có thể di chuyển được không?”

“Có thể.” Hần cắn răng, thời điểm như thế này cho dù không thể cũng phải chống đỡ bằng được.

Kiều Thủ Ngân trộm dò xét hần, mới mặt mang e lệ bắt đầu cởi áo nới dây lưng, sau đó. ngồi chồm hổm xuống, ngồi trên cái bô, giải phóng! Nước tiểu nhin lâu ngày rốt cục bài xuất, tiếng nước tí tách, làm nàng muốn kiếm cái hố chui xuống ngay lập tức.

Lý Mộ Tĩnh yên lặng đợi nàng giải quyết sinh lý xong, nghe tiếng nàng sửa sang lại trang phục, sau đó.

“Ta. Xong rồi.” Nàng thấp giọng nói.

“Kiều cô nương, phiền nàng nâng giọng gọi Quân Hạo vào, được không?” Vết thương của hần đau quá, không thể động dậy.

“A, người lại chảy máu!” Kiều Thủ Ngân lúc này mới phát hiện áo khoác màu trắng của hần lại nhiễm đỏ, nàng một bên cao giọng gọi Tiêu Quân Hạo, một bên vội vã muốn dìu hần nằm xuống, không để ý đá ngã cái bô.

“A ——” Mùi khai nước tiểu nháy mắt phủ kín khắp gian phòng ngủ, lan tràn mênh mông.

Kiều Thủ Ngân choáng váng, ngây ngốc khi đang đỡ vai cho hần, ánh mắt hai người chạm nhau, sau đó.

Lý Mộ Tĩnh tuôn ra một tràng cười điên cuồng, sau đó lại bị đau đón gấp bội.

Đây gọi là chuyện phát sinh lần đầu, lần thứ hai sẽ quen dần, sau khi hoàn thành bước đầu tiên khó khăn, tiếp theo sẽ tương đối nhẹ nhàng.

Cho nên khi hai ngày kế tiếp tóc bọn họ vẫn kết lại với nhau thì loại giải quyết sinh lý cần làm này, cũng từ ban đầu khốn quẫn dần dần quen thuộc.

Vết thương Lý Mộ Tĩnh bởi vì tràng cười lần đó lại vỡ ra, may mắn bọn họ phát hiện bên gối hần xuất hiện một lọ thuốc trị thương, thuốc trị thương kia hiệu quả đặc biệt tốt, vền vẹn hai ngày, miệng vết thương đã bắt đầu khép nhỏ lại, khá hơn bảy phần, bởi vậy, bọn họ dựa theo kế hoạch dự định xuất phát.

“Các người đã có thuốc trị thương tốt như vậy, vì sao ngay từ đầu không dùng?” Trong xe ngựa, giọng điệu Kiều Thủ Ngân rất oán thán, như là trách cứ bọn hần không nên kéo dài hành trình của nàng.

“Hả? Thuốc trị thương kia không phải của Kiều cô nương sao?” Lý Mộ Tĩnh nghi hoặc, hần tưởng nàng thấy thương thế hần tăng thêm, cho nên mới lấy thuốc tốt trân hiếm ra cho.

“Đương nhiên không phải của ta, nghe Vương gia nói như vậy, cũng không phải của các người, vậy. nó ở đâu ra?” Nàng vừa nói đôi mi thanh tú vừa nhú lại, vạ phần khó hiểu.

“Lại là một chuyện lạ khó tin, phải không?” Hần ra vẻ thoải mái, trong lòng lại vụt qua một chút không yên. Quá khinh xuất rồi, may mắn không phải thuốc độc, nếu không.

“Việc này thật kì quái!” Kiều Thủ Ngân trầm ngâm.

Ngay lúc hai người nghĩ mãi không thông, tâm tư khác nhau thì hỗn loạn đột nhiên phát sinh, con ngựa hí lên kinh hoảng, toàn bộ xe ngựa thiếu chút nữa lật ngang.

Lý Mộ Tĩnh căn bản không kịp ổn định chính mình, liền bị hất khỏi chỗ ngồi, đè Kiều Thủ Ngân.

“A!” Hai người đụng vào nhau cực mạnh, đồng thời kêu đau.

“Thật xin lỗi, nàng không sao chứ?” Lý Mộ Tĩnh nhớ tới, nhưng khi xe ngựa lại một lần nữa không khống chế được mà lay động thì hắn cũng lại một lần nữa trở tay không kịp, đầu hai người liền đụng thật mạnh vào nhau.

“Đáng chết!” Kiều Thủ Ngân đau đến nước mắt thiếu chút nữa ào ào chảy ra.

May mà Tiêu Quân Hạo có kỹ thuật lái cao siêu, lập tức ổn định ngựa.

“Vương gia, ngài không sao chứ?!” Tiêu Quân Đình vén rèm xe, vội hỏi, lập tức kinh ngạc nhìn hai người đang quần giao một chỗ.”Vương. Vương gia.”

“Quân Đình, ngươi muốn đứng một bên, hay là muốn lại đây giúp ta một tay?” Lý Mộ Tĩnh cắn răng nói.

“A, vâng, Vương gia.” Tiêu Quân Đình lập tức đi vào toa xe, nâng hắn dậy.”Vương gia, ngài có khỏe không?”

“Ta không sao.” Xoa xoa cái trán đau đớn, có thể cảm giác đã sưng lên rồi.”Kiều cô nương, nàng.” Muốn đỡ nàng, lại thấy tự nàng chậm rãi bò dậy.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Kiều Thủ Ngân ngắt lời Lý Mộ Tĩnh, mở miệng hỏi.

“Là một đuôi xà làm cho ngựa bị kinh hách, bây giờ đã không còn việc gì.”

“Nếu không có việc gì, thì nhanh lên đường đi!” Lý Mộ Tĩnh phân phó.

Xe ngựa dần chạy xa, mà trong bụi cỏ ven đường, một công tử áo trắng đứng lên, nhìn chiếc xe ngựa kia, đáy mắt như có suy nghĩ gì.

Nơi đó, có linh khí của “Nàng ấy”.

Đồng tử màu vàng hiện lên một tia hoài niệm, trầm ngâm trong chốc lát, công tử áo trắng bay vút lên, lặng lẽ đi theo phía sau xe ngựa.

7. Chương 7: Chương 6

Hoàng cung Kinh thành

“Bẩm nương nương, hoàng thượng giá lâm, còn dẫn theo ngự y.”

Mẫn quý phi cả kinh, “Đến đâu rồi?”

“Mới vừa vào cửa lớn điện Cảnh Nghi.”

“Mau, đến phía sau kê nha đầu kia lại đây, trốn vào giường nhanh.” Nàng bình tĩnh ta lệnh.

“Dạ, nương nương.” Cung nữ lĩnh mệnh, vội vàng rời đi, chỉ chốc lát sau liền dẫn một cô nương đi vào.

“Nhanh lên giường, trốn cho tốt.” Mẫn quý phi lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ, nương nương.” Cô nương kia khiếp sợ nghe lệnh, bò lên núp ở góc giường, giống như đã sớm nghiêm chỉnh huấn luyện từ trước.

Mẫn quý phi cũng đi theo lên giường, buông rèm giường xuống, hết thấy sắp xếp xong, liền nín thở chờ đợi.

“Hoàng thượng giá lâm.” Nội thị hô lớn.

Người liên can đang chờ tất cả đều quỳ xuống.”Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——”

Long Tuyên Ký nhú mày, “Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

“Mẫn quý phi mấy ngày nay có khỏe không?” Hắn hỏi cung nữ đứng một bên.

“Hoài hoàng thượng, nương nương đã nhiều ngày đều tuân theo chỉ thị của ngự y, nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng mà tinh thần vẫn rất xấu.” Cung nữ nín thở hồi báo.

“Vậy sao? Vừa hay, trẫm có dẫn theo ngự y tới.” Long Tuyên Ký đi vào tấm cung.

“Hoàng thượng. . . .” Mẫn quý phi nửa nằm ở trên giường, ra vẻ như bị khí hư thể yếu, một tay vén màn giường, mảnh mai nhìn hẩn.”Nô tì không thể đứng dậy cung nghênh hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Không thể trách, nghe cung nữ nói thân thể nàng vẫn suy yếu, vừa vặn lúc ta có mang ngự y tới, đến giúp nàng xem bệnh một chút đi!”

“Tạ hoàng thượng quan tâm, nô tì cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng buông rèm, làm một vài động tác. Rèm để hở vờn một cánh tay ra.”Làm phiền ngự y.”

“Vi thần tuân chỉ.” Ngự y tiến lên, nhẹ nhàng bắt mạch, ngưng thần nghe mạch, một hồi lâu sau mới buông ra, đứng dậy bẩm báo, “Bẩm hoàng thượng, thân thể nương nương xác thực còn rất yếu, long thai cũng vẫn không quá ổn định, còn phải tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi mới có thể bảo trụ long chủng, vi thần sẽ bốc tiếp phương thuốc bổ thân thể an thai để nương nương dưỡng thai.”

Đôi mày Long Tuyên Ký vẫn không giãn ra, đáy mắt như có suy nghĩ gì nhìn chằm chằm rèm giường, cuối cùng gật đầu.

“Người lui xuống trước đi!”

“Dạ, hoàng thượng.” Ngự y lui ra.

“Các người, xóc màn lên, hôm nay trẫm sẽ bồi ái phi thật tốt.” Long Tuyên Ký ra lệnh cung nữ.

“Không, hoàng thượng!” Mẫn quý phi khẽ thở gấp.

“Sao thế? Ái phi không thích trẫm ở cùng nàng sao?” Hẩn nhướng mày.

“Không phải, hoàng thượng, nô tì đương nhiên hi vọng hoàng thượng bồi bên cạnh nô tì, nhưng nô tì hiện tại mệt mỏi không chịu nổi, sợ quấy rầy hủn7 trí của hoàng thượng, làm cho hoàng thượng mất hứng mà về, cũng vì bào thai trong bụng suy nghĩ, nô tì cho rằng, hay là nghe theo lời ngự y dặn dò, để nô tì nghỉ ngơi nhiều đi!”

Khóe miệng Long Tuyên Ký khẽ nhếch, đáy mắt tinh quang chớp động.

“Nếu ái phi nói như vậy, cũng tốt, trẫm sẽ không quấy rầy ái phi nghỉ ngơi, ái phi cần phải thật bảo trọng, biết không?”

“Tạ hoàng thượng quan tâm, nô tì nhất định sẽ bình an sinh hạ long tử.”

Hẩn gật đầu, nghiêng đầu căn dặn nội thị bên cạnh.”Bãi giá điện Lương Nghi.”

“Tuân chỉ.” Nội thị khẽ khom người, lập tức giương giọng kêu, “Bãi giá điện Lương Nghi ——”

“Cung tiễn hoàng thượng.” Mọi người hô to, tiễn Sát Thần (kẻ phá hoại, người làm ác).

Long Tuyên Ký vừa đi, Mẫn quý phi lập tức xóc rèm giường lên.

“Thúy Bình!” Nàng ta gọi.

“Có nô tỳ, nương nương có gì phân phó?” Một cung nữ lập tức tiến lên.

“Chuẩn bị văn phòng tứ bảo.” Nàng ta ra lệnh, cũng sai người mang cô nương trốn trên giường quay về.

“Nương nương, văn phòng tứ bảo đã chuẩn bị tốt.” Sau đó, Thúy Bình cung kính đứng ở một bên mài mực. Mẫn quý phi lập tức cầm bút viết, sau đó dán thư thật chặt, niêm phong kỹ.

“Dem phong thư này giao cho thống lĩnh thị vệ Nghiêm Tông Trọng, nhớ kỹ, nhất định phải tự tay đưa đến tay hẩn.”

“Dạ, nương nương.”

Mẫu quý phi biểu tình thâm trầm, nàng không có dã tâm thay đổi triều đại, nhưng mà, người thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất định phải là nhi tử của nàng! Cho nên, lần này nhất định phải làm cho Lý Mộ Tĩnh không thể quay về kinh mới được.

Muốn trách, thì trách Long Tuyên Ký không nên sớm lập di chiếu chọn người thừa kế, để Lý Mộ Tĩnh làm người thừa kế thuận vị đầu tiên lên ngôi hoàng đế!

Mưa to tầm tã không hề báo động trước rơi xuống vào giờ Thân, dường như ông trời không được vui, mưa tầm tã không ngừng!

“Lâm bá, người mau vào tránh mưa.” Kiều Thủ Ngân lập tức kêu. Trong chốc lát, Lâm bá toàn thân ướt đầm khom người đi vào trong xe.

“Người không sao chứ?” Kiều Thủ Ngân quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta là gừng càng già càng cay, thân thể lão già này còn khỏe khoắn chán.” Lão dũng cảm nói.

“Vương gia, mưa quá lớn, chúng ta phải tìm một chỗ trú mưa.” Tiêu Quân Hạo dừng xe ngựa, toàn thân sớm ướt đầm, cơ hồ mắt mở không ra.

Mà trong xe ngựa tình hình cũng không tốt đến đâu, màn xe ướt đầm căn bản ngăn không được mưa rơi tầm tã, người bên trong, cũng không khô thoáng so với huynh đệ Tiêu thị bên ngoài bao nhiêu.

“Kiều cô nương, quyết định của nàng?” Lý Mộ Tĩnh lau nước mưa trên mặt, hất tóc ướt đầm về phía sau, không nhớ tới tóc hai người kết cùng nhau cũng sẽ động, làm đau nàng.”Thật xin lỗi.”

Kiều Thủ Ngân nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không sao, nâng tay chạm chạm vào tóc bị nhiễm ướt.

Tình huống của nàng đã quá tốt rồi, bởi vì mưa hất vào, Lý Mộ Tĩnh bên cạnh nàng chặn hết phần lớn. Nhìn hấn nâng cao thân mình hứng mưa, bất kể là cố tình hay vô ý, cũng làm lòng nàng rung động.

“Sơn đạo khó đi, trước hết tránh mưa đi!” Thương thế ba người bọn họ cũng còn chưa khỏi hẳn, nàng cũng không muốn ra quyết định sai lầm.

Lý Mộ Tĩnh gật đầu.”Quân Hạo, nghĩ biện pháp tìm chỗ tránh mưa.” Hấn lớn giọng gọi.

“Dạ, Vương. Khụ khụ. gia.” Mở miệng bị mưa làm sặc, Tiêu Quân Hạo ho một hồi lâu, híp mắt muốn nhìn rõ phía trước.”Quân Đình, người còn chịu đựng được chứ?”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Quân Đình cắn răng nói. Hỗ trợ đi tuần tra bốn phía, xem có nhà dân hoặc sơn động, chùa miếu có thể cung cấp chỗ tránh mưa hay không.

“Đã lâu không thấy mưa lớn như thế!” Trong xe, Lâm bá cảm khái nói.

“Bản thân ta là lần đầu tiên thấy.” Kiều Thủ Ngân nhìn mưa ngoài xe, chau mày lo lắng, hi vọng trận mưa này có thể mau mau chấm dứt, bằng không nếu cứ tiếp tục mưa không ngừng, sợ không bao lâu nữa sẽ tràn đê.

“Tiểu thư, ta nhớ đằng lưng chừng eo núi Tuyết Hồng phía trước cách đó không xa, có không ít sơn động, có thể tới đó tránh mưa.” Lâm bá nói.

“Vương gia?” Kiều Thủ Ngân trưng cầu ý kiến của Lý Mộ Tĩnh.

“Tốt, phiền Lâm bá chỉ đường.”

“Không thành vấn đề.” Lâm bá đi đến phía trước, giúp Tiêu Quân Hạo chỉ dẫn đường đi.

“Trời không đoán trước được phong vân, chính là hình dung lúc này đi! Rõ ràng trước đó tình không vạn lí, trong nháy mắt cũng là bộ dáng như vậy.” Lý Mộ Tĩnh than nhẹ.

Kiều Thủ Ngân liếc nhìn hấn một cách nghi hoặc, nghe ra trong giọng nói của hấn đầy cảm khái, nàng cho là hấn là một hoàng thân quốc thích trong hoàng tộc chỉ biết phong lưu thành tính, sao khi nghe giọng điệu của hấn, hình như không phải như vậy? Hơn nữa hai ngày qua, hấn biểu hiện thái độ quân tử, mỗi lần như

vậy lại dần thay đổi cách nhìn của nàng đối với hắn, ngẫu nhiên nhin không được sẽ toát ra một ý niệm trong đầu, hẳn rốt cuộc là người như thế nào?

Lý Mộ Tĩnh phát hiện ánh mắt hoài nghi của nàng, mỉm cười.”Sao vậy?”

Kiều Thủ Ngân then đỏ mặt, tránh đi ánh mắt của hắn, mặc kệ hắn là hạng người gì đều không dính dáng gì với nàng, hai người bọn họ không thể cùng xuất hiện!

“Không có gì.”

Lý Mộ Tĩnh ngóng nhìn nàng, tuy rằng mưa ướt mái tóc của nàng, làm nàng có vẻ có chút chật vật, nhưng vẫn không tổn hao gì vẻ đẹp của nàng, cái đẹp của nàng không yếu diệu đáng yêu, thậm chí trên vầng trán có cỗ anh khí, có lẽ đó là khí chất được tích lũy qua năm tháng, trong cuộc sống lúc trước của hắn, chưa từng gặp qua cô nương nào như vậy, tính tình nàng hay thay đổi làm hắn nhin không được muốn tìm hiểu đến tận cùng, nhìn xem nàng sẽ thay đổi thành dạng tính cách gì ngay sau đó, loại ý nghĩ này cơ hồ khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Một trận rung chuyển cực mạnh làm hắn phục hồi tinh thần, hắn nghe thấy Lâm bá cao giọng hô to.

“Ổn định, ổn định! Phía bên phải có sườn đồi, ổn định ngựa, tiểu tử!”

“Lâm bá, sơn đạo có thể qua sao?” Kiều Thủ Ngân vội hỏi.

“Có thể, có thể, nơi này ta đã qua nhiều lần, yên tâm đi, tiểu thư.” Lâm bá cười cười.

Ngoài xe ngựa không ngừng truyền đến tiếng ngựa hí và tiếng Tiêu Quân Hạo thét to, giữa lúc bất giác không nghĩ tới, Lý Mộ Tĩnh cầm tay Kiều Thủ Ngân.

Nhận thấy được ánh mắt của nàng, hắn cúi đầu mỉm cười với nàng.

“Dự phòng một lát nữa quá mức xóc nảy, một người trong chúng ta không ngồi yên té ra thì kéo cả da đầu lẫn nhau.”

Kiều Thủ Ngân mím môi, “Sẽ bị té, cũng chỉ có người, trong chúng ta, cũng chỉ có người không biết võ công.”

Hắn cười gật gật đầu, “Xác thực, người không có năng lực nhất là ta.”

Lời vừa mới dứt, lại truyền tới một trận lay động kịch liệt, tay Kiều Thủ Ngân linh hoạt, kéo Lý Mộ Tĩnh sắp té khỏi chỗ ngoài trở lại.

“Người thật sự là người không đủ năng lực nhất, nhưng mà người hiểu được phòng trừ hậu hoạn chưa xảy ra, đây là thoát thân chi đạo rất tốt.” Nàng đùa giỡn cười.

Lý Mộ Tĩnh cười nhưng không nói, là trùng hợp đi! Nàng chỉ nhìn vào tình huống trước mắt mà nói giỡn, mà không phải thật sự hiểu biết thấu triệt hắn.

Đột nhiên, ngoài xe ngựa Tiêu Quân Hạo và Tiêu Quân Đình căn bản không kịp ra tiếng cảnh cáo, xe ngựa liền nghiêng về bên phải, toàn bộ bánh xe giắt bên vách núi, ngựa kinh hoảng hí vang, giây dây cương tháo chạy, hai người tức thời bắt lấy xe ngựa, hai chân bay vọt lên đỡ trên vách núi.

Một tiếng kêu sợ hãi, Lâm bá trở tay không kịp, đâm vào cửa sổ xe ngã văng ra ngoài, tiếng kêu bi thảm vang lên trong tiếng mưa rơi ào ạt.

“Vương gia! Ngài không sao chứ?!” Tiêu Quân Hạo vội vàng hô to, trùng với tiếng Lâm bá kêu thảm thiết, một mảnh hỗn loạn.

“Lâm bá ——” Kiều Thủ Ngân điên cuồng gào thét, muốn nhào tới, lại bị Lý Mộ Tĩnh lập tức giữ chặt.

“Buông!”

“Bình tĩnh một chút!” Hắn la to, ra sức nắm lấy bệ cửa sổ bên trái, tránh để rơi ra ngoài theo.”Nếu bây giờ nàng qua, toàn bộ xe ngựa sẽ ngã xuống theo!”

Nàng ngẩn người, ngoan ngoãn không động.

“Quân Hạo, Quân Đình, các người không sao chứ?” Lý Mộ Tĩnh gọi người bên ngoài.

“Chúng ta không có việc gì!” Hai người không dám nói sinh mạng của mình như mảnh chỉ treo chuông, chỉ là nghe tiếng kêu Lâm bá liên tục vang lên trong chốc lát, có thể biết được vách núi này rất sâu, một khi bị ném xuống, sợ là hài cốt cũng không còn.

“Kiều cô nương, thân mình nàng nhẹ, đi lên trước, leo cửa sổ ra đi, xe ngựa chống đỡ không được bao lâu, rất nhanh sẽ rơi xuống.” Lý Mộ Tĩnh suy đoán độ to nhỏ của ô cửa sổ với dáng người nàng.

Kiều Thủ Ngân khẽ giật mình, kết quả xe ngựa lại hữu khuynh nghiêng qua thêm một chút, làm nàng trong nháy mắt phải ổn định thân mình lại.

“Ta không thể cử động.” Nàng khẽ thở dài. Mới vừa rồi hần mới nói trời không thể đoán trước phong vân hình dung tình hình hiện tại, tiếp theo còn có câu có họa hay phúc sớm muộn gì cũng chạy đến hợp với tình hình.

“Thử lại lần nữa.” Lý Mộ Tĩnh còn chưa nói xong, toàn bộ chiếc xe ngựa đã tuột xuống.

“A ——” bốn người đồng thời kinh hô, nhanh như chớp, Lý Mộ Tĩnh ôm lấy Kiều Thủ Ngân, che chở nàng vào ngực mình, theo xe ngựa cấp tốc rơi xuống.

Xe ngựa va chạm vách núi gây ra tiếng vỡ vụn lớn, hai người bọn họ bị lực va đập ném giữa không trung, khoảnh khắc khi rơi xuống, tầm mắt hai người trong chớp mắt quán giao, ngay sau đó, Kiều Thủ Ngân giãy ra vòng tay của hần, thử bắt lấy bất kỳ vật gì trên vách núi, muốn giảm tốc độ rơi xuống của bọn họ.

Va chạm, ma sát, hần có thể cảm giác được thân thể của mình một lần lại một lần bị tổn thương, nhưng hần vẫn không buông nàng ra, lập tức rơi xuống nhanh hơn, trước mắt hần là màn sương dày đặc, sau đó dần dần hiện rõ.

Có giọt máu trên mặt hần, hần chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía trên, lập tức trợn mắt to.

“Kiều cô nương.” Tay nàng ra sức kéo lấy một dây leo thô to, điều này nói rõ tại sao bọn họ không tiếp tục rơi xuống, mà tay nàng sớm đã rướm máu, chính là máu đang rơi trên gương mặt hần.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, Vương gia, nhìn bên phải có một bằng phẳng phải không?” Kiều Thủ Ngân ngắt lời hần.

Lý Mộ Tĩnh quay đầu nhìn bên phải, chỗ bằng phẳng kia xác thực có một chỗ có thể chứa một người đứng thẳng.

“Thấy được.”

“Tốt lắm, bây giờ ta muốn phóng qua, đặt người trên.”

“Vậy còn nàng?!” Chỗ bằng phẳng kia chỉ có thể chứa một người đứng thẳng.

“Việc này không quan trọng, hiện tại ta chỉ có thể giảm bớt gánh nặng cho ta trước. Cái khác. tính sau”

“Nhưng ta không thể.”

“Vương gia! Chẳng lẽ ngươi muốn hai người chúng ta dính chung chơi này, đợi cho tay của ta đứt làm hai, lại rơi xuống tiếp sao?”

Lý Mộ Tĩnh cứng lại, ngẩng đầu nhìn phía tay nàng.

“Được, bắt đầu đi!” Hần không cho rằng mình có thể thành công, bởi vì đau nhức trên người nói cho hần biết thương thể bản thân không nhẹ, nhưng mà, hần phải làm như vậy, chỉ cần có thể giảm bớt gánh nặng cho nàng.

“Vương gia, người phải ổn định thân mình, bằng không có thể sẽ.” Nàng nhìn thoáng qua phía dưới, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Ta biết.” Nơi an toàn quá mức nhỏ hẹp, một sơ sẩy nhỏ, sẽ té xuống ngay.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu.” Kiều Thủ Ngân nhắc chân đá nham bích, dùng đưa người về bên phải một chút, sau khi làm ba lượt, độ cong rốt cục đạt tới chỗ an toàn, “Tiếp theo, ta sẽ đưa người đến chỗ đó!” Trong lúc dùng đưa về, nàng nói với hắn.

Lý Mộ Tinh gật đầu, ở lần thứ tư, hắn nhắc chân bám lấy, mưa làm trên mặt đất trở nên trơn trượt, trượt chân!

Kiều Thủ Ngân lập tức kéo hắn, không để hắn rớt xuống, bàn tay đau buốt trơn trượt xuống thêm một thước, làm xuất hiện càng nhiều vết thương.

“Buông, Kiều cô nương!” Lý Mộ Tinh ngửa đầu nhìn nàng.”Chỉ có một mình nàng, mới có thể sinh tồn.”

“Câm miệng!” Nàng cắn răng, giọng nói từ trong kẽ răng phát ra.”Thử lại một lần!”

Hắn cố gắng chống đỡ ý thức dần mơ hồ, nàng không buông hắn ra, như vậy liền.”Đến đi!”

Kiều Thủ Ngân cắn răng, bắt đầu dùng đưa, lại thất bại hai lần, lần thứ ba rốt cục thành công đưa hắn đến chỗ bằng phẳng đó.

Nhất thời giảm bớt gánh nặng, tinh thần của nàng tốt hơn một chút, “Người đừng lộn xộn, bám chặt chỗ nham bích nổi lên, đừng làm cho mưa gió quăng người xuống dưới!” Nàng với hắn.

Lý Mộ Tinh cố gắng vực dậy tinh thần, lo lắng nhìn nàng treo mình giữa không trung, đưa tay bám chặt nham bích, muốn nắm lấy vật gì để ổn định thân mình, đột nhiên, hắn kinh ngạc nhìn khoảng cách hai người, thế này mới ý thức được, tóc bọn họ Tách ra rồi!

Nàng hình như còn chưa phát hiện điểm này, hắn còn không có cơ hội nói cho nàng biết, thì có một sợi dây thừng thô to từ trên thả xuống “Các người không sao chứ?!” Phía trên có người kêu.

Hai người kinh hãi nhìn nhau, lập tức ngược đầu lên nói to.

“Chúng ta ở chỗ này!” Lý Mộ Tinh giữ chặt dây thừng, giật hai cái.

“Cột dây thừng vào eo, ta kéo các người lên.” Người ở trên nói vọng xuống.

Lý Mộ Tinh lập tức ném dây thừng về phía Kiều Thủ Ngân.”Bắt lấy!”

Nàng một tay bắt lấy dây thừng, vòng một vòng trên eo, lại ném đuôi dây thừng cho hắn.

“Người buộc chắc một chút, tránh cho nửa đường rơi lỏng.” Nàng dặn dò.

Sau khi Lý Mộ Tinh cũng cột chắc dây thừng, bọn họ ngửa đầu hô một tiếng, sau đó, bọn họ cùng được kéo lên trên.

Vừa lên đỉnh núi, bọn họ giống như hư thoát (hạ đường huyết do mất máu, mất nước) quỳ rạp trên mặt đất, thở hổn hển một hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn công tử tuần mỹ mặc áo trắng ngồi xổm trước mắt họ.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử, không biết công tử xưng hô như thế nào?” G ọng Lý Mộ Tinh khan khan, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hắn gặp một nam nhân tuần mỹ như thế.

“Tại hạ Bạch Trần Cư.” Hắn thản nhiên cười.”Tiện tay mà thôi, hai vị không cần khách khí.” Hắn ôn hòa nói, chỉ một sơn động lập lờ ánh lửa cách đó không xa.”Ba người bọn họ thương thế rất nặng, ta đã chữa trị sơ qua, không cần bận tâm.”

Cùng Lý Mộ Tinh nghe vậy ngẩn người, Kiều Thủ Ngân hỏi: “Bạch công tử có ý là, đã cứu lên tùy tùng của chúng ta, cũng đã an trí thỏa đáng?” Làm sao có thể? Thời gian ngắn như vậy, hắn làm sao cứu ba người dưới vách núi lên, hơn nữa nhóm lửa trong sơn động, còn cứu trị bọn hắn?!

“Đúng vậy, ta nhìn thương thế của các người cũng không nhẹ, đi tới sơn động trước đã!” Bạch Trần Cư vẫn không hề nao núng, bước lên đỡ hai người, đi vào trong sơn động.

Kiều Thủ Ngân tỉnh lại đầu tiên, nhìn thấy Bạch Trần Cư ngồi trên tảng đá ở cửa sơn động, nắng sớm chiếu trên người hắn, làm nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng mờ nhạt.

Quay đầu nhìn bốn nam nhân cách đó không xa vẫn đang mê man, đang đứng lên, nàng ngậy ngốc cúi đầu nhìn tóc của mình.

“Thì ra là đã gỡ được.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm.

“Cô nương tỉnh rồi.” Bạch Trần Cư chậm rãi đi tới, cao thấp xem kỹ nàng một lần.” Cô nương ngoài tay phải bị ngoại thương, còn lại thương thể không nặng, xem ra này đều phải tính công cho vị công tử kia hết sức bảo hộ.”

Nàng nhướng mày, “Bạch công tử có ý tứ gì?” Hắn nói ngược sao? Là nàng cứu Lý Mộ Tĩnh mới đúng chứ!

“Vị công tử kia bị đá sỏi làm trầy toàn bộ da, còn có nhiều lần va chạm tổn thương tới gân cốt, ta đoán, khi các người rơi xuống vách núi là hắn che chở cho cô nương!” Hắn ôn hòa cười.

Kiều Thủ Ngân ngẩn người, nghiêng đầu nhìn Lý Mộ Tĩnh nằm úp sấp, xiêm y rách nát loang lổ vết máu làm nàng nhìn đến rợn người, toàn lưng quần đầy vải, nhưng vẫn có thể thấy được vết máu loang lổ, đây là vì bảo hộ nàng?

Đúng rồi, nàng nhớ tới, hắn ôm nàng thật chặt, mà khi ngán cân treo sợi tóc, nàng cho là hắn bám víu vào nàng vì muốn bảo toàn mạng sống thôi, căn bản không nghĩ tới hắn là vì bảo hộ nàng.

Chậm rãi bước về phía hắn, nàng ngồi bên cạnh hắn, tay trái không bị thương run run lướt qua tóc hắn, tóc bọn họ đã không kết lại nữa, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy, cái kết kia. Ở trong lòng nàng

“. Kiêu cô nương.” Lý Mộ Tĩnh nói mê.

Kiều Thủ Ngân hơi kinh ngạc, nhẹ nhàng vén tóc che trên mặt hắn, trên gương mặt tuần dật có nhiều vết thương lớn nhỏ không đều, mắt nhắm chặt, lông mày nhíu chặt, cúi đầu rên rỉ, cho thấy nỗi thống khổ của hắn.

“Không có việc gì rồi, đã không có việc gì.” Nàng tựa vào bên tai hắn thấp giọng trấn an, giọng nói ôn nhu ngay cả mình cũng không chưa phát giác ra.

Bạch Trần Cư mỉm cười, may mắn hắn quyết định đi theo phía sau bọn họ, mới có thể lập tức cứu bọn họ, bằng không nhiệm vụ của nha đầu kia sẽ hỏng mất rồi!

Hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu kia a! Đã lâu không gặp, đã lâu đã lâu rồi.

Để lại một bình thuốc trị thương, Bạch Trần Cư không tiếng động bay khỏi động, nháy mắt biến mất trong núi non trùng điệp.

“Bạch công tử.” Kiêu Thủ Ngân phục hồi tinh thần lại, mới muốn hỏi rõ thương thể của bọn họ, nhưng cả bóng người cũng không thấy. “Kỳ lạ, đi đâu rồi?” Kinh ngạc cuối đầu, chỗ Bạch Trần Cư mới vừa đứng, chỉ còn lại.

Nàng nhíu mi nhìn bình sứ kia, là cái gì vậy?

Đi về phía bình, nàng khom người nhặt nó lên, mở nút gỗ, một mùi thơm ngát truyền ra, mùi vị so với thuốc trị thương đặc hiệu kia rất giống nhau, này. Rốt cuộc là sao?

Trầm ngâm suy tư một hồi lâu, nàng mới lấy bột thuốc trong mình thoa trên tay phải của mình, khiếp sợ nhìn miệng vết thương ngày càng khép lại có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thuốc trị thương này, tuy rằng hương vị giống nhau, nhưng hiệu quả tốt hơn rất nhiều!

Xác định không có vấn đề, nàng nhẹ nhàng mở mảnh vải trên người Lý Mộ Tĩnh ra, nhìn thấy thương thể nghiêm trọng kia, lòng của nàng đột nhiên nhíu chặt.

Đắp thuốc bột cho hắn xong, lại bôi thuốc cho ba người khác, lọ thuốc nho nhỏ nhưng dung lượng lại dường như không nhỏ, sau khi thoa hết lên vết thương của mọi người thì cũng vừa vụn hết lọ.

Trở lại bên cạnh Lý Mộ Tĩnh, nàng ngơ ngác nhìn hắn. Nàng không hiểu, hắn là Vương gia tôn quý, tại sao phải làm như vậy?

“Chàng có thể nói ta biết sao?” Nàng nói nhỏ.

Hắn đương nhiên không thể cho nàng đáp án, mà nghi hoặc, không chỉ có một chuyện này.

Cúi đầu nhìn tay phải của mình, thời gian đi thoa vết thương cho mọi người chưa đến hai khắc, miệng vết thương không ngờ bắt đầu vẩy kết, nàng không thể không hoài nghi, đây không phải là. Tiên đan chứ?

Nhiều sự kiện quỷ dị liên tục phát sinh, chẳng lẽ trên đời này, thực sự có thần tiên?

Kiều Thủ Ngân đột nhiên cười giễu cợt. Suy nghĩ lung tung, nghi thần nghi quỷ. Những chuyện này, nhất định sẽ có một giải thích hợp lý!

8. Chương 8: Chương 7

Hồng nương được Phúc Đức chính thần chỉ dẫn, rốt cục tìm được đoàn người đang ngủ say trong sơn động.

Kinh ngạc nhìn vết máu loang lổ của bọn họ, có chút không thể tin.

“Không thể nào! Ta không đi theo các người không bao lâu, các người liền thê thảm như vậy cho ta nhìn sao?!” Nàng thì thầm nói nhỏ, tiến lên xem xét thương thế của bọn hắn, lại phát hiện miệng vết thương đã sớm khép lại, nhưng còn vương lại mùi thơm ngát quen thuộc.

“Kỳ quái, chẳng lẽ có tiên nhân khác hạ phàm quấy rối?” Nàng ta khó hiểu gãi gãi đầu, có chút hồ đồ.

“Quấy rối gì chứ! Người ta giúp người thôi!” Nguyệt lão theo sau xuất hiện, vừa vặn nghe thấy lời nói không biết tốt xấu của nàng.

“Nguyệt lão gia gia, ngài cũng tới!” Nàng le lưỡi, cười ngượng ngùng.

“Đã nói người không có bản lĩnh, thì làm từng đôi từng đôi thôi! Cậy mạnh rồi kết quả đầu? Thiếu chút nữa gây tai nạn chết người! Ta nói nha đầu người, người cần phải làm rõ ràng, nếu làm lỗi lần nữa..., người cũng đừng vọng tưởng còn có một ngày được quay về Tiên giới.”

“A? Tại sao nghiêm trọng vậy?!”

“Chính là nghiêm trọng như vậy! Ngọc đế đã hạ phán quyết, nhiệm vụ thành công, là chuyện phải làm, cho nên vẫn phải nhận trừng phạt, năm mươi năm lao động phục vụ, nhiệm vụ nếu thất bại, người sẽ bị triệt hồi tiên chức, sa đọa luân hồi.”

Hồng nương vừa nghe, toàn bộ bả vai đều suy sụp.

“Làm sao có thể như vậy!” Về mặt nàng cầu xin.

“Nếu người không muốn rơi vào luân hồi..., thì cố gắng một chút.”

“Ta đã rất chân thành, thực nỗ lực mà!”

“Còn chưa đủ! Ngoạn tính (thích chơi đùa) của người còn quá nặng, về sau những trò “kết tóc” này nọ, tốt nhất không cần chơi nữa, biết không?”

“Đã biết rồi!” Nàng nản lòng gục đầu xuống, lập tức nghĩ đến một vấn đề.”Nguyệt lão gia gia, ngài vừa mới nói có nhân gia giúp ta, chẳng lẽ ngài biết là ai?”

“Ta biết.” Nguyệt lão trầm ngâm, nhìn hồng nương, đáy mắt có chút trầm trọng, nhưng lập tức che giấu.”Người muốn biết?”

Nàng gật đầu thật mạnh.

“Hảo, ta cho người biết, đương nhiên. . . . là, Xà, lang, quân!”

Sắc mặt hồng nương ngưng trọng, oa một tiếng, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

“Bạch, Bạch, Bạch.” Bạch cả buổi, cũng không nói ra nổi một chữ xà.

“Bạch ‘ xà ’ lang quân.” Nguyệt lão cố ý cường điệu.

“Oa, đừng nói nữa!” Nàng kêu thảm thiết, liều mạng che lỗ tai.

“Ta nói nha đầu, dù gì người ta cũng giúp người, loại người như người thái độ không khỏi quá mức đả thương người chứ.” Nguyệt lão nhún mi.

“Ta, ta, ta cũng không phải cố ý, người ta sợ thôi!” Hồng nương ủy khuất nói, đáy mắt còn phiếm nước mắt hoảng sợ.

“Ai!” Nguyệt lão đột nhiên thở dài.”Số mệnh a.”

Nàng ngẩn người, khó hiểu nhìn vẻ mặt trầm trọng của lão.

“Nguyệt lão gia gia, ngài có ý gì vậy?”

“Cho dù ta có ý tứ gì, người vẫn nên nhanh nhẹn một chút, xử lý chính sự quan trọng hơn.”

“Ta biết rồi! Chẳng qua ta thật sự nhìn hai người kia kế tiếp không biết nên xử lý như thế nào cho phải, Kiều Thủ Ngân là mệnh quả phụ, nhưng. Ai, thật là khó nha!”

“Vậy trước hết người xử lý hai đôi khác, dù sao ở đây còn có rất nhiều chuyện cần chính bọn họ đi giải quyết, đến lúc đó rồi nói sau.”

“Cũng chỉ phải như vậy.”

“Người đi trước, ta ở lại đây giúp người coi chừng bọn họ, tránh lại xảy ra chuyện lớn gì nữa.”

“Vậy phiền Nguyệt lão gia gia.” Hồng nương cao hứng nói cảm ơn, nháy mắt tiếp theo, biến mất trong sơn động.

Nguyệt lão ngửa mặt lên trời thở dài, chậm rãi đi khỏi sơn động.

“Bạch Dận Long, người còn đang ở đây.” Đối với bóng đêm u ám, đột nhiên than nhẹ.

Giấy lát, một đạo bóng dáng màu trắng xuất hiện ở trước mặt, lại là Bạch Trần Cư.

“Dận Long gặp qua Nguyệt lão.” Bạch Dận Long chấp tay, cử chỉ nhanh nhẹn, ôn hòa nhã nhặn.

“Người a! Làm cho nhìn mình không ra như vậy, khổ như thế làm gì?” Nguyệt lão thở dài.

“Dận Long đa tạ Nguyệt lão quan tâm, nhưng mà. Khổ hay không cũng không sao cả.”

“Ta biết, giống như người từng nói, lại khổ lại đau cũng vui vẻ chịu đựng, cho nên đường đường là một tiên nhân nhưng lại cam nguyện sống nơi lạc trần. Bạch Dận Long, tự Trần Cư, chẳng lẽ người thật quyết định ở luôn dưới trần thế sao?”

Bạch Dận Long thần nhiên nở nụ cười.

“Người sống ở trần thế nhiều năm, có khỏe không? Nghe nói người thu một đồ đệ, tại sao không thấy hấn đầu?”

“Ta đã giao việc cho hấn đi làm.”

“Ta nhớ hấn tên. Thượng Quan Lăng, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Là một người rất có tiên duyên, nói vậy cũng là một đoạn trần duyên chưa dứt của người!”

Bạch Dận Long cười nhạt không nói gì.

“Nha đầu kia.” Nguyệt lão do dự nhìn hấn, nhớ tới biểu hiện mới vừa rồi của hồng nương.

“Không có cách, Nguyệt lão, đây là lựa chọn của Dận Long lúc trước.” Không cần phải nói ra, hắn cũng có thể lý giải.” Nhưng mà chuyện trừng phạt, Dận Long khẩn cầu Nguyệt lão trước mặt Ngọc đế cầu tình, mở một mặt lưới.”

“Ai!” Nguyệt lão lại là thở dài.” Người nên biết, Ngọc đế đã nhìn mặt mũi của ngươi mà mở lượng hải hà vài lần.”

Bạch Dận Long cười bất đắc dĩ, đôi mắt sâu thẳm nhìn xa xa, nàng sẽ không có việc gì phải không?!

Một phong mật hàm Tám trăm dặm đưa tin làm Lý Mộ Tĩnh và Kiều Thủ Ngân mỗi người đi một ngã, chuẩn bị trở về kinh.

Vừa về tới kinh thành, hắn lập tức tiến cung diện thánh.

“Người rốt cục đã trở lại.” Long Tuyên Ký đi xuống long ỷ, lôi kéo Lý Mộ Tĩnh đến ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, thần có thể tự mình đi.” Long Tuyên Ký là một quân nhân, bộ pháp vừa lớn lại vừa nhanh, có mấy lần hắn theo không kịp.

“Đợi lát nữa còn nhiều mà thời gian cho ngươi lấy hơi.” Đầu hắn cũng không quay về, thẳng đến lúc vào ngự thư phòng, mới buông Lý Mộ Tĩnh.” Ngồi đi, cái này cho ngươi.” Đưa đoản tiên (thư ngắn, thư nhỏ) cho hắn.

Hơi thở Lý Mộ Tĩnh hỗn loạn, nhận lấy đoản tiên xem hết.

. . . Ánh trăng ngọn đèn mãi để đó, trở về? Đây là cái gì?” Hắn thắc mắc.

“Đây là thư do mật thám chặn lại bớ câu đưa tin mà có.” Long Tuyên Ký uống ngụm trà, chậm nói.

“Ai viết? Cho ai?”

“Không biết.” Long Tuyên Ký buông ly trà.

“Không biết? Chỉ có vậy? Vì đoản tiên này, hoàng thượng lại phái ngựa nhanh thần tướng tám trăm dặm triệu hồi?”

“Không phải.” Long Tuyên Ký đột nhiên cười nói.

Không phải? Sắc mặt Lý Mộ Tĩnh trầm xuống, nhìn nét tươi cười của hắn, trong lòng có dự cảm không tốt, đó là nụ cười vui sướng khi người gặp họa, chuẩn bị xem cuộc vui.

“Hoàng thượng, có chuyện xin nói thẳng, đừng làm mất khẩu vị của thần.”

“Nào có vấn đề gì.” Nụ cười hắn càng sâu.” Hoàng cô mấy ngày trước tiến cung, nói với hoàng thái hậu một chuyện, muốn trăm tử hôn cho ngươi, đối tượng là thiên kim Hoa Như Tuyết của Lễ bộ Thượng thư Hoa Hồng Hàn.”

Lý Mộ Tĩnh cứng lại, đáy mắt dấy lên lửa giận, bất quá lập tức ẩn liễm, khóe miệng gợi lên một chút cười nhạt.

“Hoàng thượng nói như thế nào?”

“Đương nhiên là nói muốn hỏi qua ý kiến của Hoa Thượng Thư, trăm từ trước đến nay không thích ép buộc.” Long Tuyên Ký cười nói.

“Nếu hoàng thượng muốn biết ý kiến của thần, như vậy thần sẽ nói, thỉnh hoàng thượng không cần nhúng tay hôn sự của thần, việc này thần đều có chủ trương.”

“Trăm không phải muốn nhúng tay vào! Nhưng mà hoàng cô nhờ Thái Hậu để ý, động chân tình, trăm cũng không nên chối từ.”

“Chuyện này thần sẽ xử lý, thần chỉ hy vọng, hoàng thượng bảo trì nguyên tắc “không nhân lúc khó của người khác” là được.” Ánh mắt luôn luôn ôn hòa của hắn lúc này lại mang một chút lạnh lẽo, được ẩn giấu khi hắn cúi đầu xuống.

“Đương nhiên không có vấn đề, dù vậy. . . . Trăm kỳ thật đã hỏi Hoa Thượng Thư rồi, nếu Hoa Thượng Thư đồng ý việc hôn sự này, như vậy hôn sự này đã định xong rồi.” Long Tuyên Ký mỉm cười.

“Hoàng thượng!” Lý Mộ Tĩnh cắn răng.

“Trẫm tuy rằng không muốn ép buộc, nhưng quân vô hí ngôn, hoàng đệ, người phải hiểu rõ mới đúng.”

Nói cách khác, trừ phi Hoa Hồng Hàn cự tuyệt cửa hôn nhân này, nếu không Lý Mộ Tĩnh hẳn phải tùy ý đón dâu rồi!?

Trong lòng bất chợt thoáng qua một bóng dáng kiều mỹ, sắc mặt Lý Mộ Tĩnh trầm xuống.

“Thần hiểu.”

“Thật ra, hôm qua sau buổi lâm triều, Hoa Thượng Thư đã cự tuyệt ý tốt của trẫm, hẳn nói Hoa Như Tuyết có bệnh bẩm sinh, thân thể rất suy yếu, hơn nữa tính tình cực kỳ hướng nội, rất dễ dàng bị kinh hách, không thích hợp lấy chồng.” Long Tuyên Ký cười nói.

Lý Mộ Tĩnh mới nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới hẳn lại nói: “Ta đã xem việc này báo cho hoàng cô biết, hoàng cô nói bà sẽ thận trọng suy nghĩ lại, xin trẫm tạm thời giữ lại.”

“Thần đã biết, tạ hoàng thượng đã báo.” Xem ra hẳn phải khai thông mẫu thân thật tốt một phen rồi!

“Như vậy, chuyện này tạm thời đặt một bên, chúng ta trở lại nội dung trên đoản tiên.” Long Tuyên Ký cầm đoản tiên. “Người cho rằng, ‘ánh trăng ngọn đèn mãn đế đô, trở về’ là có ý gì?”

“Thần cho rằng, đây là một ngày về.” Lý Mộ Tĩnh trầm ngâm một lát, mới nói.

“Ngày về. . . .” Ngón trỏ hẳn gõ nhẹ hàm dưới.”Vậy là ngày nào?”

“Hoàng thượng, thành Trường An từ trước đến nay thực thi lệnh cấm đi lại ban đêm, bởi vậy sáu phố nhất định không có người qua lại, chín đường mở mịt không trăng, nhưng trong vòng một năm, có ba ngày vì không cấm đi lại ban đêm, cũng chỉ có này ba ngày, mới có thịnh cảnh ‘ngọn đèn mãn đế đô.’” Hẳn chậm rãi nói.

“Tết hoa đăng Thượng Nguyên!” Cũng chính là ba ngày từ mười lăm đến mười bảy tháng giêng.

“Đúng vậy, thần cho rằng, người viết đoản tiên, là muốn nói cho một người biết, vào khoảng tết hoa đăng Thượng Nguyên trở về.”

“Vậy tại sao không trực tiếp viết rõ?”

“Có lẽ là vì che dấu tai mắt người. . . .” Lý Mộ Tĩnh dừng một chút, như có điều suy nghĩ nhìn Long Tuyên Ký.”Hoàng thượng, ngài thật sự không biết đoản tiên này đến chỗ nào hay từ nơi nào sao?” Có kỳ quái!

“Kỳ thật trẫm cũng không xác định.” Long Tuyên Ký cười đáp.

Lý Mộ Tĩnh đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, hẳn ta đang khảo nghiệm thông minh của hẳn!

“Được rồi! Thần lớn mật đoán, đoản tiên này rất có thể là Thiệu Quốc Đống gửi đến, phải không?” Hoàng thượng sẽ không rồi rãnh vô sự tùy tiện chặn lại bỏ câu đưa tin, còn phí nhiều thời gian thảo luận với hẳn.

“Thông minh, vẫn là hoàng đệ suy nghĩ thông minh.” Đúng vậy, đây đúng truyền thư của Thiệu Quốc Đống đưa cho Mẫn quý phi.

“Hoàng thượng quá khen rồi.” Lý Mộ Tĩnh tuyệt không cảm kích.”Tâm tư Thiệu Quốc Đống không khó nắm lấy, cũng chỉ có tết hoa đăng Thượng Nguyên mới tiện hẳn hành động, không cấm đi lại ban đêm, hẳn có thể thừa dịp bóng đêm, đèn hoa rực rỡ náo nhiệt hết sức lên vào trong cung.”

“Đúng vậy.” Long Tuyên Ký trầm ngâm.”Nhưng mà. . . . Cách Tết hoa đăng Thượng Nguyên còn một thời gian rất dài, hoàng đệ cho rằng chúng ta nên làm như thế nào?”

“Phòng bị không thể thiếu, sau đó. . . . Yên lặng xem xét.”

Lý Mộ Tĩnh biết nàng đã quay về kinh rồi, hần cũng biết, hôm nay nàng sẽ tới Nhạn lâu tuần tra, bởi vậy hần tới nơi này.

Chưởng quầy là không có đứng tại quầy, như vậy hần là ở bên trong viện báo cáo với Kiều Thủ Ngân.

Vì thế hần theo điểm tiểu nhị lên tới phòng trang nhã trên lầu hai, nơi gặp gỡ đầu tiên của hần và nàng.

“Điểm tiểu nhị, xin chuyển cáo Kiều lão bản, bốn vương cung kính bồi tiếp.”

Điểm tiểu nhị ngẩn người, do dự: “Bẩm Vương gia, lão bản nhà ta khi tính sổ sách không được phép có người quấy rầy.”

“Ta sẽ chờ Kiều lão bản làm xong việc.” Hần cũng coi như hiểu biết tính tình của nàng! Cũng không muốn làm khó hạ nhân.

“Nhưng sẽ rất lâu!” Điểm tiểu nhị lo lắng cường điệu.

“Không sao, bốn vương đợi.”

“Dạ, tiểu nhân xin lui xuống, Vương gia có gì cần, gọi một tiếng, tiểu nhân lập tức tới.” Điểm tiểu nhị lau mồ hôi lui ra.

“Vương gia, thật sự phải đợi sao?” Tiêu Quân Hạo* thắc mắc, Vương gia nhiều việc, vì sao phải lãng phí thời gian ở đây?

*mình nghĩ có lầm lẫn giữa Hạo và Dĩnh, 2 bộ sau của 2 chữ này giống nhau, nhưng bản convert lại ghi Dĩnh câu này, mình sẽ chỉnh sửa sau

“Chuyện cần làm thì mãi vẫn không hết, Quân Hạo, các người không biết là cảnh sắc núi song hữu tình thế này làm lòng người thả lỏng tinh thần vui vẻ, chúng ta trộm phù sinh nửa ngày rồi rãnh, mắt thường ngoạn cảnh đẹp, miệng phẩm trà ngon, đừng phá hỏng hưng trí của bốn vương, cô phụ cảnh sắc lúc này.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, muốn được nhàn nhã phẩm trà.

“Dạ, Vương gia” Huỳnh đệ Tiêu thị bắt đầu dĩ đáp lại.

“Đừng quá nghiêm khắc, cũng đừng để trong lòng lời nói của lão phu nhân, người các người nên trung thành chỉ có một mình ta.” Rũ mắt xuống, Lý Mộ Tĩnh thần sắc lạnh lùng, làm sao hần không biết mẫu thân ra lệnh bọn họ.

Huỳnh đệ Tiêu thị chần động.”Thuộc hạ hiểu rõ, Vương gia xin yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Hần cười nhẹ, ngày ấy sau khi diện thánh, hần và mẫu thân đã “khai thông” một phen, hần biết mẫu thân còn chưa buông tha chuyện tìm một nhà môn đăng hộ đối muốn hần thành thân, dù vậy trong thời gian ngắn, hần là cũng sẽ không có hành động gì mới.

Nói ra cũng thật kì lạ, tính tình mẫu thân từ trước đến nay duy ngã độc tôn, ngày thường cao cao tại thượng, đã quen tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), đối với bất kỳ người nào cũng không che giấu sắc mặt, ngay cả phu tể đã qua đời đều phải nhìn ba phần sắc mặt, nhưng lại duy chỉ có đối với nhi tử của mình có ý sợ hãi. Lý Mộ Tĩnh hần rõ ràng là một người hòa nhã, không phải sao?

“Quân Đình, chuyện ta giao người ngầm tra xét, tra đến đâu rồi?” Nhìn ngoài cảnh sắc mỹ lệ ngoài cửa sổ, Lý Mộ Tĩnh nhắc tới.

“Thuộc hạ đang muốn hỏi báo Vương gia.” Tiêu Quân Đình nói.”Theo thám tử truy đuổi điều tra, Thiệu Quốc Đống kia rất có thể đã trở lại kinh thành rồi, nhưng chưa thể biết được ẩn thân nơi nào.”

Lý Mộ Tĩnh gật đầu, như hần sở liệu, có lẽ Thiệu Quốc Đống kỳ thật căn bản không rời khỏi kinh thành!

“Có tin tức gì về chiếc chìa khóa chưa?”

“Còn chưa tra được.”

Lý Mộ Tĩnh trầm ngâm, tìm không thấy chìa khóa, thì không thể mở hộp gấm, nếu vậy, nghi thức tế thiên đầu tháng giêng, Long Tuyên Ký không lấy ngọc tỷ ra được, sự tình sẽ rất phiền toái.

Có lẽ đây là kế của Thiệu Quốc Đống? Vậy tại sao phải chọn Tết hoa đăng Thượng Nguyên ẩn vào cung?

Lý Mộ Tĩnh đột nhiên lóe lên suy nghĩ, trên đoản tiên ghi “Trở về”, có lẽ không phải ẩn vào hoàng cung, mà là về phủ Quốc cữu?

Phủ Quốc cữu đã bị hoàng thượng niêm phong, cũng phải cấm vệ trông coi, trừ bỏ vài nô bộc quét tước ở trong phủ ra, còn lại đã đuổi đi hết. Thiệu Quốc Đống tính ẩn thân trong phủ Quốc cữu sao?

Rất có thể, nhưng mà vì sao?

“Vương gia, Kiều cô nương đến rồi.” Tiêu Quân Hạo là người đầu tiên nhìn thấy Kiều Thủ Ngân đang chậm rãi đi đến.

Ánh mắt Lý Mộ Tĩnh thu hồi từ cảnh đẹp ngoài cửa sổ, chuyển qua nhìn chằm chằm Kiều Thủ Ngân.

Trong nháy mắt kia, hần lĩnh ngộ, bản thân mình đã quá nhớ nàng rồi!?

Nhiều ngày không gặp, trong mắt hần, nàng dường như đẹp hơn!

“Vương gia đại giá quang lâm, Thủ Ngân không từ xa tiếp đón được.” Kiều Thủ Ngân đứng bên cạnh bàn, đón nhận ánh mắt của hần, bắt gặp đáy mắt hần nóng bỏng hiếm thấy, trong lòng khẽ rung động.

“Kiều cô nương cần gì khách khí như thế? Ta nghĩ đến giao tình hai chúng ta đã thấy bất đồng rồi.” Lý Mộ Tĩnh cố ý nói.

“Vương gia xin nói năng cẩn trọng.” Lời này nếu để người bên ngoài nghe được, còn tưởng rằng bọn họ có gì mâu thuẫn không thể cho người khác biết!

“Ta nói sai nói sao? Chúng ta không phải từng hoạn nạn có nhau sao?”

Kiều Thủ Ngân nhìn hần, quyết định không tốn nhiều lời với đề tài này.

“Vương gia lần này ghé thăm, là thuần túy ngắm cảnh du ngoạn, hay là.”

“Ta đặc biệt tới thăm nàng.” Lý Mộ Tĩnh nói thẳng, đối với nguyên nhân trong lòng luôn có hình bóng nàng, khi mới vừa rồi gặp lại nàng thì đã lĩnh ngộ ra.

Sắc mặt nàng cứng lại, liếc nhìn huynh đệ Tiêu thị.”Thủ Ngân thụ sủng nhược kinh.”

Lý Mộ Tĩnh mỉm cười, ý bảo huynh đệ Tiêu thị lui ra, để trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

“Kiều cô nương, mời ngồi.”

Kiều Thủ Ngân im lặng ngồi xuống, không nói một câu.

“Ta nói thật, ta thật sự đặc biệt tới thăm nàng.”

“Lời này của Vương gia, làm cho dân nữ sợ hãi.” Nàng rũ mắt xuống, lần xuôi Nam này, làm lòng nàng rối loạn, nhưng nàng biết loại cảm giác này là sai lầm, sinh mệnh của nàng không thể cùng tồn tại với một vị Vương gia!

“Vì sao?” Lý Mộ Tĩnh chuyên chú nhìn nàng, đối với biến tình biến hóa của nàng không buông tha.

“Vương gia tại sao biết rõ còn cố hỏi? Nhiều loạn hồ xuân Vương gia có ích gì?” Hần. đáng giận như vậy!

“Nàng không cho rằng, nhiều loạn hồ xuân là nàng sao?”

“Dân nữ cũng không từng đặc biệt đến Vương Phủ gặp Vương gia!”

“Nàng bây giờ, khác biệt với lúc nàng cùng xuôi Nam với ta, ta phát hiện ta thích Kiều Thủ Ngân mạnh mẽ kia, ít nhất nàng sẽ không há mồm ngậm miệng đều là “dân nữ, dân nữ”, nghe xong cũng biết là cố ý tạo khoảng cách.”Hần thở dài.

Kiều Thủ Ngân giận dữ, nhưng vẫn chưa hiện trên mặt.”Khoảng cách giữa dân nữ và Vương gia từ lúc đầu đã xa không thể chạm, căn bản vô cần dân nữ cố ý tạo ra.”

“Phải không? Nếu xa không thể chạm, vì sao tâm của ta lại bị mất ở nơi xa đó?” Lý Mộ Tĩnh thấp giọng lẩm bẩm.

“Thịnh tình của Vương gia, dân nữ vô lực thừa nhận.” Khụy chân hành lễ, che giấu nội tâm mãnh liệt ba đào, nàng không thể!

Lý Mộ Tĩnh cười khổ, vì chính mình thở dài, lần đầu động tâm lại gặp phải cô nương nội tâm độc lập tự chủ thế này, xứng đáng hẳn phải chịu khổ.

Chẳng qua, có lẽ cũng bởi vì tính tình này của nàng, mới có thể làm cho hắn tâm động!

“Không miễn cưỡng, ta chỉ là muốn cho nàng có biết thôi.” Biết tâm ý của hắn, biết hắn sẽ không xem thường buông tha.

“Vương gia nếu không còn chuyện khác, dân nữ còn có việc phải làm, cáo lui.”

“Nàng phải vào thành?”

“Đúng vậy, không quấy rầy hứng thú du ngoạn của Vương gia.”

“Ta đưa nàng về.” Lý Mộ Tĩnh đứng dậy, thả một thỏi bạc ở trên bàn.

“Vương gia không cần.”

“Ta đưa nàng về.” Hắn kiên quyết ngắt lời nàng.

Thầm thở dài, Kiều Thủ Ngân bất đắc dĩ, nhưng không rõ trong lòng cảm giác là vui hay lo.

“Nếu Vương gia kiên trì, dân nữ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Tương lai vô duyên, ít nhất. một khắc hiện giờ, hắn ở bên cạnh nàng.

Trong vương phủ, đại trưởng công chúa vì tin tức mới nhận được vừa nãy cảm thấy phần nộ bất an.

“Vương gia thật sự cùng một cô nương dân gian đi lại thân mật?!”

“Công chúa, thật sự là vậy!” Nhũ mẫu nghiêm túc nói.

“Là cô nương nhà ai?” Sắc mặt bà không tốt, một dân chúng bình thường, lại vọng tưởng có thể bay lên cành cao “Kiều gia Kiều Thủ Ngân.”

“Là Kiều gia kia sao?” Đại trưởng công chúa kinh ngạc, mẹ là chỉ cái kia thanh danh vang dội Kiều gia Kiều Thủ Ngân? Á xuất đầu lộ diện, đối phong bại tục kia sao?!

“Đúng vậy, công chúa, chính là Kiều gia, Kiều Thủ Ngân kia.”

Thanh danh Kiều Thủ Ngân quá mức vang dội, khen chê lẫn lộn, nhưng mà ở trong mắt đại trưởng công chúa, nàng là nữ nhân không biết kiểm điểm hơn không kém.

“À ta ngay cả tư cách xách giày thay Tĩnh nhi cũng không có!”

“Đúng vậy, nhưng công chúa, hình như Vương gia rất vừa ý nàng ta, ngày hôm nay sáng sớm đã bỏ xuồng công sự đi gặp nàng ta, nghe nói còn chờ một lát, nữ nhân kia mới đi ra gặp Vương gia!”

Đại trưởng công chúa tức giận đến toàn thân phát run.”Ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép để loại người như thế bước vào cửa lớn Vương Phủ!”

“Nếu Vương gia cố ý, công chúa cũng vô pháp ngăn cản.”

“Nhũ mẫu, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Công chúa, kế duy nhất hiện nay chính là xin hoàng thượng tứ hôn.”

“Nhưng mà. thiên kim Hoa Thượng Thư kia thân mình và tính tình.”

“Nô tỳ là cho rằng những chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, thân mình có thể dưỡng tốt, người có tính nhất gan cho thấy tương lai nàng ta không dám đối nghịch công chúa ngài, trừ phi công chúa muốn cho ả nữ nhân đề tiện kia bước vào cửa lớn Vương Phủ.”

“Ta đương nhiên không cho phép!” Đại trưởng công chúa cả giận nói.”Được rồi, người nói cũng có lý, ngày mai ta liền vào cung, xin hoàng thượng tứ hôn!”

9. Chương 9: Chương 8

Mẫn nhi vội vàng trở lại Đạm yên sơ vũ các, cầm trong tay lá thư mới vừa nhận được, làm nàng ta vội vàng như thế.

“Tiểu thư, có tin tức đến đây!”

Kiều Thủ Ngân đang xem sổ sách ngẩng đầu lên.

“Đưa ta.” Nàng nhận lấy bức ta trên tay nàng ta.

“Tiểu thư, trên thư nói như thế nào? Người truyền tin nọ chỉ nhấn với tiểu thư là chuyện đã có manh mối, hẳn đều ghi lại trong thư, ta nghĩ, tiểu thư ra lệnh bọn họ cũng chỉ có chuyện của Dung Dung, cho nên, là có tin tức của Dung Dung, đúng hay không?” Mẫn nhi ở một bên vừa lo lắng lại chờ mong, kỳ vọng tiểu thư có thể cho nàng một đáp án khẳng định chứng minh phán đoán của nàng.

Xem hết nội dung trên thư, sắc mặt Kiêu Thủ Ngân cực kì trầm trọng.

Nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của nàng, trong lòng Mẫn nhi có dự cảm không tốt.

“Tiểu thư, chẳng lẽ Dung Dung nàng.” Nàng nghẹn lời, nói không được.

“Mẫn nhi, Dung Dung nàng còn sống.”

Mẫn nhi liền giật mình, lập tức vui sướng tươi cười đầy mặt, bỏ đi vẻ mặt lo lắng.

“Thật tốt quá, ta biết mà, ta biết Dung Dung nhất định sẽ không có chuyện gì!” Nàng hưng phấn nhảy, một hồi lâu, mới phát hiện sắc mặt tiểu thư không đúng, trầm tĩnh xuống.”Tiểu thư, người nói Dung Dung còn sống, nhưng Mẫn nhi nhìn sắc mặt người dường như rất trầm trọng?”

Kiều Thủ Ngân mỉm cười.”Không có chuyện gì, Mẫn nhi, muội đến Trần gia trang đi, nói cho Trần Bích Hâm chuyện này, chuyển cáo hẳn, trước trung thu ta sẽ mang Dung Dung về.”

“Dạ, Mẫn nhi lập tức đi.” Mẫn nhi cao hứng lui ra.

Kiều Thủ Ngân nhìn bức thư trong tay, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng.

Trên thư nói Trần Dung Dung ngày đó sau khi bị đuổi ra Kiêu phủ, không bao lâu liền bị một chiếc xe ngựa xa hoa mang đi, Hồng môn theo đường dây điều tra ra kết quả, lại phát hiện xe ngựa kia là thuộc về hoàng cung! Lại tra xét thêm một bước, phát hiện Trần Dung Dung bị mang vào tẩm cung Mẫn quý phi, được người đó chăm sóc thỏa đáng.

Dù thế nào cũng không lường trước được Dung Dung lại ẩn thân ở trong ngự uyển hoàng cung, vậy nàng làm thế nào đem nàng ta mang về đây?

Khó xử quá! Kiêu phủ chỉ là một gia đình bình dân, muốn vào hoàng cung so với lên trời còn khó hơn!

Rũ mi mắt, nàng nghĩ đến một người.

Mặc dù không nghĩ lại phải tiếp xúc với Lý Mộ Tĩnh, nhưng chuyện trước mắt, ngoại trừ tìm chàng hỗ trợ ra, nàng còn biện pháp nào?

Nhiều ngày không gặp, chàng. Có khỏe không?

Đêm khuya, Lý Mộ Tĩnh ở thư phòng khêu đèn, trên tay cầm sách, tâm tư cũng không ở đây.

Âm thầm điều tra mấy ngày, hần rốt cục xác định, chìa khóa kia, rất có thể giấu trong phủ Quốc cữu, mà nhìn ý trong đoản tiên của Thiệu Quốc Đống, muốn nói cho Mẫn quý phi, ngày ấy hần sẽ lần trốn về phủ Quốc cữu lấy chiếc chìa khóa.

Không! Hần đột nhiên tỉnh ngộ. Không phải như vậy, cách tháng giêng thời gian rất dài như vậy, gây chuyện lớn như vậy, Thiệu Quốc Đống nếu ẩn thân trong kinh thành không có rời kinh, cho thấy hần muốn tùy thời cơ hành động, thu hồi chìa khóa. Cái gọi là “Trở về”, rất có thể chỉ là trở về nắm giữ quyền to, phải không?

Nếu quả thật như hần đoán, hần không thể không đồng ý thời cơ được cho là tốt của bọn họ, nghi thức tế thiên đầu tháng giêng, sẽ bởi vì hoàng thượng không lấy ngọc tỷ ra được mà làm triều đình đại loạn, rốt cuộc sau mấy ngày rối loạn, bọn họ lấy chìa khóa ra, có thể nhân cơ hội làm rất nhiều chuyện, nhìn kỹ mục đích của bọn họ là cái gì.

Việc bây giờ có thể làm, chính là sớm bọn họ một bước tìm được chiếc chìa khóa.

Một trận gió lạnh xâm nhập, Lý Mộ Tĩnh rùng mình.

“Ai?” Vừa ngẩng đầu, cửa thư phòng đã rộng mở, ngoài cửa, một bóng dáng cao ngất đứng lặng, đồng tử đen như mực không hề chớp mắt theo dõi hần.”Các hạ đêm khuya tới chơi, khẳng định có việc trọng đại, sao không vào cửa đi?”

Bóng đen phi thân vào, bình tĩnh đứng trước mặt Lý Mộ Tĩnh.

“Các hạ nhìn rất quen mắt.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười nhìn Phong Triều Sinh, liếc mắt một cái liền nhận ra hần là tội phạm truy nã quan trọng cực kì nổi danh ở phố lớn ngõ nhỏ gần đây.

“Phong Triều Sinh gặp qua Vương gia.” Phong Triều Sinh hành lễ.

“Phong thiếu hiệp nếu không phải đi theo đường bình thường tới gặp bốn vương, thì bây giờ cũng không cần thủ lễ như vậy.” Lý Mộ Tĩnh cười khê.”Mời ngồi.”

“Cám ơn ngài ban tọa.” Phong Triều Sinh ngồi xuống.”Phong mỗ tối nay ghé thăm, là có một chuyện muốn xin Vương gia thành toàn.”

“Mời nói.”

“Về hôn sự của thiên kim Lễ bộ Thượng thư và Vương gia, Phong mỗ hi vọng Vương gia buông tha cho.”

Lý Mộ Tĩnh nhướng mày, hần biết mấy ngày trước mẫu thân thừa dịp hần công sự bận rộn, lại tìm hoàng thượng nói chuyện, hoàng thượng cũng chuyển cáo hần. Vì chuyện này, hần thật “Thận trọng” nói cho mẫu thân biết không cần nhúng tay vào nữa, tin rằng bà sẽ không còn có ý nghĩ này mới đúng.

Nhưng mà nhìn bộ dạng Phong Triều Sinh, hần hơi lộ ra nụ cười thú vị.

“Nói ra một lý do tốt đi.” Cho dù hôn sự này vẫn là mẫu thân chỉ theo ý mình, làm như vậy là để muốn ngăn cản hành vi “hoang đường” của hần, nhưng nhìn Phong Triều Sinh như thế này, hần cũng rất muốn đùa giỡn một phen.

“Hoa Như Tuyết không thích hợp cuộc sống trong Vương Phủ.” Phong Triều Sinh nói thẳng.

“Bốn vương biết bệnh tình của nàng ta, dù vậy cũng không thềm để ý, nếu người lo lắng là điểm ấy thì không cần bận tâm.” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười nhìn hần.

“Cuộc sống ở Vương Phủ sẽ bóp chết sinh mệnh yếu ớt của nàng ấy.”

“Nói giống như Vương Phủ là đầm rồng hang hổ, ” Lý Mộ Tĩnh bật cười.”Các người là lương tình tương duyệt sao?” Hần đột nhiên hỏi.

Mặt Phong Triều Sinh đỏ lên, nhưng mà lập tức nói: “Chuyện này không dính dáng đến Vương gia ngài.”

Lý Mộ Tĩnh cười.”Nói cũng đúng, xác thực là không dính dáng đến bốn vương.Vậy hôn sự của bốn vương tự nhiên cũng không dính dáng gì đến các hạ.”

Phong Triều Sinh cắn răng trừng mắt hần.

“Người cho là mình mới thích hợp Hoa Như Tuyết sao?” Lý Mộ Tĩnh lại nói.

Phong Triều Sinh trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Ta sẽ dùng hết sức mình che chở thương tiếc nàng.”

“Ồ trong lao?”

“Chuyện kia rất nhanh có thể giải quyết.”

“Phải không?” Lý Mộ Tĩnh gật đầu. “Kỳ thật hôn sự này bốn vương không đồng ý, hoàn toàn là mẫu thân bốn vương tự làm chủ, có thể nói, Hoa thiên kim bị bốn vương liên lụy, người yên tâm, hôn sự này sẽ không thành.”

“Đã có hứa hẹn của Vương gia, vậy Phong mạo xin cáo từ.” Đạt được mục đích, Phong Triều Sinh một khắc cũng không muốn ở lâu, phi thân rời đi.

Lý Mộ Tĩnh cười nhẹ, trong tươi cười có một chút chua xót, lưỡng tình tương duyệt a!

Thật tốt, hẳn cũng hi vọng cùng người kia có một ngày lưỡng tình tương duyệt.

Nghĩ đến nữ nhân kiên cường kia, biểu tình Lý Mộ Tĩnh trở nên ôn nhu, mấy ngày không gặp, không biết nàng. Tốt không?

Nếu việc điều tra đã có manh mối, có lẽ ngày mai hẳn có thể đi xem nàng một lần! Tránh để nàng quên hẳn không còn một mảnh.

Kiều Thủ Ngân biết hoàng cung khó thâm nhập, lại không nghĩ rằng phủ Thuận thân vương cũng như thế!

Bị thủ vệ chặn ở cửa không thể kỳ môn mà vào, xin bọn họ thông báo, chờ thật lâu sau, rốt cục bị mang vào thiên sảnh chờ.

“Cô nương chờ chỗ này, lão Vương phi đợi lát nữa sẽ ra.” Tỳ nữ trong phủ dẫn dò.

Lão Vương phi? “Vị đại tỷ này, người ta cầu kiến là Vương gia.”

Tỳ nữ liếc xéo nàng. “Ta biết, nhưng Vương gia công sự bận rộn, không có thời gian tiếp kiến, nhưng lão Vương phi muốn gặp người, người ngoan ngoãn chờ chỗ này, đừng xông loạn, biết không?”

Sắc mặt Kiều Thủ Ngân trầm xuống, nhìn theo tỳ nữ rời đi, để lại một mình nàng chờ ở thiên sảnh, không có người đưa lên một ly trà.

Nếu Lý Mộ Tĩnh muốn mượn chuyện này biểu lộ rõ cách biệt của hai người, hẳn thành công rồi! Là nàng ngu ngốc, sẽ bởi vì những lời ngày ấy của hắn mà mừng thầm!

Nếu không phải vì Dung Dung, nàng tuyệt đối sẽ không đến nơi đây, còn chọc cho mình khó chịu trong lòng!

“Lão Vương phi giá lâm!” Hô to một tiếng, làm Kiều Thủ Ngân thu hồi suy nghĩ lại, vừa ngẩng đầu, thấy một phụ nhân duyên dáng sang trọng được người vây quanh, sải bước vào đại sảnh.

“Tiện nhân nơi nào không biết quy củ, nhìn thấy đại trưởng công chúa còn không biết hành lễ!” Nhũ mẫu dìu đại trưởng công chúa ngồi xuống, trừng Kiều Thủ Ngân đứng một bên, ra oai phủ đầu.

Trong mắt Kiều Thủ Ngân chợt lóe ánh sáng lạnh, hơi khụy gối khẽ chào.

“Dân nữ Kiều Thủ Ngân gặp qua đại trưởng công chúa.”

“Ừm! Bình thân.” Đại trưởng công chúa nhìn nàng bằng nửa con mắt, lấy khẩu khí ban ơn nói: “Ngồi xuống đi!”

Kiều Thủ Ngân hờ hững ngồi xuống.

Đại trưởng công chúa nhìn kỹ nàng, bà thừa nhận Kiều Thủ Ngân này xác thực có ba phần tư sắc, nhưng là cái này cũng không đủ tư cách để nàng ta bước vào cửa lớn Vương Phủ!

“Nói đi! Người muốn cái gì?”

“Dân nữ có chuyện quan trọng cầu kiến Vương gia.”

“Chuyện gì?”

“Dân nữ hy vọng được nói chuyện riêng với Vương gia.”

“Làm càn!” Nhũ mẫu khiển trách.”Công chúa hỏi cái gì, người phải trả lời cái đó!”

Ánh mắt Kiều Thủ Ngân toát lên vẻ lạnh lùng, dừng trên người bà ta, chồ cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng!

Nhũ mẫu cả kinh, bị ánh mắt của nàng hù dọa. Ánh mắt này, bộ dáng tức giận giống Vương gia như đúc, làm bà ta nhin không được cảm thấy sợ hãi.

“Xin đại trưởng công chúa thứ lỗi, đây là chuyện riêng của dân nữ, không dám phiền nhiều ngài, nếu Vương gia không thể tiếp kiến, vậy dân nữ xin cáo lui.” Kiều Thủ Ngân không muốn gây chuyện, nhất là mẹ ruột của hân.

Đại trưởng công chúa giận dữ.”Vương Phủ không phải chỗ người nói đến thì đến, nói đi là đi?! Kiều Thủ Ngân, Bồn cung biết ý đồ của người, nhưng mà bồn cung có thể nói cho người biết, người đang nằm mơ!”

Khóe miệng Kiều Thủ Ngân lạnh lùng nhếch lên, nàng đã sớm nói, khoảng cách giữa bọn họ, căn bản cần nàng cố ý tạo ra!

“Dân nữ không biết đại trưởng công chúa muốn nói gì?”

“Hừ! Người cho là lợi dụng sắc đẹp quyến rũ Vương gia, có thể giúp người bay lên đầu cành sao? Hừ! Chỉ cần một ngày còn bồn cung ở đây, người cũng đừng vọng tưởng!”

Sắc mặt Kiều Thủ Ngân ngưng trọng, tay nắm chặt tay cầm ghế dựa, cho thấy nàng cực lực nhin xuống lửa giận trong lòng.

“Đại trưởng công chúa nói quá lời, dân nữ đối với Vương gia cũng không có mộng tưởng không an phận.”

“Bồn cung mặc kệ người có hay không, bồn cung chính là muốn nói cho người biết, Vương gia đã được định một mối hôn sự môn đăng hộ đối, đối tượng chính là thiên kim Lễ bộ Thượng thư.”

“Đại trưởng công chúa, hôn sự của Vương gia dân nữ không có hứng thú, mặc kệ ngài tin hay không, dân nữ đều không để ý! Nếu là ngài muốn nói chuyện này, thì dân nữ đã nghe hiểu rồi.”

“Nghe hiểu là tốt nhất, bồn cung hi vọng người về sau không cần xuất hiện trước mặt Vương gia nữa, không cần quần quít lấy Vương gia, mị hoặc Vương gia.”

Rắc một tiếng, Kiều Thủ Ngân bóp nát tay cầm ghế dựa, làm cho đại trưởng công chúa nhất thời im bật, hoảng sợ trừng mắt nhìn vụn gỗ trên đất.

Kiều Thủ Ngân chậm rãi đứng dậy, tầm mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bà ta.

“Lời đại trưởng công chúa nói..., dân nữ ghi nhớ trong lòng, xin ngài cho phép dân nữ rời đi.”

Đại trưởng công chúa lập tức nói không ra lời, chỉ có thể gật gật đầu, nhìn nàng ngạo nghễ rời đi.

“Nhũ mẫu.” Thật lâu sau, bà rốt cục mở miệng.

“Dạ Công chúa.” Nhũ mẫu còn vẫn vị vậy hăm trong kinh hoảng.

“Vì sao bồn cung cảm thấy, ánh mắt kia của Kiều Thủ Ngân. Giống như Tĩnh nhi.”

“Nô. Nô tỳ cũng cảm thấy vậy.”

“Nàng ta lại có thể. bóp nát tay ghế dựa.” Tầm mắt đại trưởng công chúa không thể rời đi những vụn gỗ.

Hai chủ tớ trầm mặc thật lâu.

Kiều Thủ Ngân trăm triệu không dự đoán được, lần gặp mặt này, làm nàng trở thành người thứ hai đại trưởng công chúa kiêng kỵ, thậm chí có xu thế siêu việt của Lý Mộ Tĩnh.

Kiều Thủ Ngân vừa bước vào cửa nhà mình, liền bị Kiều Thủ Nghiệp kéo đến một bên, tránh được mọi người.

“Thủ Nghiệp! Đệ làm sao vậy?” Nàng thắc mắc hỏi đệ đệ duy nhất của mình. Bình thường lúc này, hắc không phải đều ở trong thư các sao?

“Tỷ tỷ, có một nhân vật lớn đến nhà chúng ta!” Hắc hạ giọng.”Cha đang ở đại sảnh tiếp đón, mọi người cũng đều ở một bên đợi mệnh.”

“Là nhân vật lớn nào?” Mây Kiều Thủ Ngân nhú lại, ở Vương Phủ rước lấy cơn giận toàn thân còn chưa tiêu tán đâu.

“Thuận thân vương.”

Nàng sửng sốt, “Thuận thân vương?! Hắc đến đây làm gì?”

“Người ta chỉ nói muốn tìm tỷ.”

Tâm tình Kiều Thủ Ngân cực kém, hắc cũng đã đính hôn rồi, vì sao còn không buông tha nàng?! Còn nữa, hắc cho rằng nàng chỉ là dân chúng bình thường, xứng đáng để hắc đùa bỡn sao?

Nàng rất muốn trực tiếp đuổi hắc ra ngoài, nhưng vừa nghĩ tới Trần Dung Dung, chỉ có thể tạm thời áp chế tức giận.

“Thủ Nghiệp, tỷ tỷ muốn nhờ đệ làm một chuyện.” Nàng không thể để cha mẹ có suy nghĩ không an phận, cũng không muốn tương lai để nhóm di nương lấy chuyện ra nói lung tung!

“Chuyện gì?”

Kiều Thủ Ngân nói thầm bên tai Kiều Thủ Nghiệp một hồi.

“Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ. Nhưng phải làm vậy thật sao? Để người ta biết, chỉ sợ tổn hại thanh danh tỷ tỷ.”

“Không có gì không tốt, có một số việc so với thanh danh hư vô quan trọng hơn!”

“Được rồi! Nghe lời của tỷ vậy.”

“Thủ Nghiệp. Chuyện này trăm ngàn đừng cho cha mẹ và nhóm di nương phát hiện, biết không?”

“Ta biết, ta cũng chẳng muốn tự tìm phiền toái.” Kiều Thủ Nghiệp vẫy vẫy tay, đi đến đại sảnh.

Kiều Thủ Ngân nhìn hướng đại sảnh, một hồi lâu mới bước đi về Đạm yên sơ vũ các, cho lui thủ vệ và hạ nhân, nàng chờ ở cửa sau.

Ước chừng hai khắc, cửa sau truyền đến vang nhỏ, nàng lập tức tiến lên mở cửa, Kiều Thủ Nghiệp mang theo Lý Mộ Tĩnh đứng bên ngoài.

Hai người không nói gì nhìn nhau, một hồi lâu, Kiều Thủ Ngân dời tầm mắt trước tiên.

“Vào đi!” Nàng lui bước, để hai người bọn họ đi vào.

“Tỷ tỷ, người đưa tới rồi, không còn chuyện của ta.” Kiều Thủ Nghiệp khoát tay, không đi vào, ngược lại xoay người rời khỏi.

“Đệ muốn nhân cơ hội này chuồn ra ngoài, phải không?”

“Tỷ tỷ anh minh, nếu nể mặt đệ giúp tỷ việc này, thì thay ta gạt cha đi!”

“Đừng về quá trễ!”

“Đệ biết rồi.” Kiều Thủ Nghiệp rời đi, để lại hai người.

“Lệnh đệ nói, nàng có việc muốn lên gặp ta?” Lý Mộ Tĩnh đánh vỡ trầm mặc giữa hai người.

Kiều Thủ Ngân hít một hơi thật sâu.

“Vào trước rồi nói sau, ta không muốn bị những người khác thấy được.” Nàng dẫn hắc đi vào Đạm yên sơ vũ các.

“Đạm yên sơ vũ các, tên các rất phù hợp với ý cảnh thanh u nơi đây.”

“Vương gia quá khen rồi.” Kiều Thủ Ngân lạnh nhạt nói, châm trà nóng dâng lên.”Vương gia mời ngồi, phòng ốc sơ sài chỉ có trà thô, chiêu đãi không được chu đáo, xin Vương gia thông cảm.”

Hắn nhướn mày, “Vì sao nói như vậy?” Lần trước, nàng cực lực kéo xa khoảng cách hai người, mà lần này, hẳn rõ ràng cảm giác được có gì không đúng, nàng đã xây lên cả một bức tường ngăn cách rồi!

“Vương gia hôm nay vì sao đến hàn xá?” Nàng không trả lời, hỏi lại.

“Nếu ta nói, chỉ là muốn tới thăm nàng một chút?” Lý Mộ Tĩnh nhìn kĩ nàng.

Sắc mặt Kiều Thủ Ngân đóng băng, hẳn còn muốn lừa nàng?!

“Vương gia, người có biết dân nữ mới vừa rồi đi nơi nào không?”

“Nàng muốn nói cho ta biết không?”

“Dân nữ đến Vương phủ tìm Vương gia.”

Hắn kinh ngạc, lập tức cười.”Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

Tâm tình Lý Mộ Tĩnh thật sung sướng, không nghĩ tới nàng sẽ chủ động tìm hắn, vậy có phải cho thấy. . . . Tâm tư vừa chuyển, hắn phát hiện không thích hợp, sắc mặt của nàng không đúng!

“Có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Là nường? Hay là nô tài của ta chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng?

“Không, không có gì, là dân nữ có việc cầu kiến Vương gia, lại không nghĩ rằng Vương gia lại đến nơi này.” Những chuyện kia không dính dáng gì đến nàng, nàng không muốn đề cập, hẳn sẽ cho là nàng để ý, nàng tuyệt không muốn cho hắn có loại hiểu lầm này!

Nhưng. Thật là hiểu lầm sao?

“Chuyện gì?” Để nàng khom mình cầu kiến hắn, có thể thấy được việc này không phải là nhỏ.

Kiều Thủ Ngân nhìn hắn, chậm rãi mở miệng, “Dân nữ hi vọng Vương gia có thể mang dân nữ tiến cung.”

“Tiến cung?!” Lý Mộ Tĩnh kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

“Nàng muốn gặp hoàng thượng?”

Nàng lắc đầu.”Không phải, người dân nữ muốn gặp là Mẫn quý phi.”

Lý Mộ Tĩnh chấn động, cẩn thận nhìn nàng.

“Nàng và Mẫn quý phi có quan hệ gì? Tại sao muốn gặp nàng ta?”

“Này.” Kiều Thủ Ngân do dự, không biết nên nói rõ sự tình với hắn hay không.

“Nàng phải biết, hậu cung không phải nơi người bình thường có thể đến, mà ngay cả ta cũng không thể đi vào, trừ phi nói rõ ràng nguyên nhân của nàng, ta mới cân nhắc kĩ, nghĩ biện pháp an bài!”Hắn hi vọng nàng và âm mưu của Mẫn quý phi không hề liên quan nhau, nếu không hẳn không biết nên xử lý như thế nào.

“Được rồi! Ta nói.” Kiều Thủ Ngân thuật lại chuyện của Trần Dung Dung cho hắn nghe.

Lý Mộ Tĩnh càng nghe càng kinh hãi, nghe nàng nói, lại nhớ đến Mẫn quý phi lại mang thai ngay đúng thời cơ thật trùng hợp này, thời gian giống nhau, hay là.

“Ta có thể an bài nàng tiến cung, thậm chí có thể giúp nàng đem Trần Dung Dung xuất cung, nhưng mà nàng phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

Kiều Thủ Ngân nhú mi, trong chốc lát, gật đầu, đây là chuyện Kiều gia thiếu Trần gia, mặc kệ nàng phải trả giá lớn gì, đều đương nhiên.

“Vương gia mời nói.”

“Ta hi vọng nàng từ nay về sau bắt đầu từ bây giờ, không cần lại gọi ta Vương gia, gọi ta Mộ Tĩnh, mà ta, cũng không muốn lại kêu nàng là Kiều cô nương, có thể chứ?” Tuy nói là điều kiện, cuối cùng hấn vẫn là trưng cầu ý kiến của nàng.

Kiều Thủ Ngân ngạc nhiên, đây chính là điều kiện của hấn?

“Như thế nào?” Lý Mộ Tĩnh mỉm cười nhìn nàng.

“Người muốn gọi ta là gì?” Nàng thấp giọng hỏi.

Hấn đứng dậy, đi đến bên người nàng ngồi xổm xuống.

“Ta muốn gọi nàng là. Ngân nhi.”

Kiều Thủ Ngân chấn động, gương mặt chống lại ánh mắt chuyên chú của hấn.

“Vì sao?”

“Còn không hiểu sao? Ngân nhi, ta đã nói, lòng ta đã rơi mất trên người nàng rồi.”

Nàng lập tức đứng dậy, giận trừng mắt hấn.”VẬY HOA NHƯ TUYẾT THÌ SAO?!”

Lý Mộ Tĩnh sững sốt.”VÌ SAO NHẮC TỚI NÀNG TA?”

“Bởi vì nàng ta là thê tử xuất giá của người, vị hôn thê môn đăng hộ đối!”

Hấn đã hiểu, “Xem ra khi này nàng đến Vương phủ, gặp phải nương ta rồi, phải không?”

Kiều Thủ Ngân quay đầu, đưa lưng về phía hấn, không nói.

Lý Mộ Tĩnh cao hứng, biểu hiện của nàng cho thấy nàng để ý hấn!

Hấn đứng dậy đi đến, kim lòng không đầu ôm nàng từ sau lưng.

“Buông ra!” Nàng cả kinh, muốn giãy dụa.

“Hãy nghe ta nói, hôn sự này là nương ta chỉ muốn làm theo ý mình, ta với Hoa phủ cũng không có tính đến cửa hôn sự này.”

Kiều Thủ Ngân ngừng giãy dụa, “Nhưng là.”

“Nương ta xin hoàng thượng tứ hôn, nhưng hoàng thượng đối với loại chuyện này từ trước đến nay đều tôn trọng ý kiến đương sự, cho nên hấn đã hỏi trước Hoa Thượng Thư, Hoa Thượng Thư sau khi hỏi phủ thượng nghị cùng Hoa tiểu thư, đã muốn cự tuyệt ý tốt của hoàng thượng.”

“Thì ra là người ta không cần người!” Kiều Thủ Ngân trêu chọc.

Lý Mộ Tĩnh xoay người nàng lại, cười nhìn nàng.

“Ta có thể cho rằng nàng ghen sao?”

Nàng cúi đầu, sắc mặt trở nên hồng, đột nhiên, nàng nghĩ đến chuyện mình đã quên lúc này, lập tức đẩy hấn ra, lui một bước dài.

“Cho dù không có cửa hôn sự này, vẫn sẽ còn một cửa hôn sự môn đăng hộ đối khác.” Nàng thấp giọng lầm bầm.

“Trừ phi nàng đồng ý cầu thân của ta, nếu không không có cửa hôn sự khác.” Hấn nghiêm túc nhìn nàng.

Nàng lắc đầu, ánh mắt mang theo một chút thê lương.

“Nàng không tin ta sao?” Hấn thở dài.

“Không phải, không phải” Kiều Thủ Ngân muốn nói lại thôi, cuối cùng nàng rũ mắt xuống, cúi đầu thở dài.”Ta đã đính hôn.”

Lý Mộ Tĩnh giật mình sửng sờ, không dám tin.

Hắn không đính hôn, ngược lại là nàng định thân rồi?!

Ông trời, đây là đùa giỡn cái gì!

“Chuyện khi nào?!” Giọng hắn khan khàn.

“Hơn bốn tháng trước.” Mặc dù chỉ là ước định trên đầu lưỡi, tuy rằng nàng chỉ cho bọn hắn kỳ hạn ba tháng để có câu trả lời, nhưng mà, nàng không có ý định nói cho hắn biết, bởi vì đây là bức tường duy nhất có thể ngăn cản nàng trầm luân, nàng có quá nhiều trách nhiệm phải nhận, không có tư cách cho bản thân trầm luân!

“Là trước khi chúng ta quen biết.” Thì ra ngay từ đầu, nàng cũng đã thuộc về người khác.”Là ai?”

“Ân thị thủy vận Giang Nam, Ân Kỳ.”

Hắn biết người kia, một bá chủ trên nước, toàn bộ thủy vận ở Giang Nam tất cả đều nắm giữ trong tay hắn, thanh danh vang dội đến ngay cả hoàng thượng cũng chú ý tới. Cùng nàng, thật là môn đăng hộ đối đáng chết! Đầu hắn thật đau khi nghĩ đến những lời này!

“Ta không buông được!” Hắn nắm lấy vai của nàng, thương tâm gặm nhẹ.”Có nghe hay không, ta không buông được!”

“Vương gia.”

“Không cần lại gọi ta là Vương gia!” Lý Mộ Tĩnh gào lên với nàng, trừng mắt nhìn nàng thật lâu, đột nhiên gục đầu xuống, trán tựa trên vai nàng.”Đừng gọi ta Vương gia nữa, Ngân nhi.” Hắn thấp giọng lầm bầm, giọng điệu tràn ngập đau thương.

“. Mộ Tĩnh.” Kiều Thủ Ngân khua tay rồi, khẽ gọi tên hắn.

Lý Mộ Tĩnh ngẩng đầu, thật chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau, mới mỉm cười.

“Nếu ta muốn nàng thoát hôn..., nàng có thể sẽ mang ta không?”

Kiều Thủ Ngân không nói gì, nói “sẽ”, là nói dối, mà đáp án “Sẽ không” này, nàng không thể nói ra miệng, cho nên chỉ có thể trầm mặc.

Trên vai của nàng gánh trách nhiệm to lớn, nàng không thể bốc đồng tùy tâm sở dục.

“Ta sẽ giải thích.” Khẽ vuốt gương mặt của nàng, hắn là thật sự hiểu rõ khó xử trong mắt nàng.”Chuyện này tạm thời đặt một bên, trước hết giải quyết chuyện Trần Dung Dung rồi nói sau; nhưng ta muốn nàng biết, ta tuyệt đối sẽ không xem thường buông tay.”

Đó là một lời thề, cũng là một lời hứa hẹn, quán quanh lấy tâm Kiều Thủ Ngân, siết chặt không tha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-ngoc-moi-yeu-nguoi>